Ludas Matyi

VIII. évfolyam, 4. szám 1952. január 24

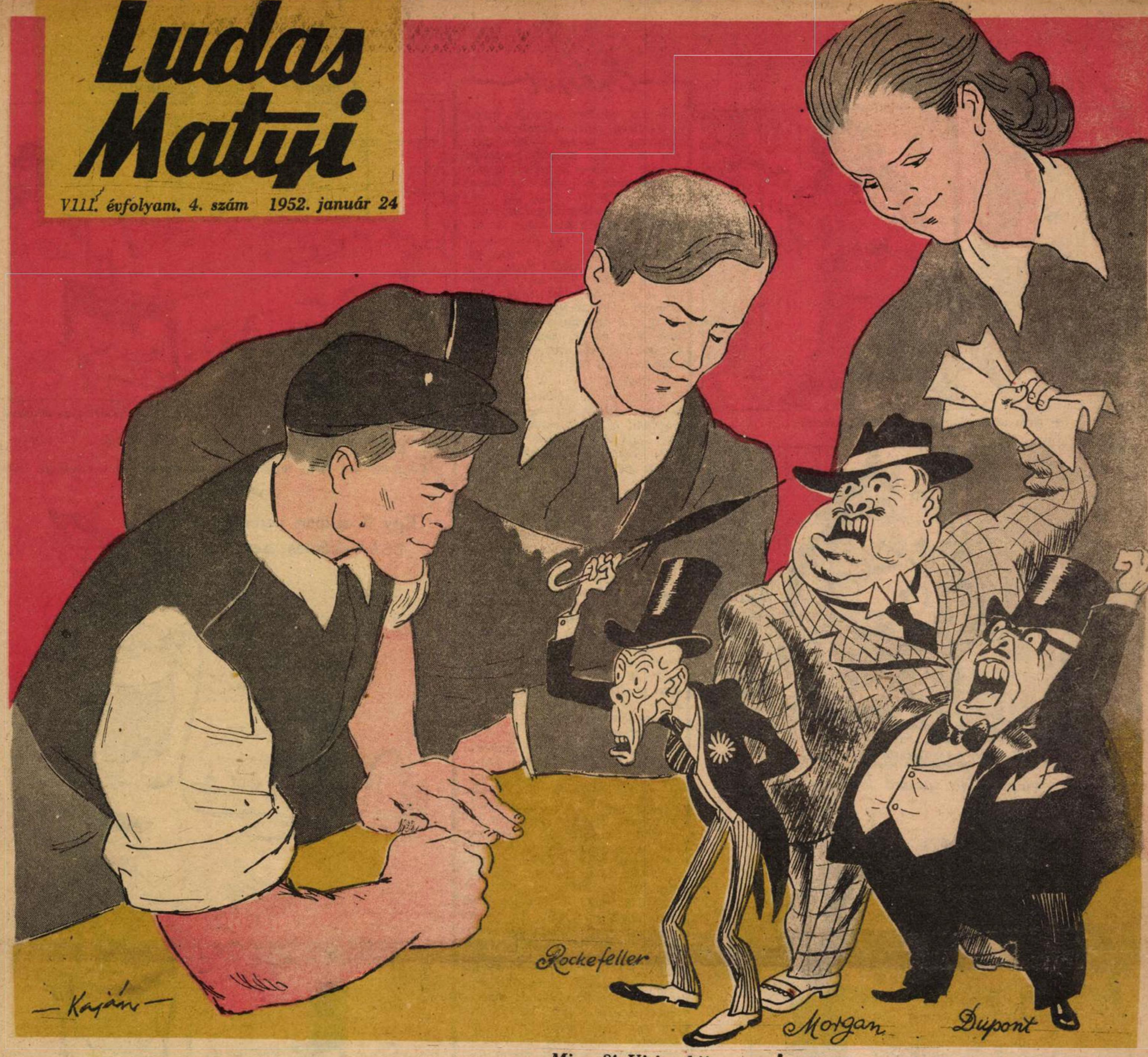
Rockefeller
Morgan
Dupont
Kaján

— *Mi az?! Visinszkij azt javasolta, hogy tiltsák be az atombombát?! Majd mi azt javasoljuk, hogy tiltsák be a béketábort!*

---

70 fillér

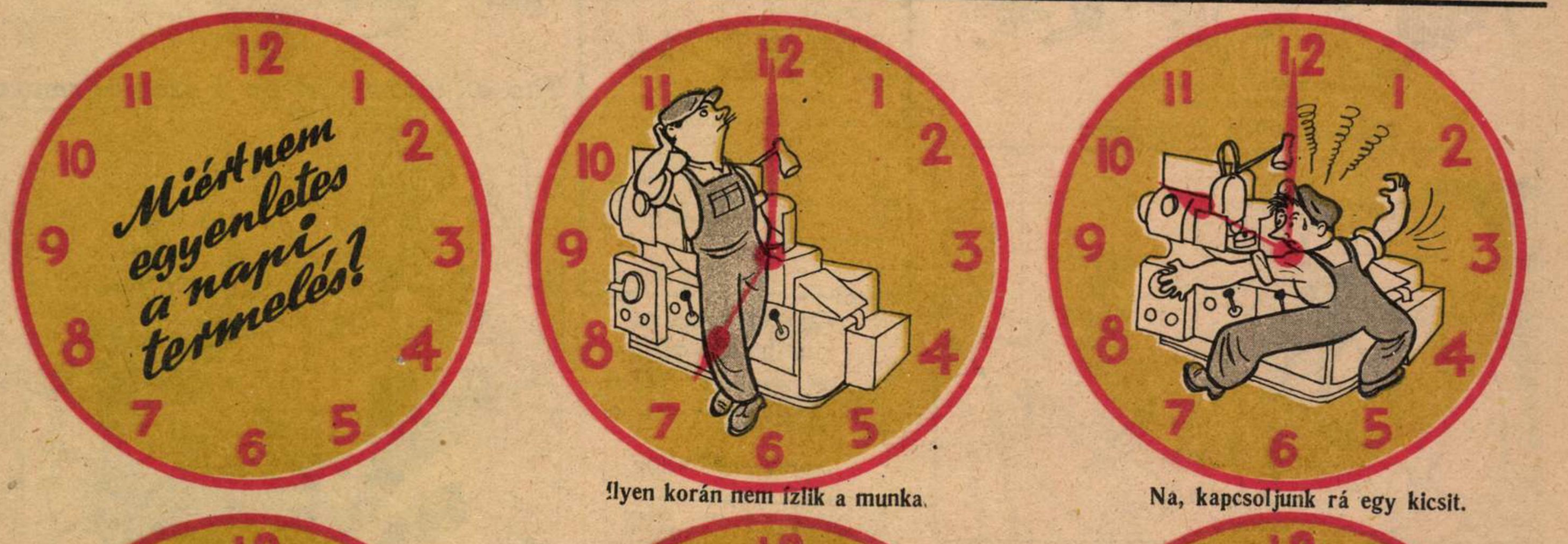
Miért nem egyenletes a napi termelés?

Ilyen korán nem ízlik a munka.

Na, kapcsoljunk rá egy kicsit.

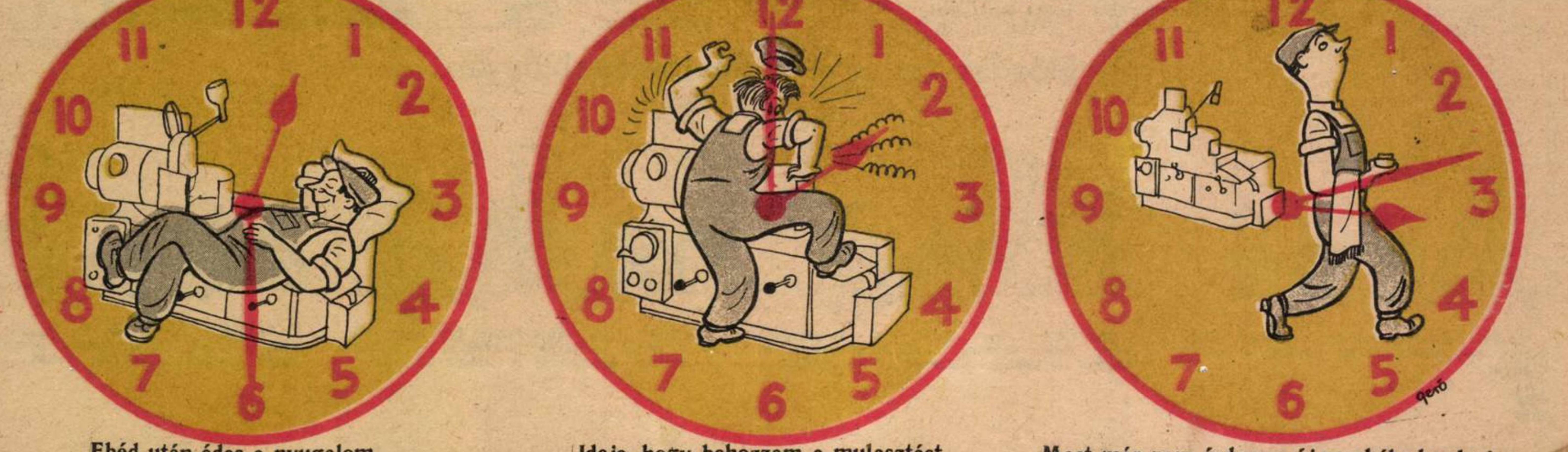

Ebéd után édes a nyugalom.

Ideje, hogy behozzam a mulasztást.

Most már nem érdemes új munkába kezdeni.

KOREÁBAN

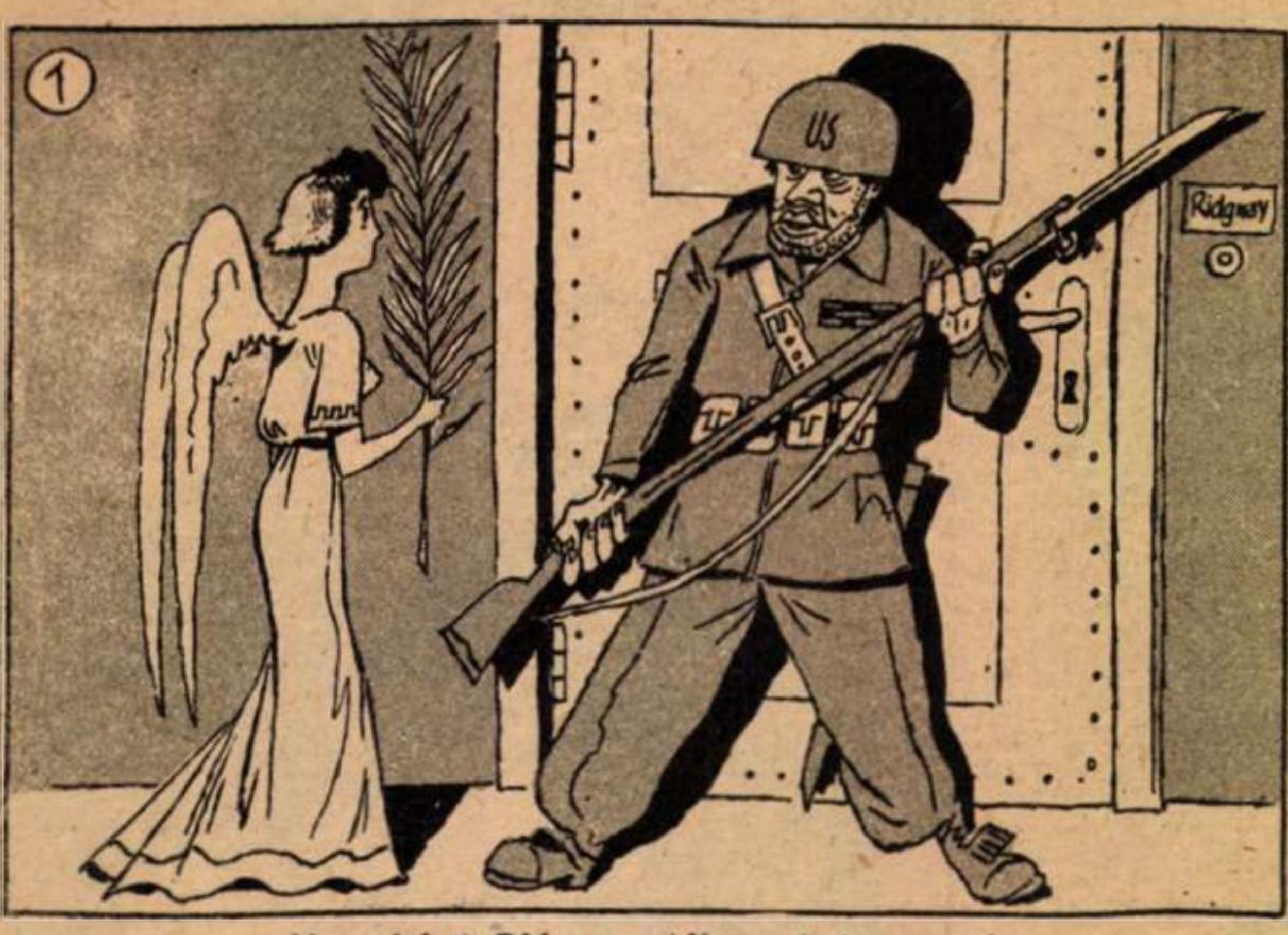

— Nem lehet Ridgway tábornokot zavarni...

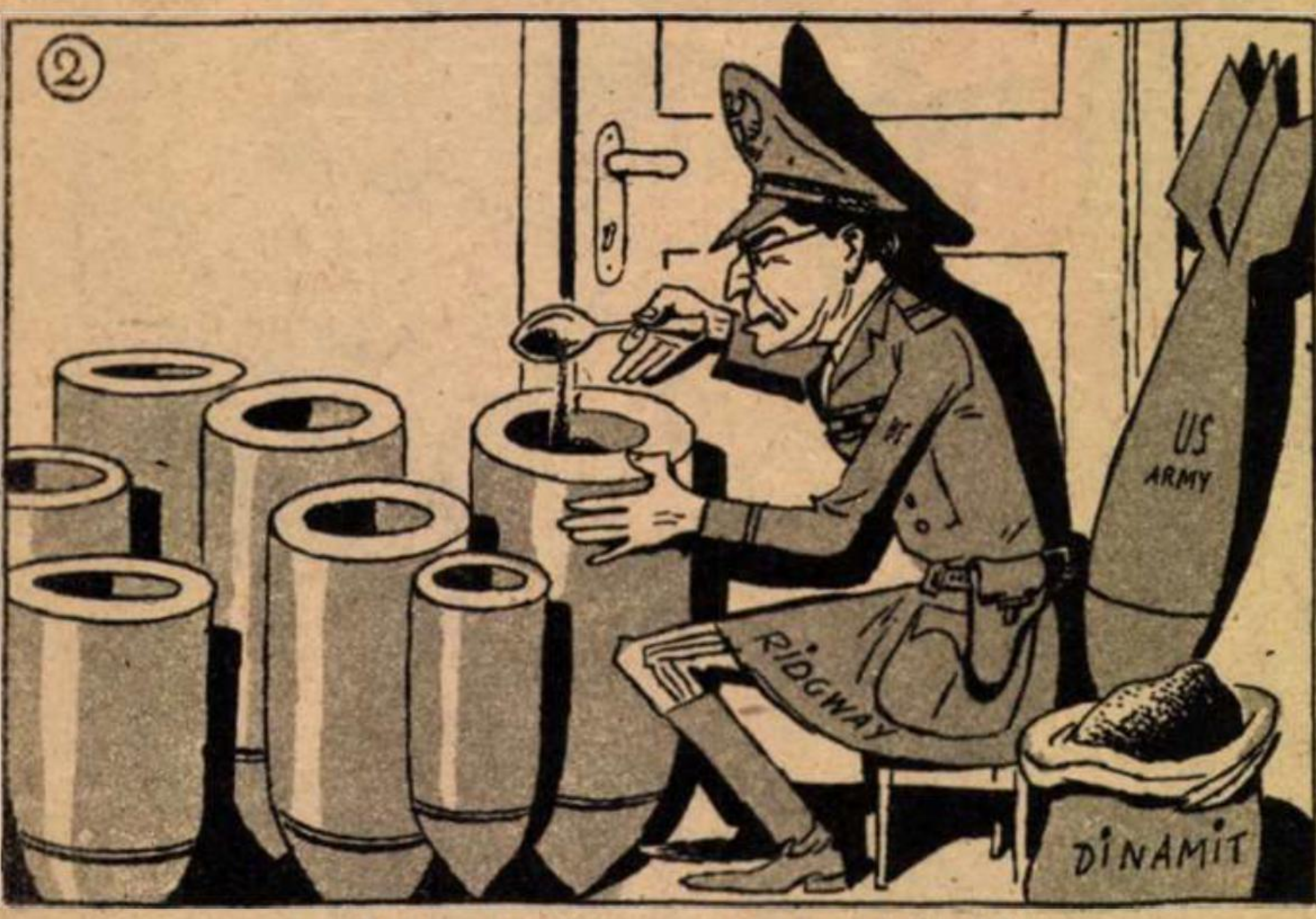

...mert éppen a fegyverszüneten dolgozik...

Vigyázat! Ne zavard kartársaidat,

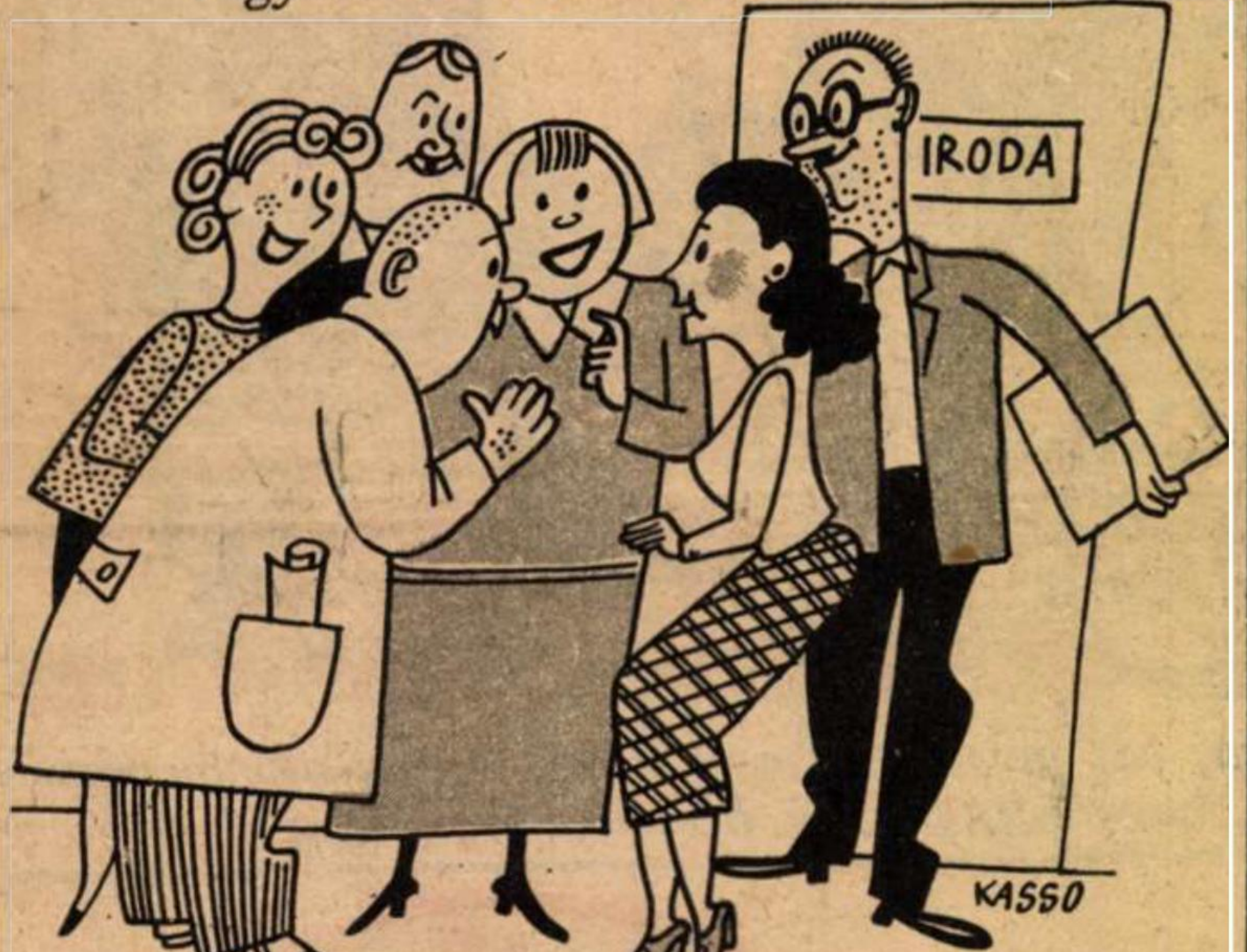

éppen rólad pletykáznak...

Dugdosó Dani töprengése

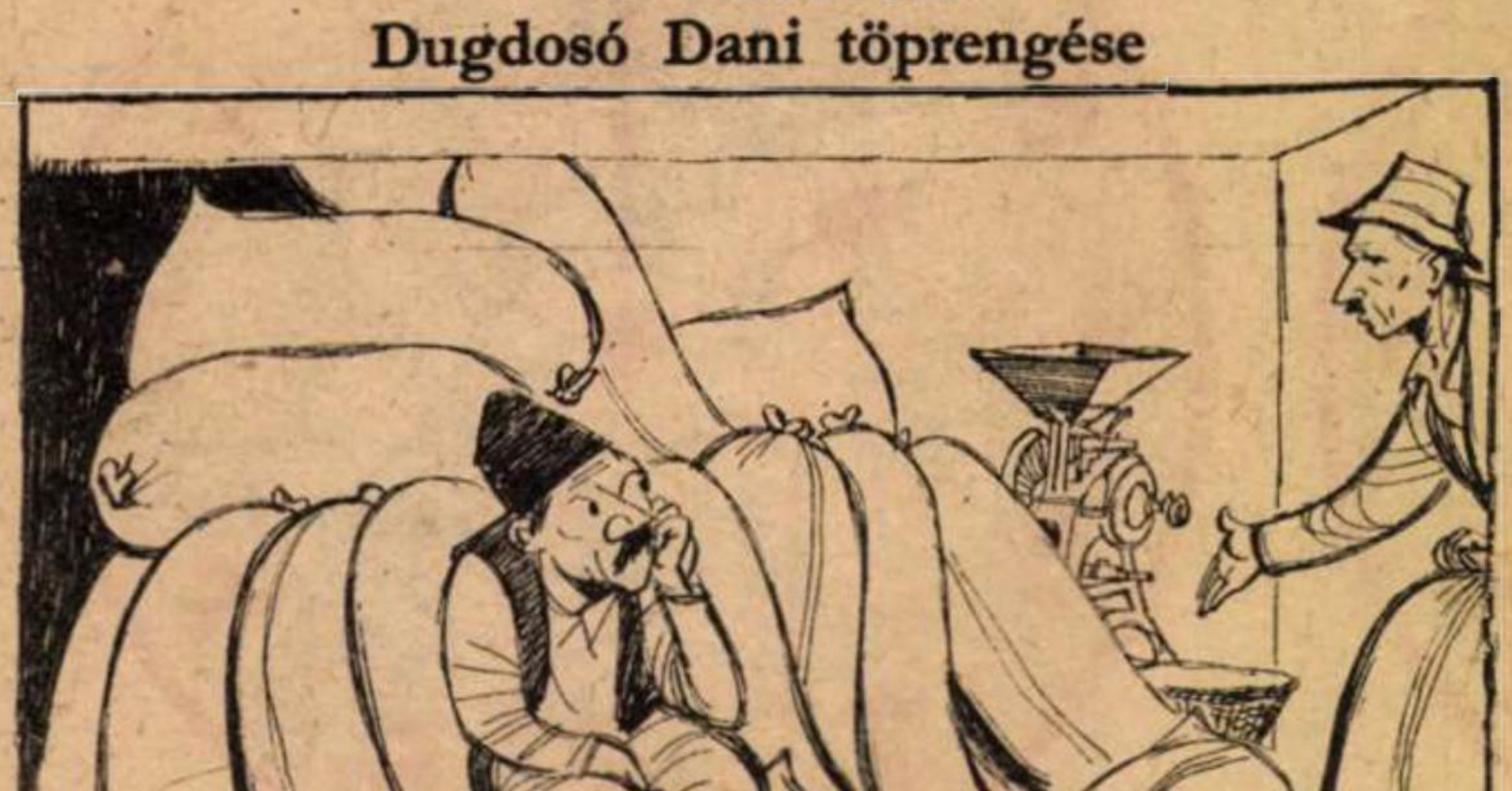

— Mennyi gondja van a magamfajta embernek! Elébb hogy lesz-e jó idő, aztán hogy lesz-e jó termés, aztán hogy lesz-e jó hely eldugni...

Önérzet

— Azt mondom én, tudja, éngem ne tanitson senki! Tudok én mindent, tudja, nekem a kisujjamba van az egész, elmélet, gyakorlat, minden. Szeretem én az olyat, amikor harmincéves sihederek jönnek nekem okoskodni, hogy így meg úgy. Én már akkor dolgoztam tudja, amikor ők még a homokban játszottak, tudja. Volt egy főnököm, az öreg Haltenberger, a Fordos, annak az volt a szokása tudja, hogy minden karácsonykor adott öt pengőt a saját zsebéből annak, akit szeretett, mert az olyan ember volt. Az egyszer személyesen mondta nekem, hogy na jól van, csak igyekezzék! Hát ilyen ember voltam én világéletembe, tudja...

— Igen, de...

— Micsoda de? Nincs itt semmi de, fiam! Tudom én, hogy mit akar mondani! Hogy az elmélet, igaz-e? Hát tudja mit mondok én magának? Nekem a kisujjamba van az is. Én már harminc évvel ezelőtt tudtam, hogy ki az a Marx, meg az a másik, na, a neve nem jut hirtelen eszembe... Tegnap is mondtam az asszonynak, hogy éngem akarnak elméletre tanitani, aki annakidején a Rettegi úrnál tanultam az ipart? Ott nem volt mese, az olyan ember volt, ha valami nem tetszett neki, durr, egy pofon! Annál nem volt mese! Egyszer, amikor a szakmát tanultam nála, rossz spenótot hoztam a feleségének a piacról, az elkezdte rángatni a fülemet, oszt addig húzta, amig megnyúlt, itt van-e, nézze meg, még most is látni... Hát lehet az, hogy én ne tudjak valamit, amikor ilyen szigorú főnököm volt?!

— Értem, de...

— De! Mindig az a de! Szeretem én ezeket a deket! Biztos azt akarja mondani, hogy a munkafegyelem! Mit jönnek nekem avval a munkafegyelemmel? Nem máma jöttem én talicskával Pestre, éngem nem kell oktatni! Én huszonöt esztendővel ezelőtt művezető voltam! Akkoriba azt mondta egyszer nekem a főnök, a méltóságos úr, mi csak úgy hívtuk, hogy a méltó, azt mondta: Jól van fiam, maga jól csinálja! Mert nálam nem volt mese, ha valami grimbusz volt, én tettleg megdorgáltam az illetőt! Mert én olyan erős voltam, mint egy bika! Most is megnézheti a muszklimat! Éntőlem féltek az emberek, tudja? Oszt most jönnek nékem avval, hogy munkafegyelem! Hát éngem nem kell arra tanitani, tudom én azt! Én fiam önérzetesen mondhatom, hogy rendesen dolgozok, a többi éngem nem érdekel! Éngem ne oktasson senki munkafegyelemre! Stenit a világnak!

— Jó, jó, de...

— Stenit már magának is, mit dezik folyton?! Mit beszél mindig bele?! Mit akar már?

— Ne tessék haragudni, én csak azt akartam mondani, hogy nikotinmérgezést tetszik kapni, mert már az ötödik cigarettát tetszik szívni egyikről a másikra és jó volna már különben is bemenni a műhelybe, mert feltűnő lesz ,hogy másfél órája vagyunk kint a vécén.

GERGELY MIKLÓS

Egy bizonytalan emberféléhez

**Túl mézes-mázos vagy: végül is
félnem kell tőled.
Inkább goromba fráter légy, kit
igaz szaváért megölnek!**

Rossz költőkhöz

**Jól verselő kaptájancsik,
hol van szavatok sava, borsa?
Izesebb szavakkal óbégassatok.
Ne legyen versetek elszáradt morzsa.**

BERDA JÓZSEF.

A kömlődi állami gazdaságban

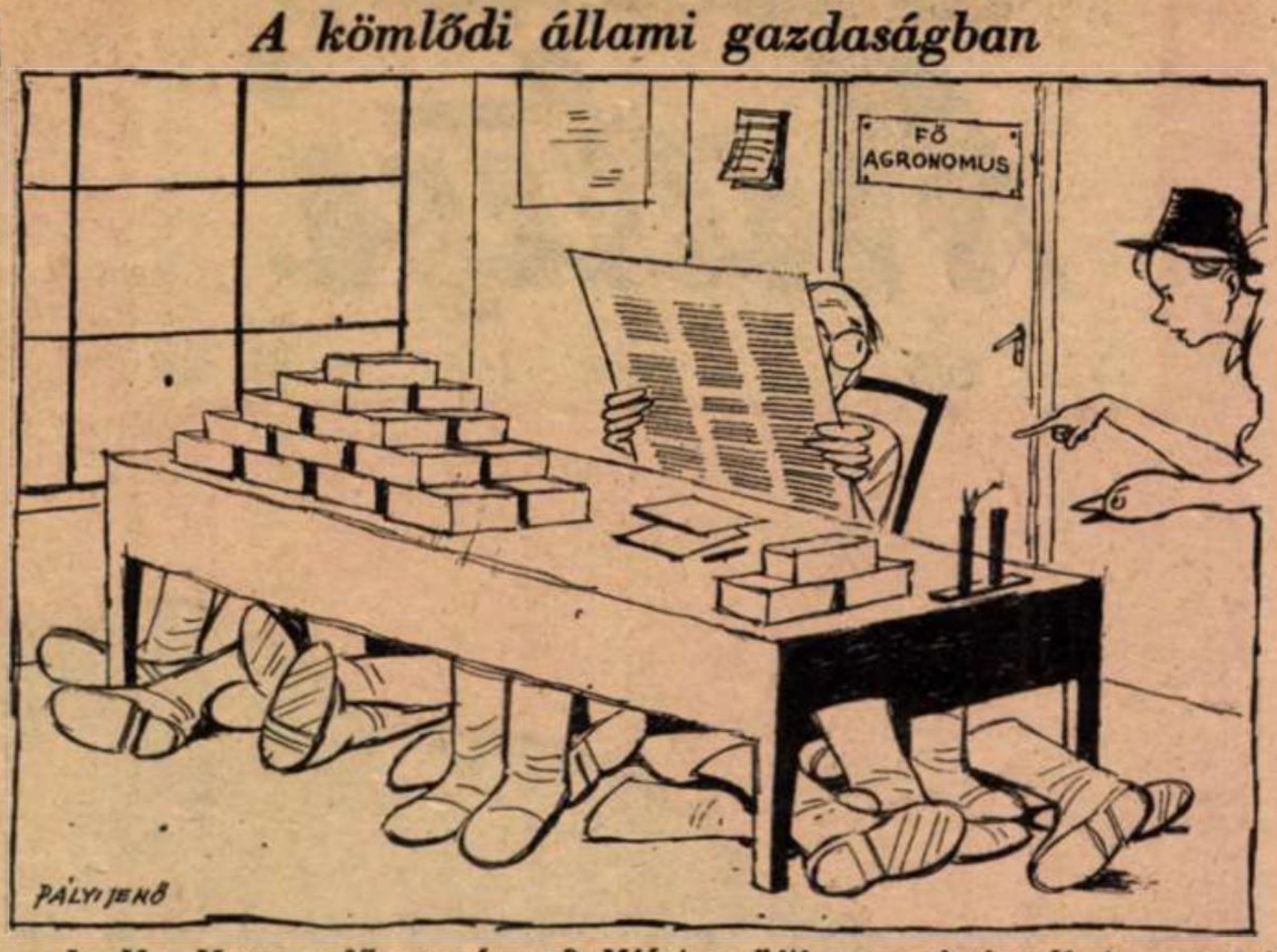

L. M.: Maga a főagronómus? Miért gyüjti a gumicsizmákat az asztal alatt?

Főagronómus: Hogy ne jusson másnak, csak nekem.

L. M.: És miért gyüjti a szappant?

Főagronómus: Hogy legyen mivel mosakodni, ha felelősségre vonnak...

Egy Koreában harcoló USA-önkéntes esete

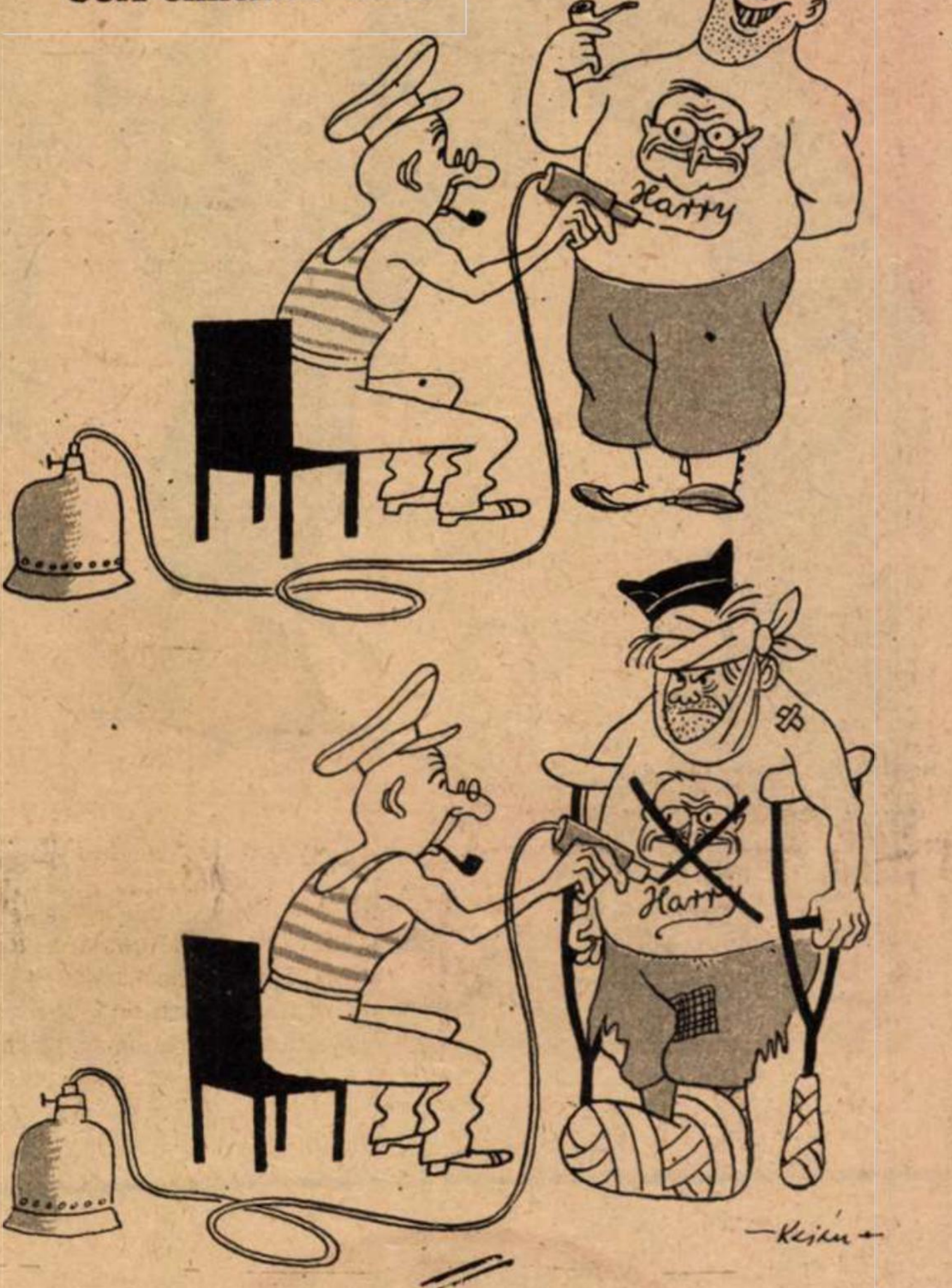

Titó előadást tart az ő szocializmusáról

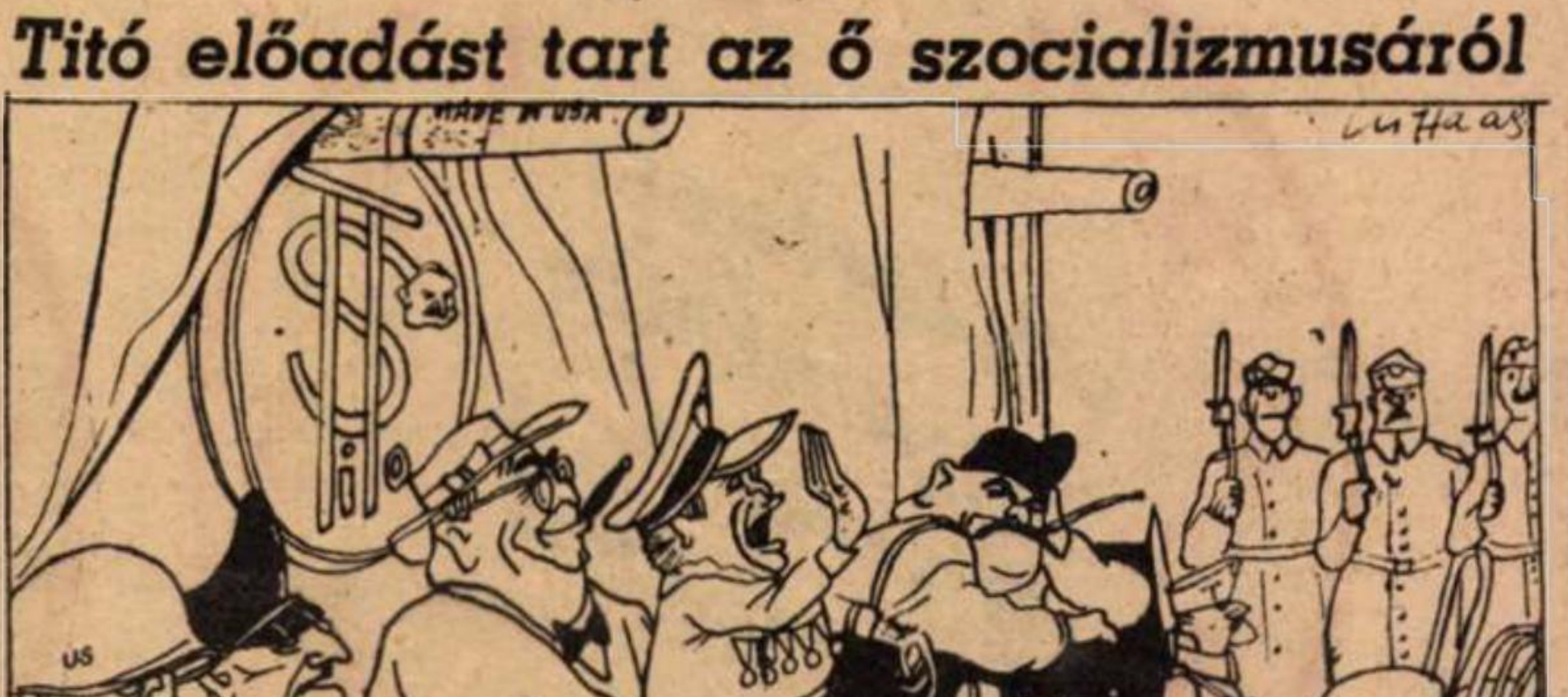

Dikobraz, Prága.

Előadás az egyéni felelősség hiányáról

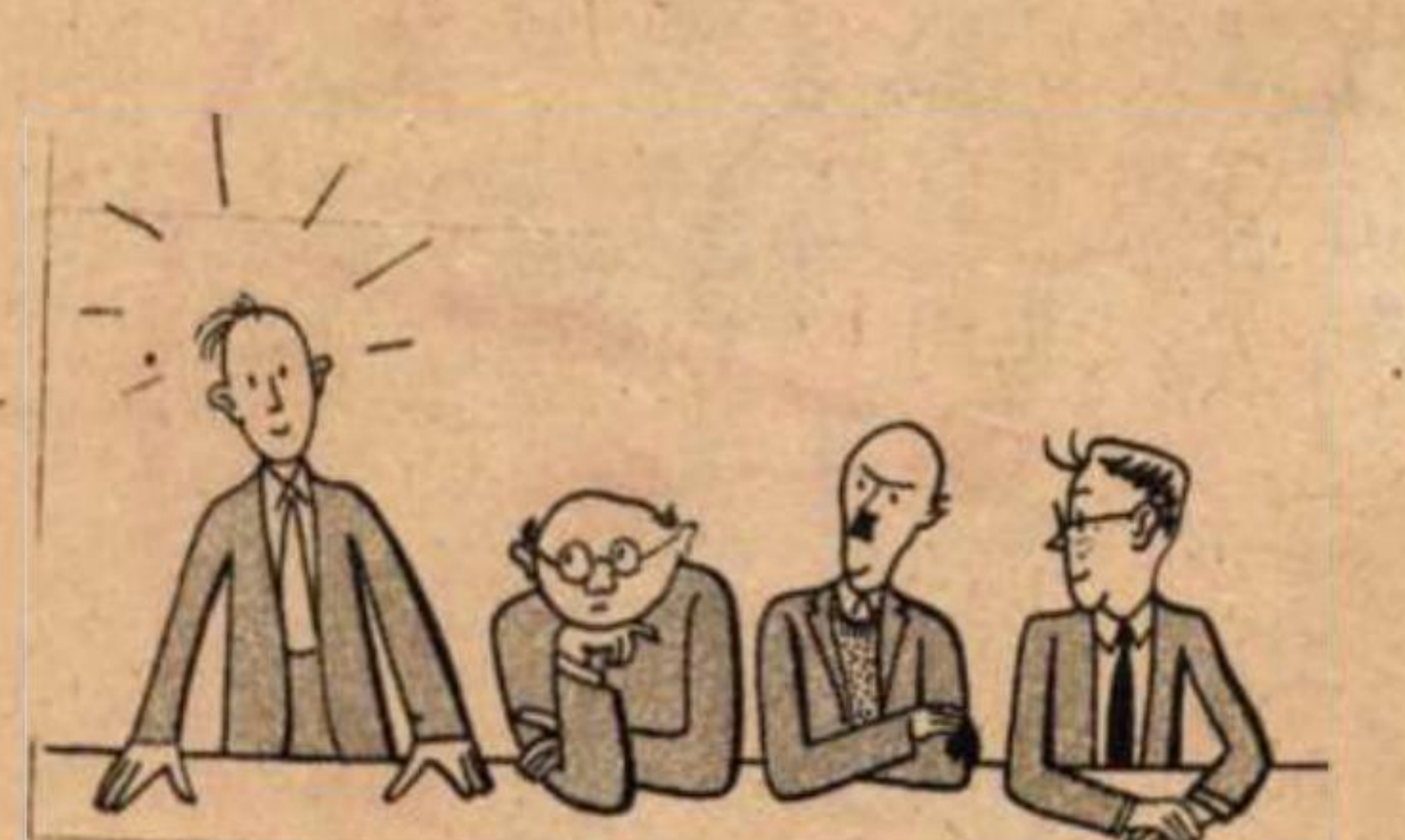

NAGY: Felkérem Kovács kartársat, hogy tartsa meg előadását az egyéni felelősség hiányáról!

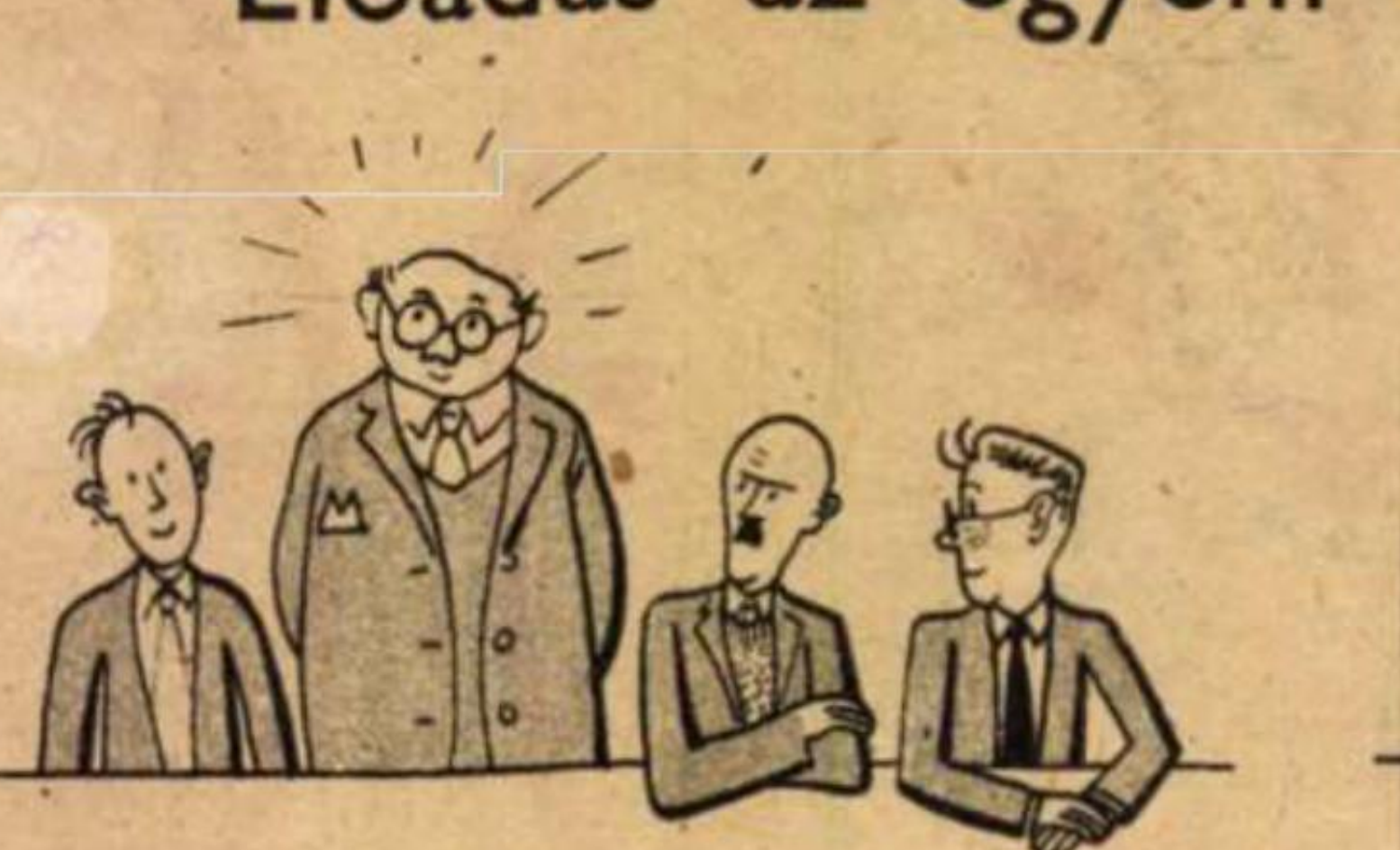

KOVÁCS: Úgy gondolom kartársak, hogy Szücs elvtárs illetékesebb ebben a fontos kérdésben véleményt nyilvánitani...

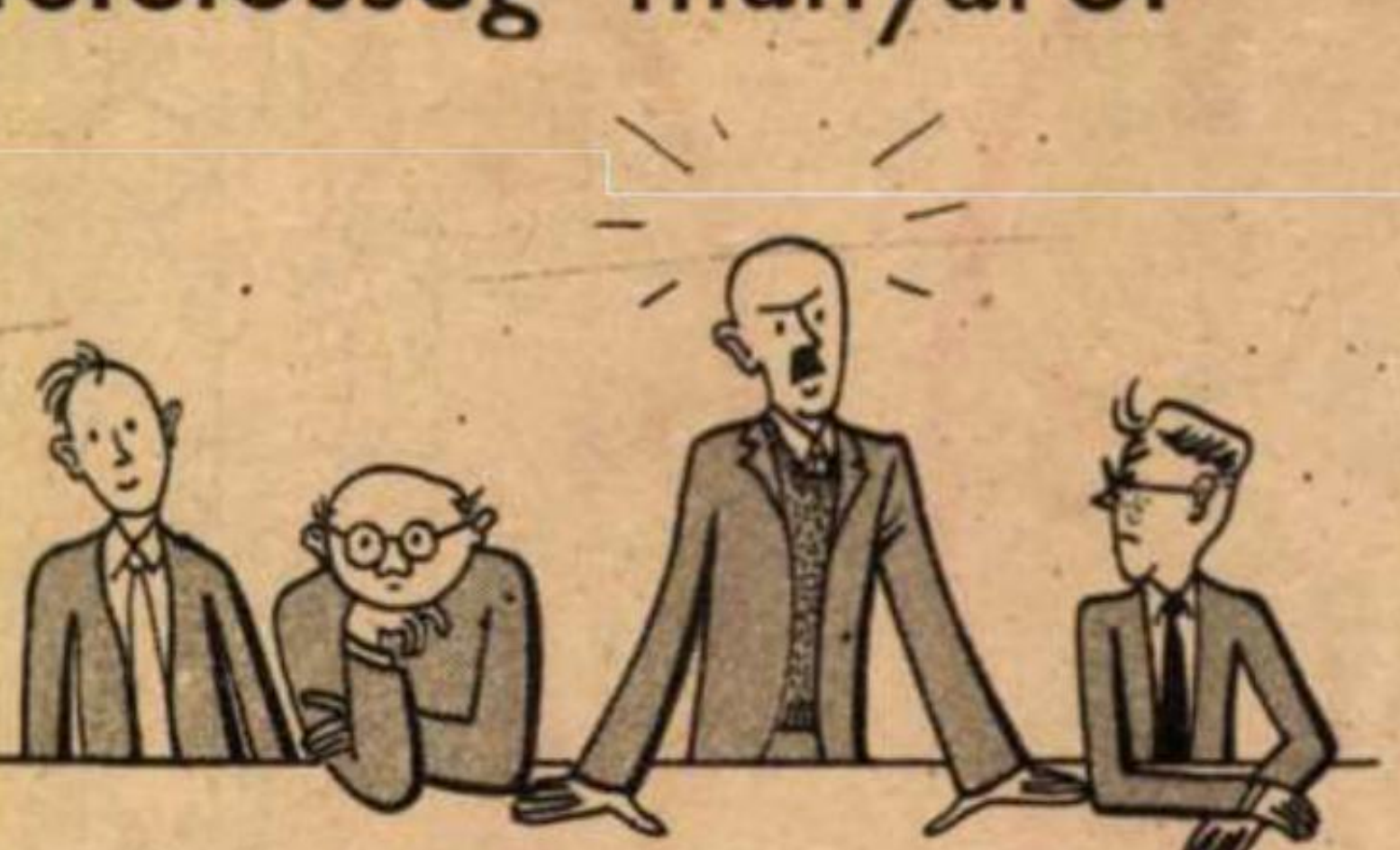

SZÜCS: Nagy hiba lenne barátaim, ha nem Takács elvtársat kérnénk fel ennek a fontos előadásnak a megtartására...

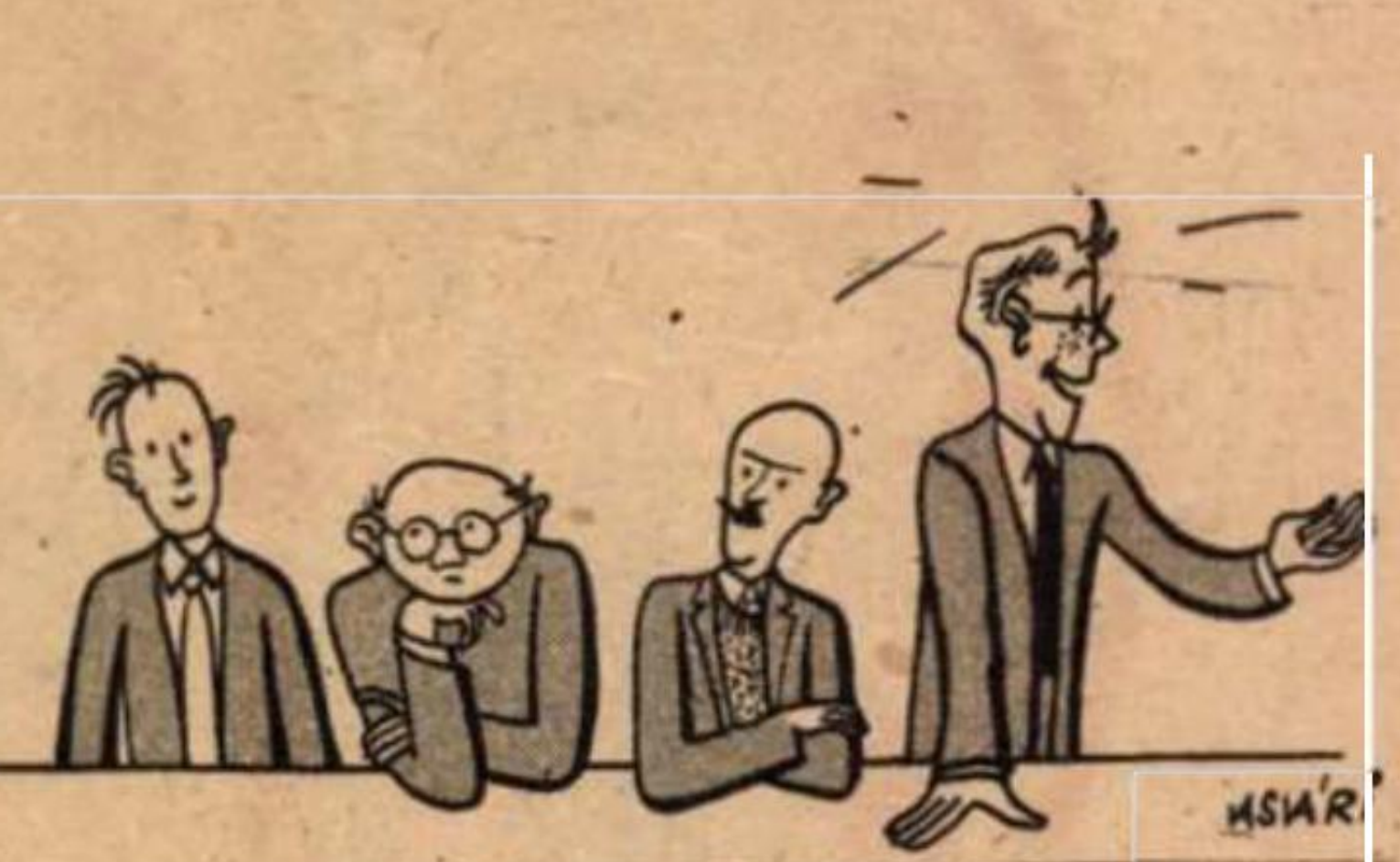

TAKÁCS: Elvtársak, az egyéni felelősség kérdése olyan fontos kérdés, hogy Nagy elvtársnál jobban senki... stb.

Megmagyarázom a jégkorongot

I. A bíró

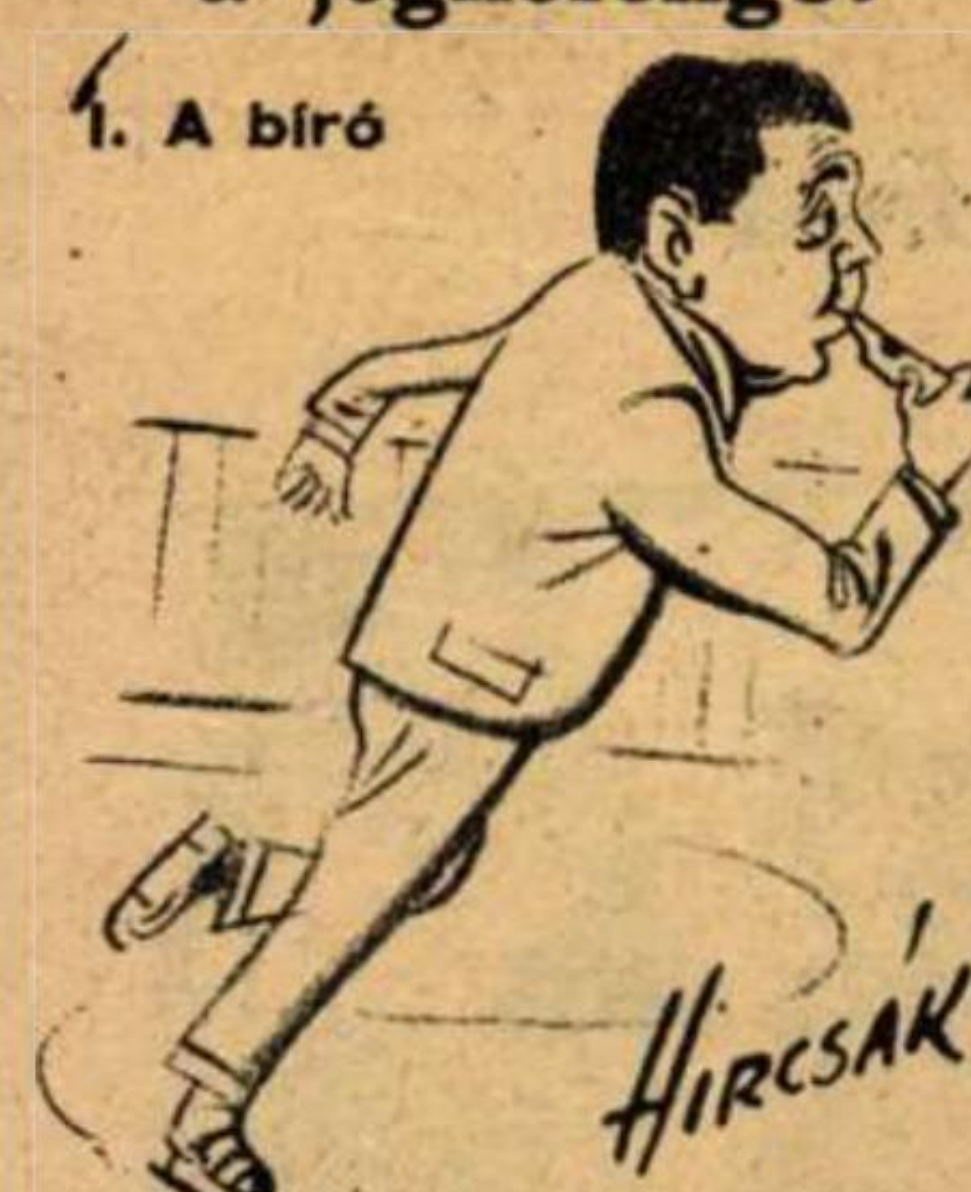

Más a jégkorongbíró és más a futballbíró. A labdarúgásnál nem kell a bírónak tizenegyest rúgni és úgy futni, mint a játékosnak.

A jégkorongnál ugyanúgy kell ismerni a bírónak az ütéstechnikát, mint a hókizoknak. És persze a bírónak is korcsolya van a lábán. Tekintve, hogy ez a világ leggyorsabb sportja, a bírónak legalább olyan jól kell korcsolyáznia, mint a játékosnak, hogy a szabálytalanságokat megfigyelhesse.

Nem véletlen, hogy a legjobb magyar bíró egyben a legjobb hokijátékos is. Úgy hívják, hogy Hircsák és európai hírű kapus.

II. A játékos

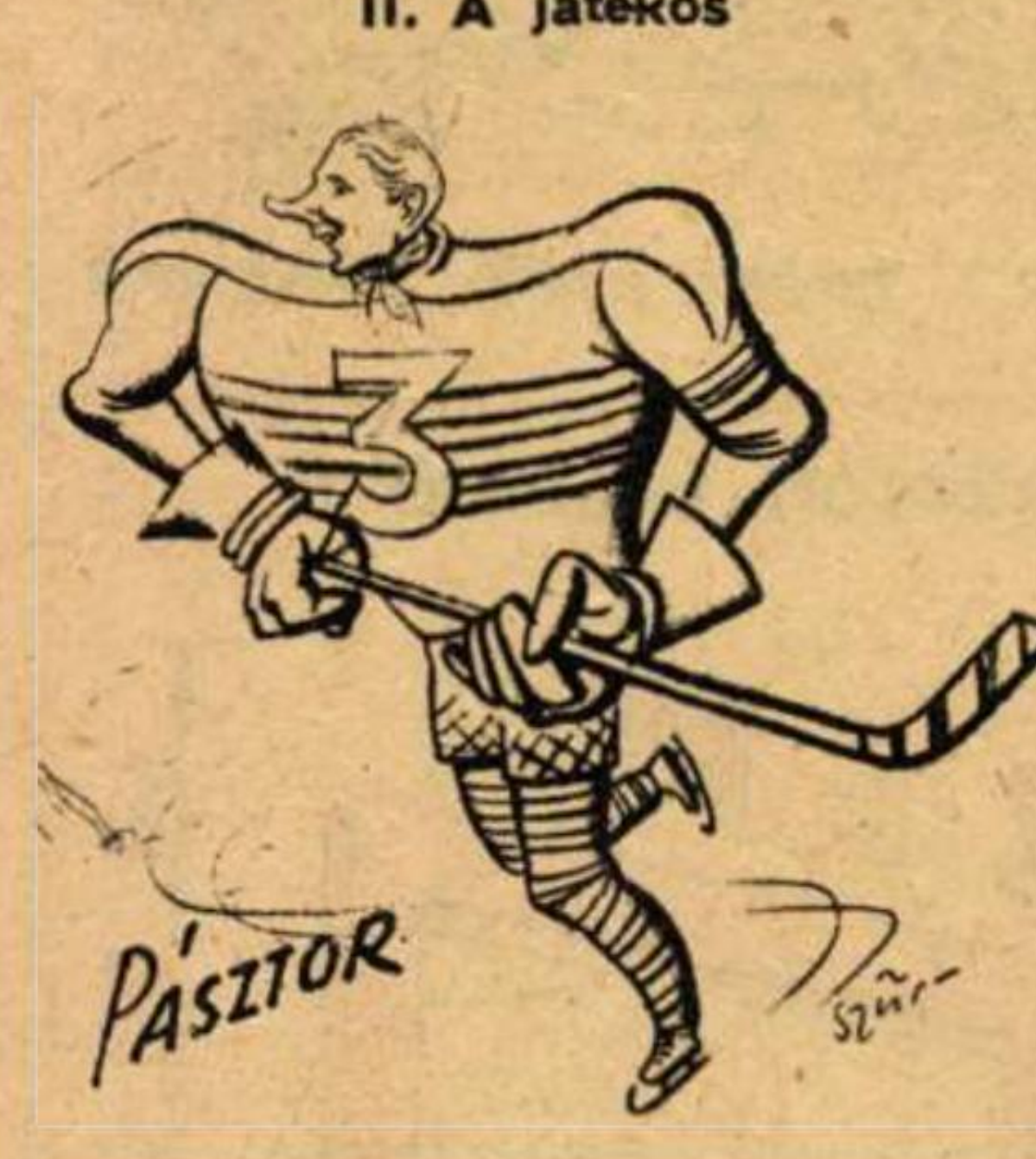

A játékost Pásztornak hívják és botja van. Ez a „Pásztorbot”. Ezzel a bottal üti a korong nyomát. Néha azonban a korong nyomát sem lehet ütni, mert úgy eltűnik, hogy képtelenség felfedezni. Ilyenkor négy-öt játékos látható egymáson heverve a jégen. Lehet, hogy alattuk van a korong, de ezt csak akkor lehet felfedezni, ha már felugrottak a jégről. A jégkorong ugyanis nem az a kimondott kisasszony-sport. Aki űzi, az férfi és nem hitvány gyönge báb, mert ha az lenne, nem lehetne hokijátékos. Pásztor a Vörös Meteor egyik legjobb játékosa. Úgy beletalál a kis kapuba, mint a pinty, vagy a vöcsök. Egyébként hátvéd a posztja.

III. Eltörik a bot

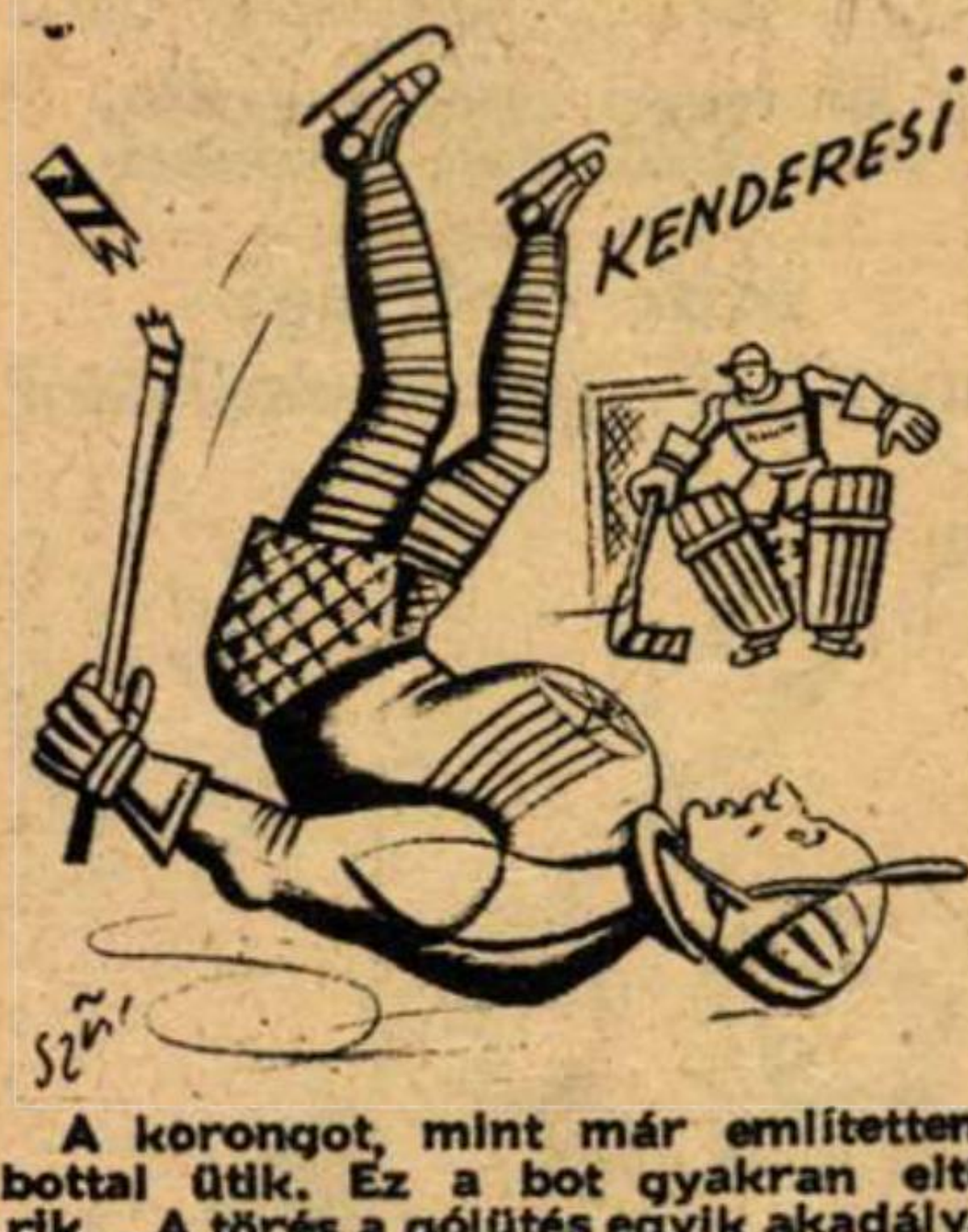

A korongot, mint már említettem, bottal ütik. Ez a bot gyakran eltörik. A törés a gólütés egyik akadálya. A másik akadály a kapus, aki bottal és lábszárvédővel véd. A lábszárvédő négyszer olyan széles, mint a lábszár és elfedi a kis kapu felét. Tehát nemcsak a lábszárt védi, hanem a kaput is. Mondhatnánk, hogy a kaput hárman védik, a kapus és a két lábszárvédő.

(palásti)

Potyondi – MINDENT RENDBEHOZ

Az alábbi történetben a Bámexbumfért kultúrfelelőséről lesz szó, de nem a régiről, hanem az újról. Az új kultúrfelelős nem újdonság a cégnél, már majdnem mindenki viselte ezt a tisztet. Már-már úgy volt, hogy nem találnak megfelelő embert és apróhirdetést kell közzétenni a Magyar Nemzetben, amikor felfedezték Potyondit. Ó, hiszen a cégnek van egy Potyondija is. Potyondi feltűnt a porondon.

Amilyen buzgalommal nem csinált eddig semmit, olyan buzgalommal kezdett hozzá a tánckar megszervezéséhez. Bojtorján, anyagkönyvelő munkavállalóval szűkszavúan közölte, hogy a tánckarba osztotta be.

Bojtorján tiltakozott:

— Kedves Potyondi kartárs, vegye tekintetbe éveimet és súlyomat. Legutoljára mazurkát táncoltam ezerkilencszáznyolcban. Jelenleg hét unokám van és százhárom kilóm. Nem kívánhatja, hogy táncot ropjak. Azonkívül zsábám is van és nem is akármilyen...

Még sokáig siránkozott volna Bojtorján, de Potyondi kacagása félbeszakította:

— Kacagnom kell Bojtorjánom, kacagnom kell, hiszen maga született népitáncos. Látom a szemén. Vallja be, hogy titokban párnatáncot szeretne járni. No, legyen, teljesítem kívánságát.

Bojtorján felállt az íróasztala mellől, hogy tiltakozzék, de a zsába beledögönyözött és százhárom kilójával visszazuhant a laticeles karosszékbe.

Potyondi vésztjóslóan folytatta:

— Különben is, úgy hallottam semmiféle társadalmi munkát nem végez. Erről mi a véleménye?

Bojtorján valamiféle tiltakozást mormogott az orra alatt és szomorúan megpróbált egy-két tánclépést. Ne mondják, hogy nem végez semmiféle társadalmi munkát.

Huszárné csasztuskát írt. Azért írt csasztuskát, mert még soha nem írt csasztuskát, viszont alig-alig végzett társadalmi munkát. Táncolni szeretett volna, de az embernek nem minden kívánsága teljesül, táncolás helyett csasztuskáznia kellett. Három nap és három éjjel írta a struflikat. De nem egyedül, az egész család, a szomszédok és a körzetmegbízott. Ime egy részlet: (Megismerni a kanászt dallamára ...“!)

Megismerni a Kuunt, mert késleekedő
Ebből baj lesz, hogyhatovábbrais így viselkedik ő
Megbüntetik, ki is írják a szégyentáblára, és levonják a fizetéséből, ami ugye nem jó
Ne késs többet kuun, ó ó ó ó ó ó!

Potyondi büszkén járt kelt a cégnél. Nemsokára csasztuska-énekest is kerített, Toccer személyében. Rátelefonált Toccerra, hogy köszörülje a torkát és egyen meg egy-két nyerstojást, mert a Huszárné-féle csasztuskát ő fogja énekelni.

Toccer tiltakozott:

— De Po-po-potyondikám nem baj ha, haha, ha egy kicsit da-da-dadogok?

— Jó kifogás! —dünnyögte Potyondi, — nem lehet kibújni a munka alól, vagy talán lebecsülöd a kultúrmunkát?

Toccer annyira begyulladt, hogy még dadogni sem maradt ideje. Kijelentette, hogy:

— Csa-csa-csasztuska, az igen!

Potyondi nyakig benne volt a szervezésben, amikor kopogtattak ajtaján.

— Bujj be! — kiáltotta Potyondi.

Belépett egy jóképű, szép szál kartárs. Nemrégen jött a céghez. Elmondta miért jött:

— Szeretnék részt venni a kultúrmunkában. Mindent megcsinálok, legyen az szavalás, ének, tánc, szerep. Imádom a kultúrmunkát...

Potyondi összeráncolta a homlokát, aztán rádörrent a szép szál kartársra:

— Jó, jó, de miért pont a kultúrgárdába akar lépni?

Mikes György

Hogyan fogadta Trumannak a kongresszushoz intézett üzenetét

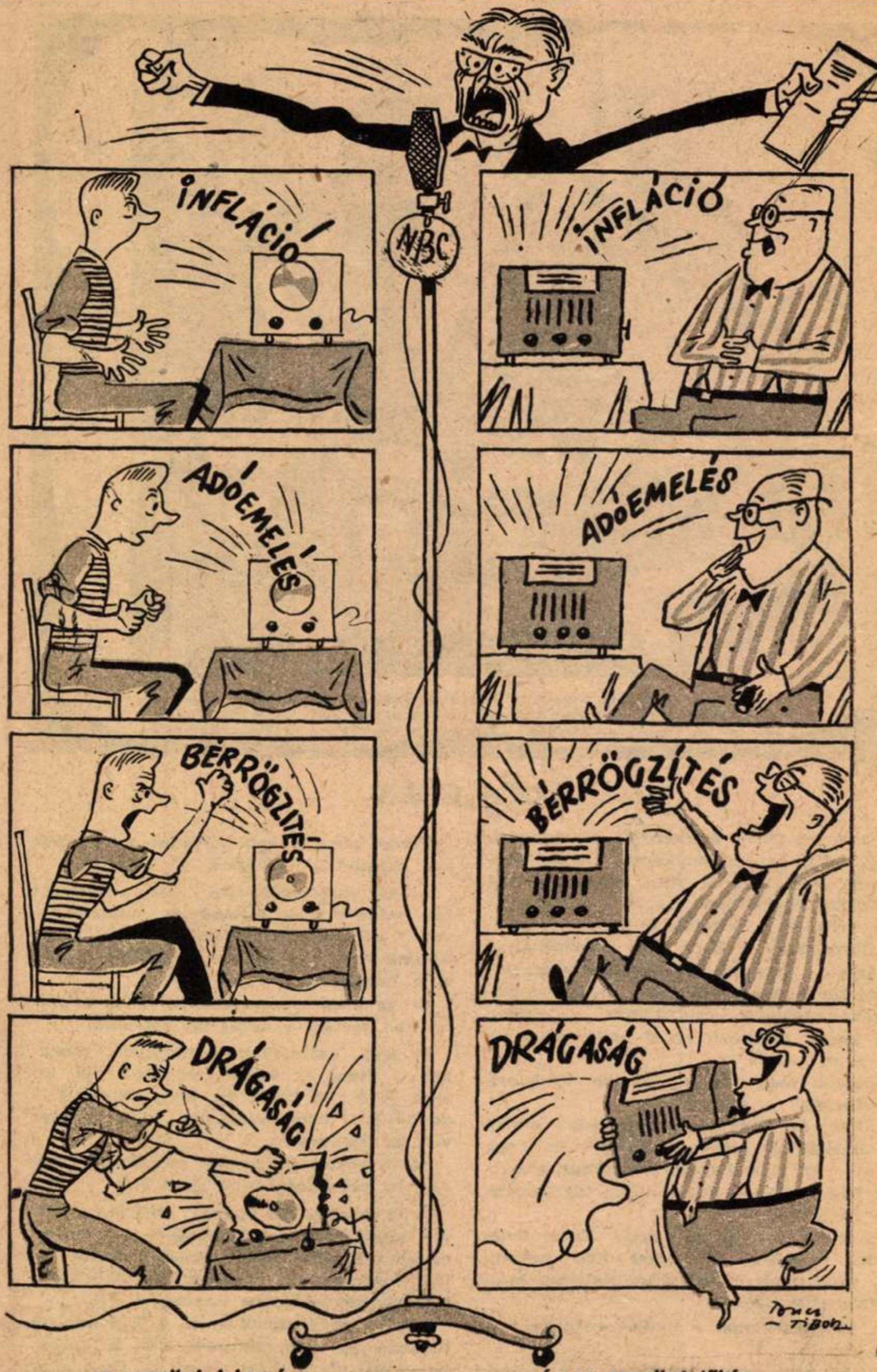

az amerikai dolgozó **és az amerikai tőkés**

Melyik a legjobb traktoros?

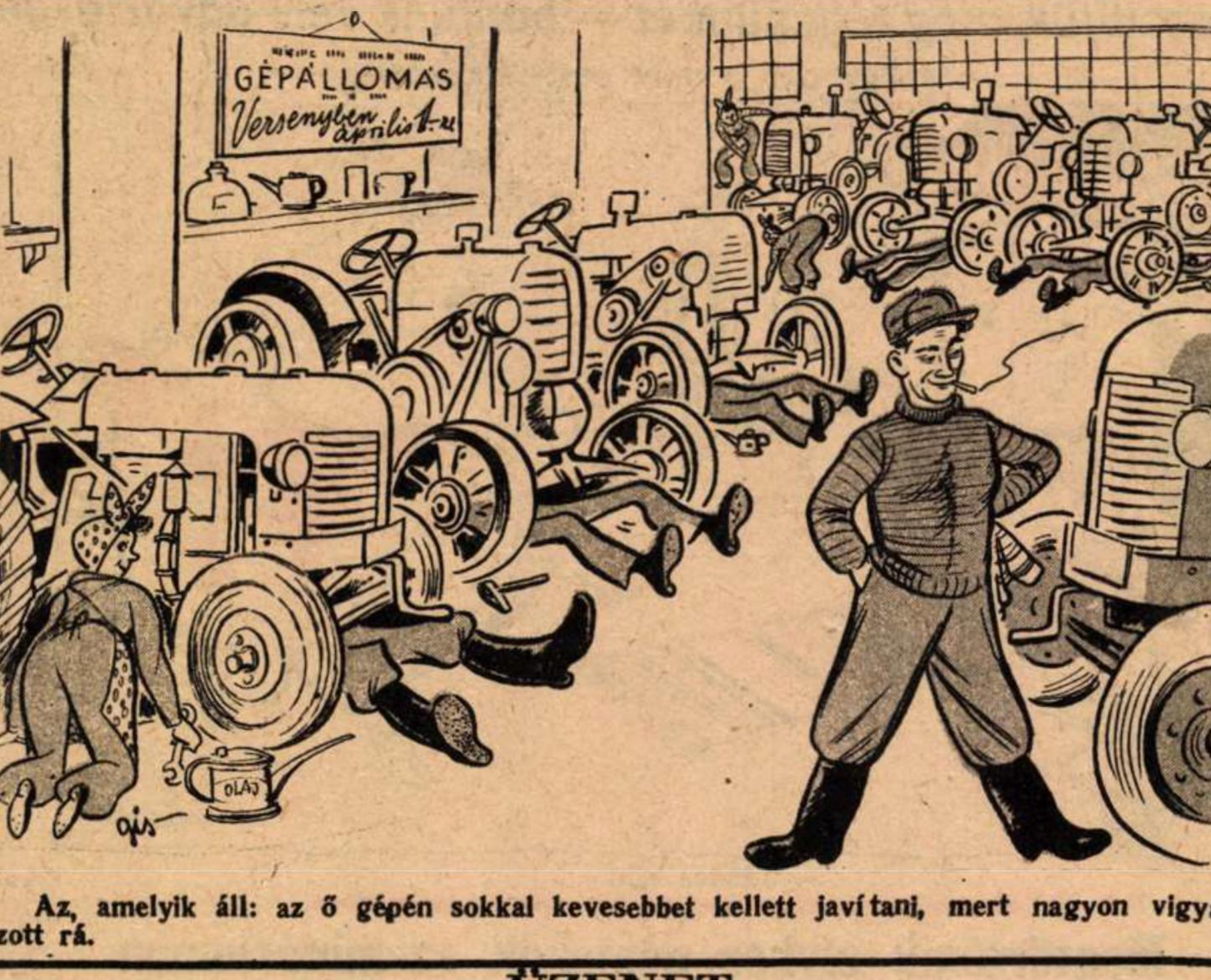

Az, amelyik áll: az ő gépén sokkal kevesebbet kellett javítani, mert nagyon vigyázott rá.

ÜZENET

Harry S. Truman, akinek már annyian üzentek olyan sok mindenfélét, anélkül, hogy megkapta volna, most maga üzent. Nem háborút üzent, csak egy egyszerű üzenetet üzent; bár Truman jobban szereti a háborút, mint az üzenetet, mert a háborún lehet keresni, de az üzeneten nem lehet keresni. Az az egyszerű üzenet azonban, amit a kongresszushoz intézett, közelebbről megnézve nem is olyan egyszerű. Mert Truman azt üzente a kongresszusnak, hogy fel a fejjel, jön az infláció, jön az áremelkedés, marad a bérrögzítés, de nem kell bánkódni, az adókat is felemelik, eb aki bánja, illetve amerikai adófizető, dehát az Truman szerint egykutya. Valamint f. f. (Fölöslegesnek tartottuk kiírni, aki már olvasott Truman beszédet, tudja mit jelent ez a rövidítés: fokozni a fegyverkezést!) . Az amerikai kongresszus, amely üzenetek dolgában éppenséggel nincs elkényeztetve, meghallgatta ezt az üzenetet is, mert az a mestersége, azért fizetik.

Az amerikai adófizetőket azonban nem azért fizetik és erre az üzenetre majd ők is fognak valamit üzenni Trumannak.

TANULÉKONY GYEREKEK

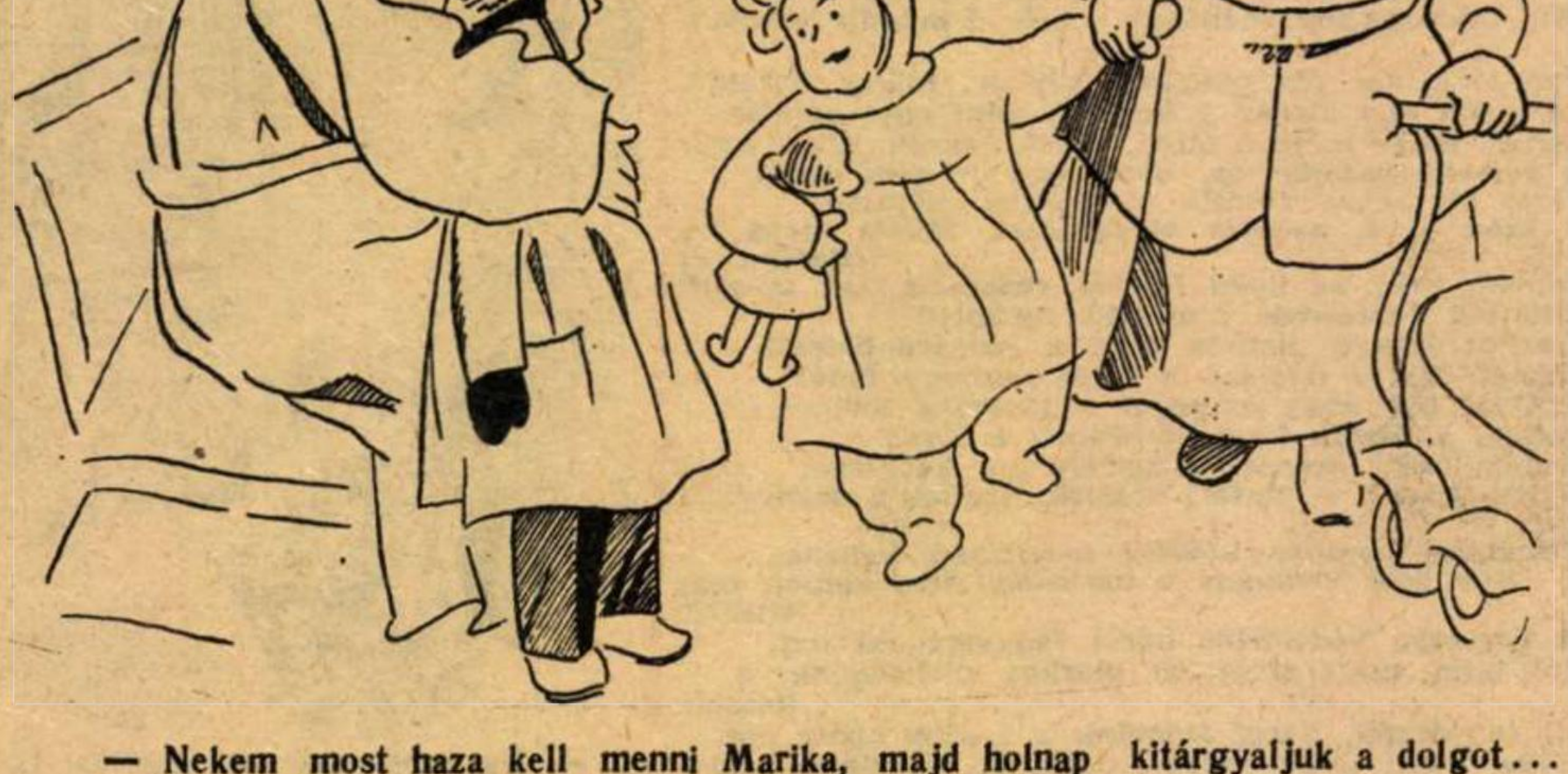

— Nekem most haza kell menni Marika, majd holnap kitárgyaljuk a dolgot...

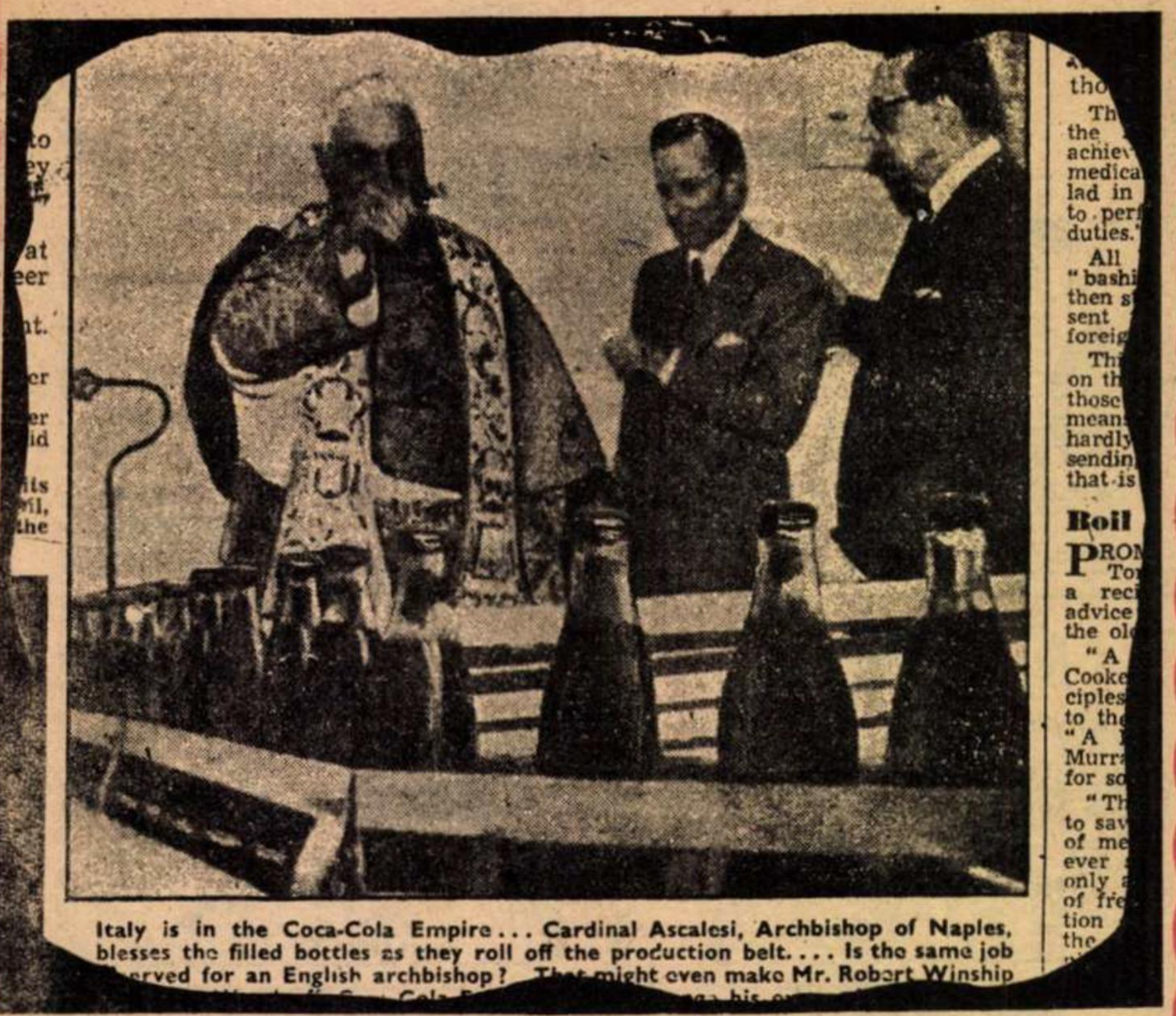

Italy is in the Coca-Cola Empire . . . Cardinal Ascalesi, Archbishop of Naples, blesses the filled bottles as they roll off the production belt. . . . Is the same job erved for an English archbishop? That might even make Mr. Robert Winship

COCA COLA

Az angol Daily Worker, a kommunisták lapja közli ezt a fényképet. Derek Kartunnak egy, a Coca Cola nevű amerikai limonádé inváziójáról szóló cikkében. A kép aláírása a következő:

„Olaszország a Coca Cola birodalmában fekszik . . . Ascalesi bíboros, Nápoly érseke, megáldja a tele palackokat, melyek a termelési szalagról legördülnek . . . Vajjon egy angol érseknek is el kell-e végeznie ezt a munkát?“

Idézzük még Derek Kartun cikkének „Boldogság“ c. fejezetét:

„Time, az amerikai hetilap, közli annak az utasításnak szövegét, melyet a Coca Cola — az amerikai imperializmus erőszakos képviselője — 300 külföldi képviseletének küldött.

Az utasítás elrendeli, hogy Coca Cola-eladók számára gyűléseket kell tartani. Egy nagy naptárat kell a gyűlésterem homlokfalára akasztani.

A kalendáriumon a gyűlés napjára kell mutatni.

— Ez nem egy közönséges nap, emberek. Ez nem az, uraim.

Vörös ceruzát kell elővenni és karikát kell rajzolni a nap köré.

— Ez vörösbetűs nap, amely változást hoz mindenkinek életébe és notesz-könyvébe, aki most e teremben jelen van... Álljunk meg egy percre és gondolkodjunk el a boldogságon.

Itt az utasítás utasítást ad, hogy szünetet kell tartani s aztán így folytatni:

— Igen, csakugyan boldogságot mondtam . . . Néha az ember elgondolkodik, mi okoz jó érzést neki? Az, hogy valakit boldoggá tett, hogy valakinek több mosolyt vitt az ajakára . . .

Több mosoly akkor van az „ember“ ajakán, ha több Coca Colát adott el.“

A Coca Cola Európában Amerika második világháborús győzelmének következménye. Sok-sok millió dollár hasznot jelent, melynek egy részét a harmadik világháború előkészítésére használják fel.

Mert a Szovjetunióban és a kommunista Kínában az emberek nem attól boldogok, hogy több Coca Colát adnak el. Ezen akar az Atlanti Szövetség változtatni.

Becsüljük meg tehenünket — bánjunk vele udvariasan

(Ahogy azt a naiv pesti elképzeli)

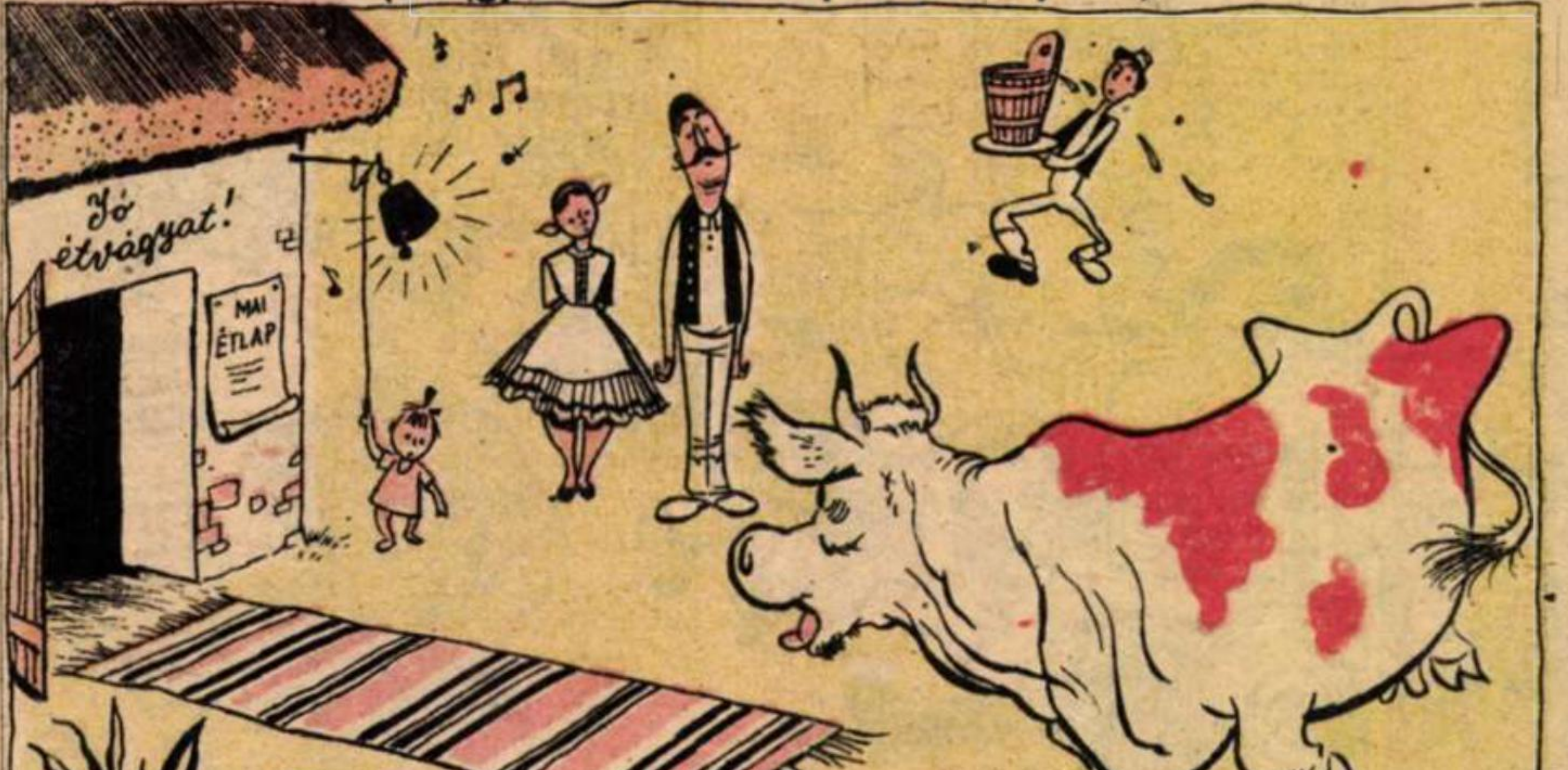

— Tálalva van!

Megtörténik olykor némelyik szemináriumon

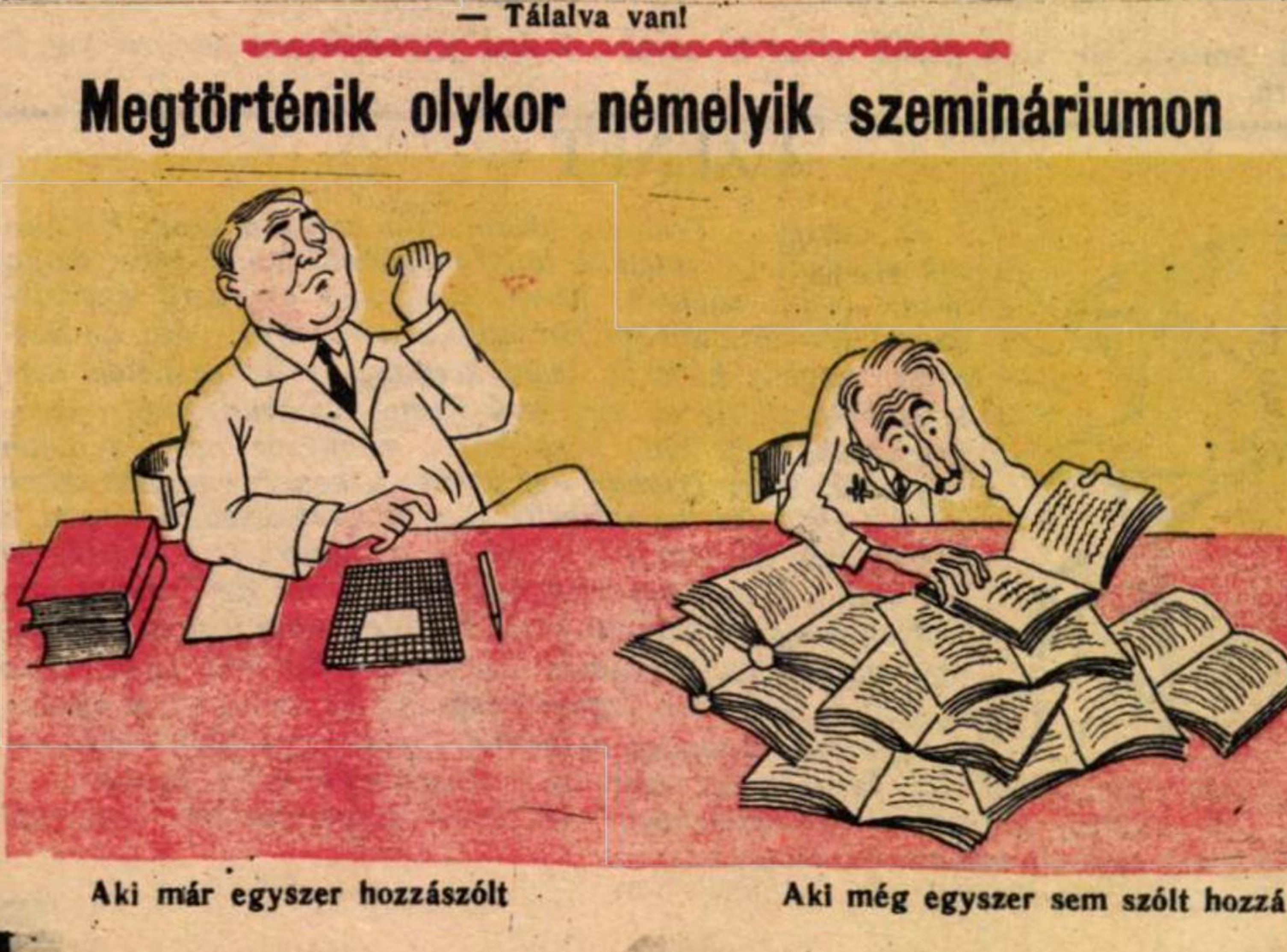

Aki már egyszer hozzászólt

Aki még egyszer sem szólt hozzá

Kultúrverseny előtt a falu

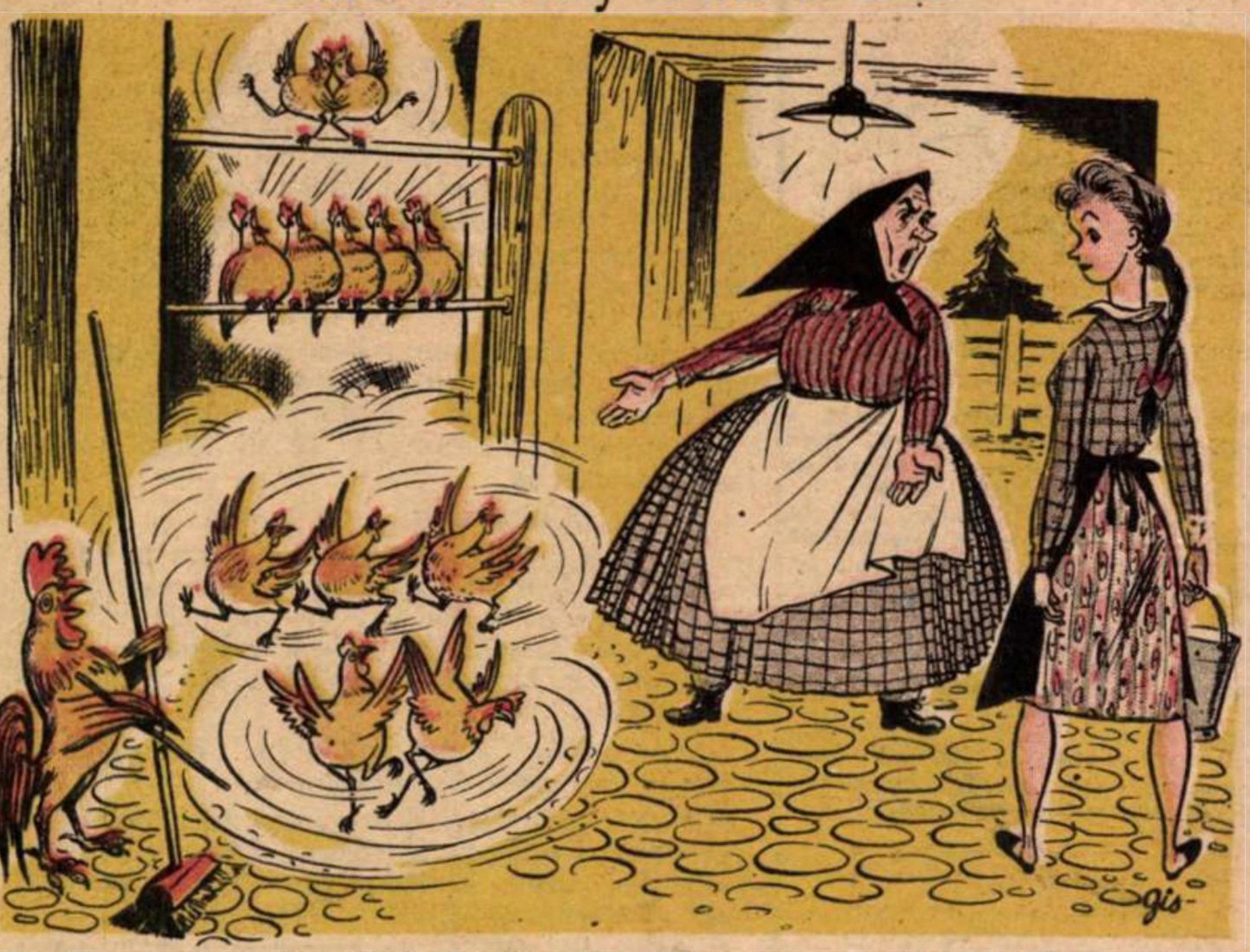

— Nem megmondtam Kati, hogy ne itt a fészerben, a tyúkok között próbáljátok a táncokat, látod, most eltanulták . . .

A „Hajó“ szerkesztőségében

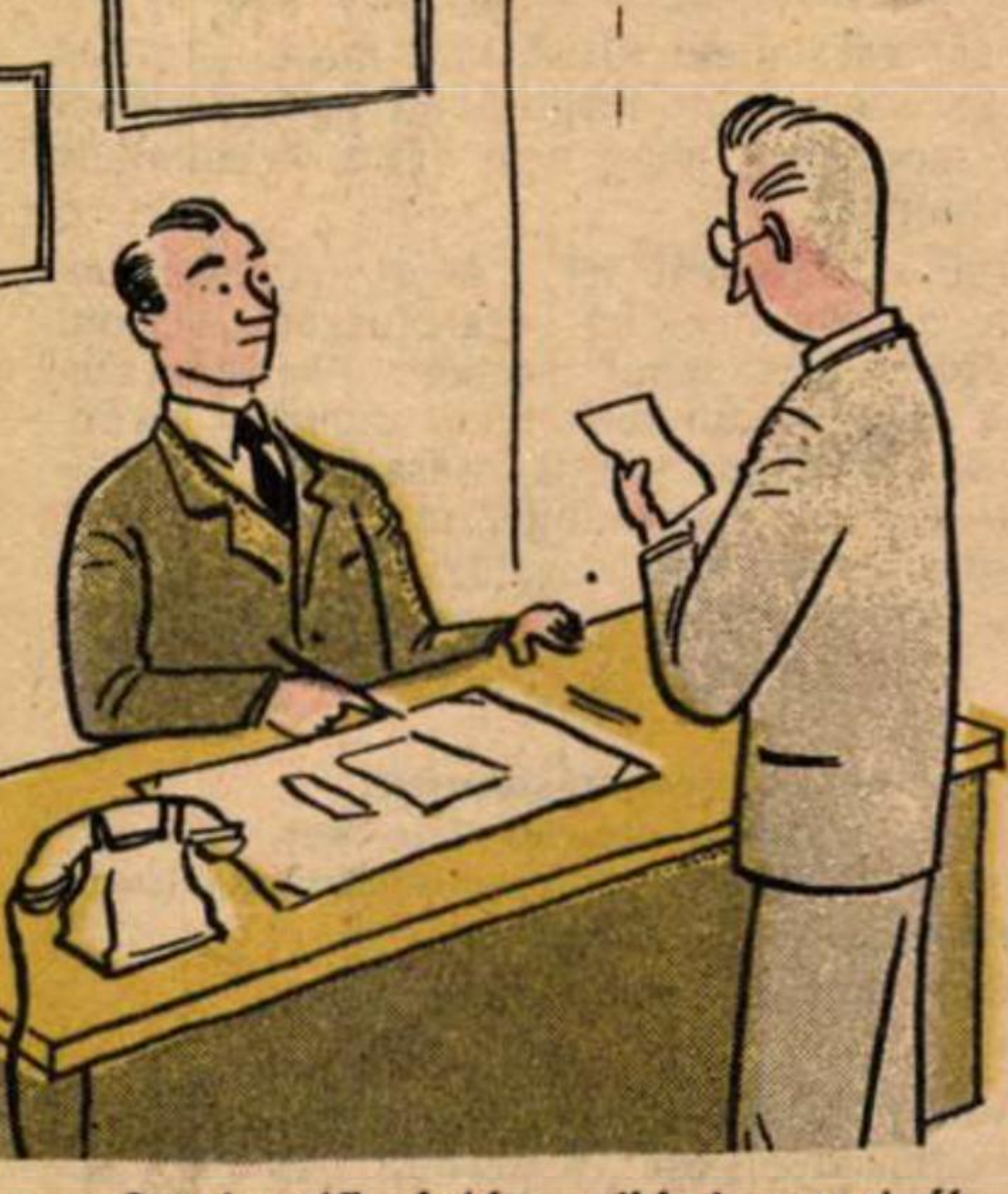

— Szerkesztő elvtárs, cikket szeretnék írni egy ordító hibáról.

— Mi az az ordító hiba?

— Tóthné, a Darugyár gondnoknője, aki ordítani szokott és az hiba.

Szórakozott későnjövő

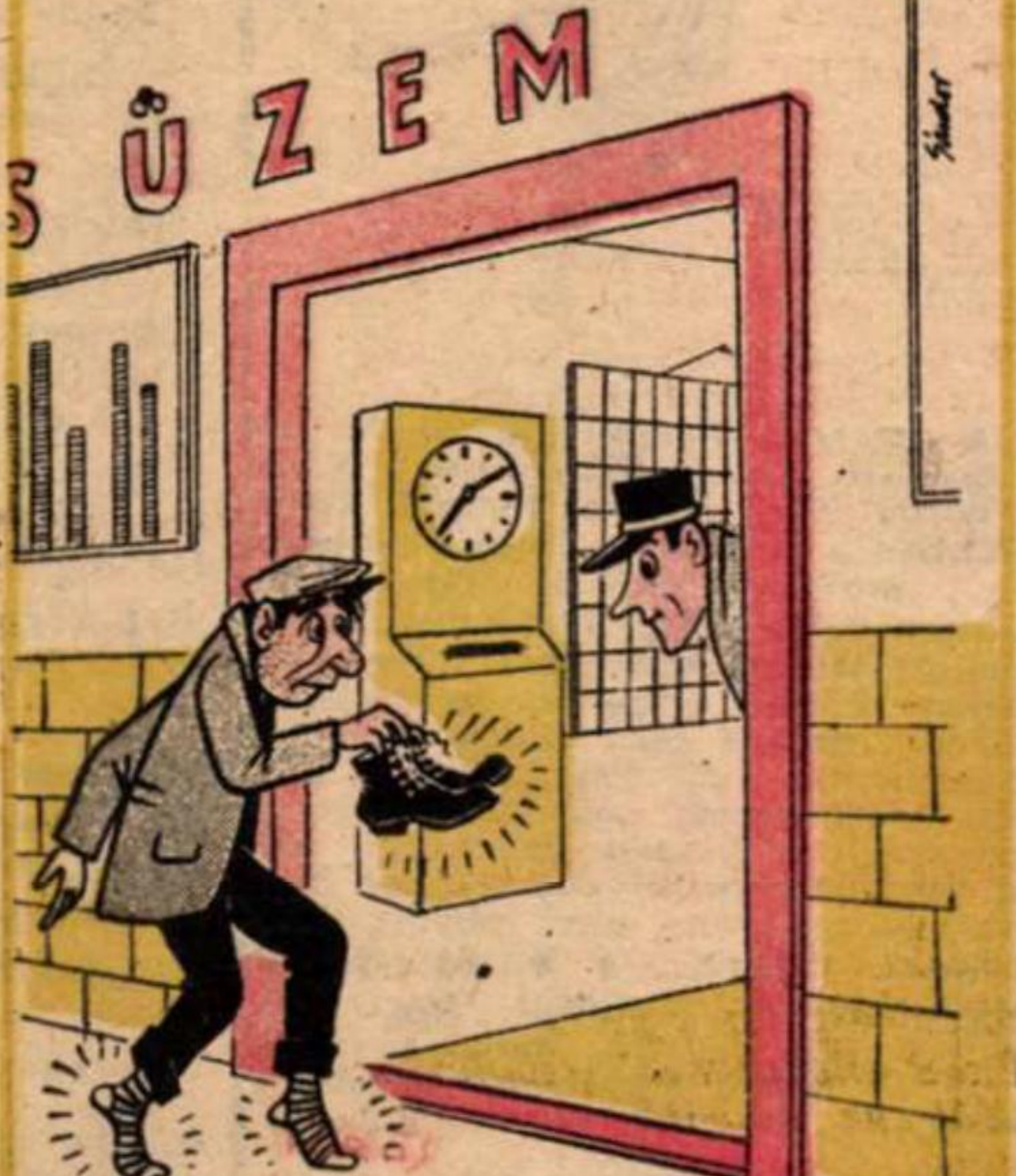

. . . aki úgy jön reggel későn a gyárba, mintha este jönne későn haza a kocsmából . . .

Tiszta vizet a pohárba!

A tisztaság terén volt itt némi összevisszaság.
Most azután nagy harc indult: — Hadd győzzön a tisztaság! —
Tisztaságot az üzembe, rend a lelke mindennek!
Nem volt ilyen visszhangja még felhívásnak, mint ennek.
Erről szólnak újsághirek, plakátok, hanglemezek.
Nosza, én is egy pár dolgot versben — nevén nevezek.

Nem mellékes ügy, teszem fel, a háztáji tisztaság.
Itt a „könnyebb ellenállás“ nem is olyan ritkaság.
Az a kedves háziasszony vesse reám a követ,
Aki rendben, tisztaságban „kisiklást“ el nem követ...
Aki sohse kevert még meg főzés közben tűzhelyén
Egy kanállal három ételt. Van-e olyan? — kérdem én.
Hagymás sültből tejbegrizbe pendlizik a fakanál,
Közben mosva nincs, csak nyalva... Van kire ez nem talál?
S van-e, aki vendégének ételt adván perc alatt,
Nem törölt még zsebkendőbe tányért, villát, poharat?
Van-e, aki a piacon jó falatot üldözve,
Nem dugta még a kisujját tövig egy-egy sülttökbe?
Van-e, aki nem dugdosta ujját vajba, tejfelbe?
Vélem, egy kis rendcsinálás e téren is elkelne . . .
Van-e, aki nem kóstolt még szőlőt, almát mosatlan?
Almát kenni kabátujjhoz, ez a tett sem szokatlan.

S hogy ha csupán nőkről szóljak, — jobbak tán a férfiak?
Van, aki a tisztaságot követelni érti csak.
Elkerüli a lábtörlőt, lába bármily csatakos.
Úgy törtet be a szobába, mint a karámba a kos.
A ruhát szerteszórja, — rakja el a feleség!
Hogy őmaga elrakhatná? Nem törődött bele még...
Van férj, aki aktáit is ide-oda leteszi.
Aztán, hogyha nem találja, a nejét majd megeszi.
— Ide tettem. Hova tetted? Nincs, akárhol keresem.
Pfuj, micsoda slendriánság! — még ő mondja hevesen.

Van férj, aki főz magának olykor, mikor hazatér.
És utána úgy marad a konyha, mint egy csatatér.
Kenve, fenve mind a lábas, mind a fazék, mind a tál.
A feleség hazajön és, tiszta edényt nem talál.
Férje ott benn rádiózik jóllakottan, kéjesen,
S szól: — A nagyját elvégeztem. Többit majd te, édesem! . . .
Jelzem, még az ilyen férjnél rosszabb, aki takarít:
Eltünteti főzésének árulkodó nyomait!
Piszkos lábast, piszkos tálat a helyére beteszi.
Tisztát rak a tetejébe s ezzel mintegy fedezi.
Kanalát egy avas ronggyal ragacsosra törülve
Beteszi a tiszták közé, (ötletének örülve.)
Krumplihéjat besepri a tűzhely alá kecsesen,
S mellét veri: — Jó férj vagyok. Segítek a nejemen!...

Tisztasági kampány lévén, fogadalom kellene:
„— Nem lesz kampány a tisztaság! Nem vétünk már ellene!“
A tisztaság védelmére harci fegyvert aki fog,
Jól teszi, mert szörnyen piszkos ellenségünk: a piszok.
Ha legyőzzük, tiszta szemünk a jövőbe bízva néz.
Siker titka: tiszta jellem, tiszta fej és tiszta kéz!

K. TÓTH LENKE.

Mire tanít egy amerikai gyermekujság?

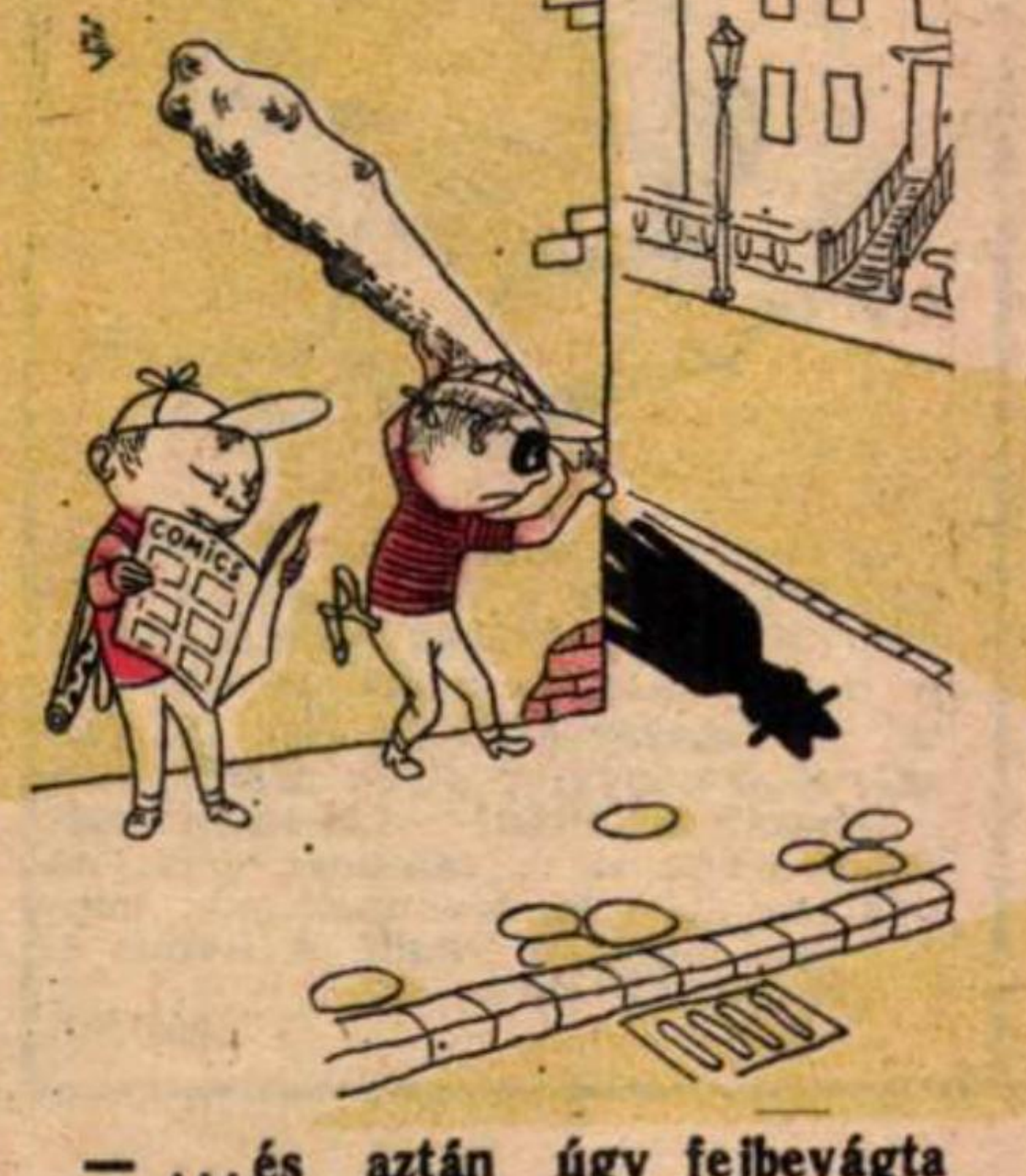

— . . . és aztán úgy fejbevágta Fredet, hogy az szó nélkül összerogyott . . .

A PÁRIZSI LOUVREBAN

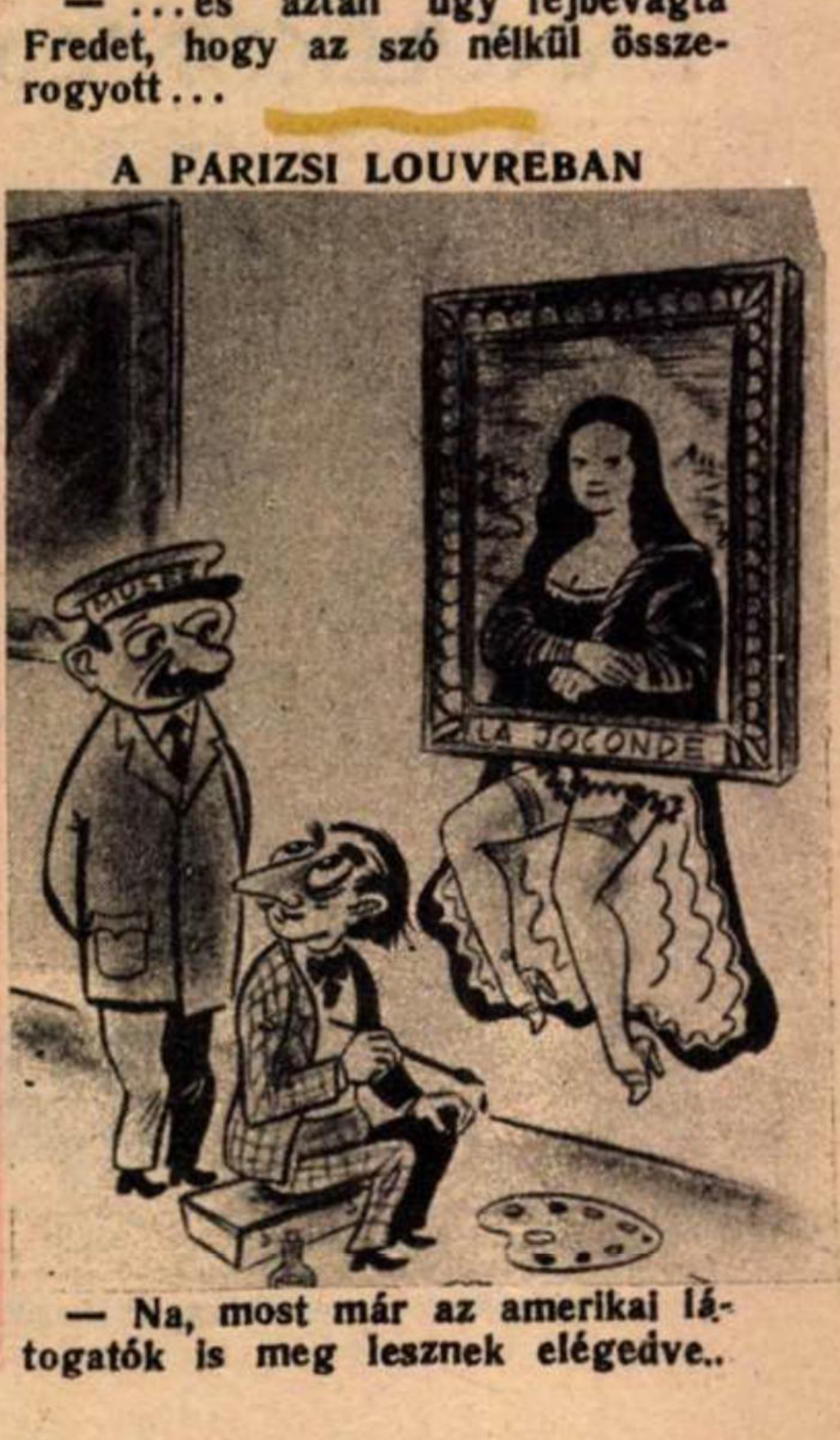

— Na, most már az amerikai látogatók is meg lesznek elégedve..

Alcide és a költő

Alcide az De Gaspèri, aki az atyaúristen kegyelméből Olaszország miniszterelnöke (Olaszországban ugyanis Truman az atyaúristen), a költő pedig Pablo Neruda, aki legalább olyan nagy költő, mint amekkora gazember De Gasperi, pedig ez nagy szó. De Gasperinek a költészethez eddig csupán annyi köze volt, hogy Truman parancsára fegyverkezésre költötte az olasz adófizetők feje alól kihúzott párnákból befolyt centesimokat; most először került közelebbi kapcsolatba az igazi költészettel.

A kis De Gasperi a közepes eszével kiutasította Olaszországból a nagy Nerudát; ennek a kiutasításnak nyilván a megszégyenítés volt a célja, amit teljes mértékben sikerült is elérni. De Gasperi ezzel a kiutasítással csakugyan megszégyenítette Olaszországot, sajátmagát és az egész burzsoá kultúrát is, amelynek irányítói a költőket nem olvasni, hanem kiutasítani szokták.

Carducci, Leopardi, Dante és még néhány régi olasz nyilván megfordulna a sírjában, ha megtudná ezt a kiutasítást: ők azonban nem számítanak, mert nem élvezik Truman bizalmát, mint De Gasperi, aki élvezi.

Dante meg éppen örülhet is, hogy Alcide De Gasperi nem olvassa őt, hanem csupán Truman utasításait; mert ha olvasná, nyilván őt is kiutasítaná Olaszországból a marshallizált Olaszország bírálata címén ezért a soráért:

Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!

INDIA

Az indiai választásokon január tizenhatodikáig az Egyesült Baloldali Front kilencvenhat jelöltjét választották az államok törvényhozó gyűlésébe.

India kezd felébredni.

Indiának körülbelül háromszázmillió lakosa van. Ebből körülbelül egymilliónak nincs étvágya, körülbelül kétszázkilencvenkilencmilliónak nincs mit ennie. Ez az az ország, ahol a pária nem csodálja, hogy a maharadzsa turbánján öklömnyi gyémántot lát; azt csodálná, ha akkora kenyeret látna. Ez az az ország, ahol minden emberre átlag két isten esik, de rupia átlag egy se. Ez az az ország, ahol a jógik és egyéb fakírok rozsdás szögekbe ülnek, mert legalább nem érzik az éhséget a rozsdás szögektől és a rozsdás szögeket sem érzik az éhségtől; ez az az ország, ahol a krokodilust istennek tekintik, de az embert embernek se tekintik; és ez az az ország, ahol élni már nem lehet, miként a hinduk példája mutatja, de amelyet fejni még lehet, miként az angolok példája mutatja.

De már nem sokáig, miként az eddig megválasztott kilencvenhat Baloldali Front képviselő példája mutatja.

Samu bácsira számíthat az Auriol-gyerek

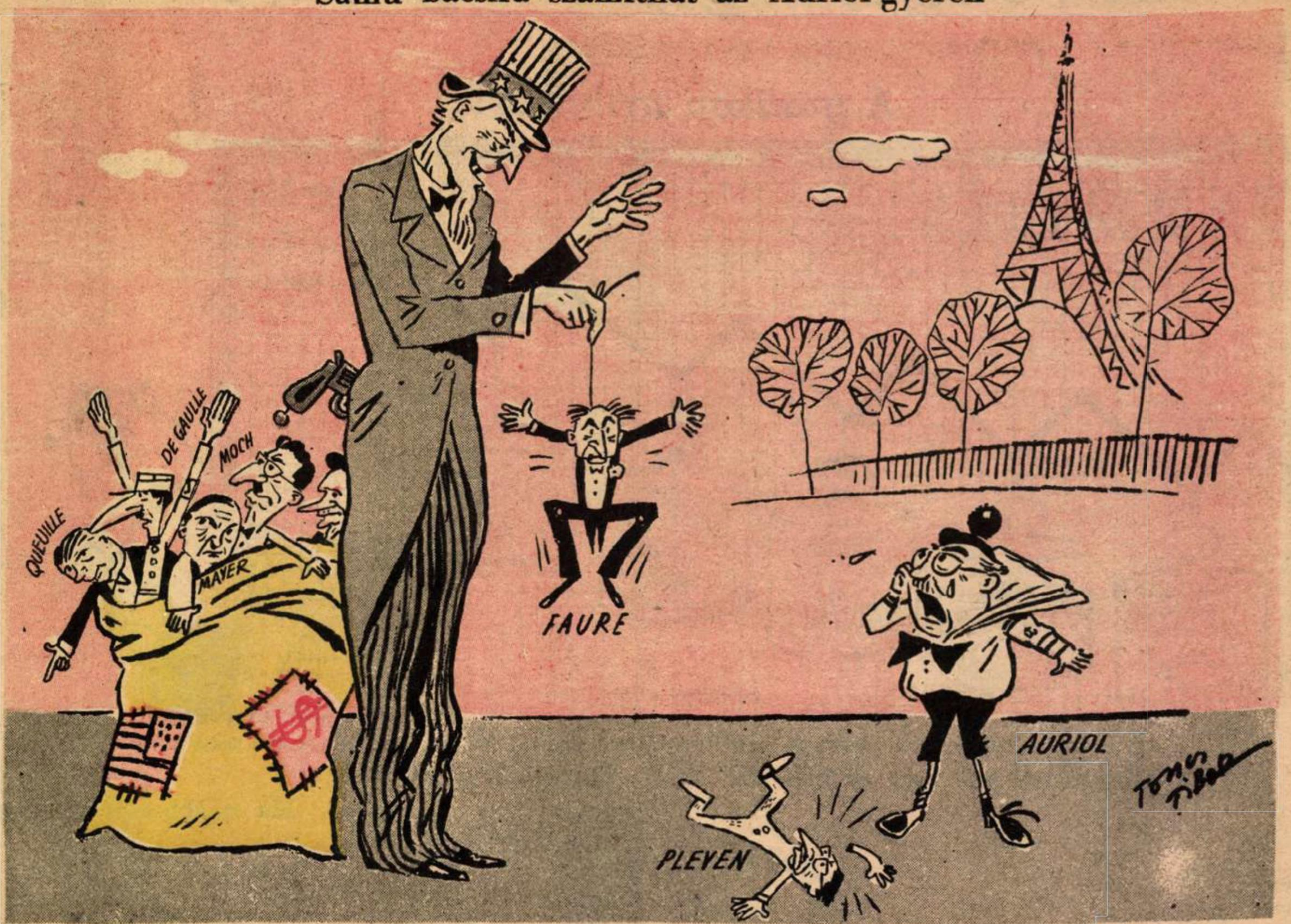

— Ne sírj, kisfiú, ad neked a Samu bácsi nácit, jobboldali szociáldemokratát, keresztény demokratát, vagy amit akarsz...

BIZTATÁS

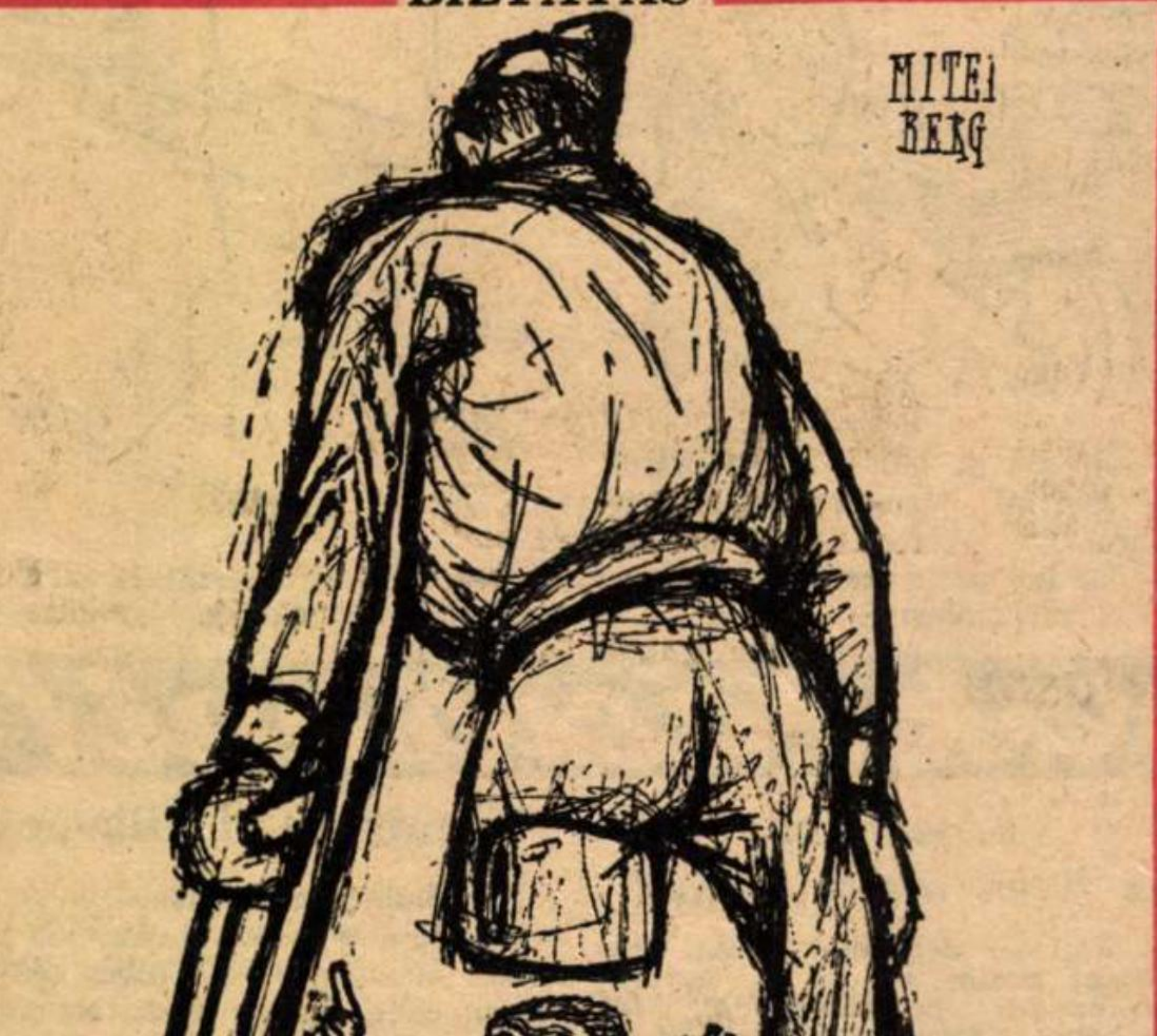

A francia miniszterelnök: Előre!

(Mitelberg rajza a L'Humanitéből)

Kapor megnézi magát

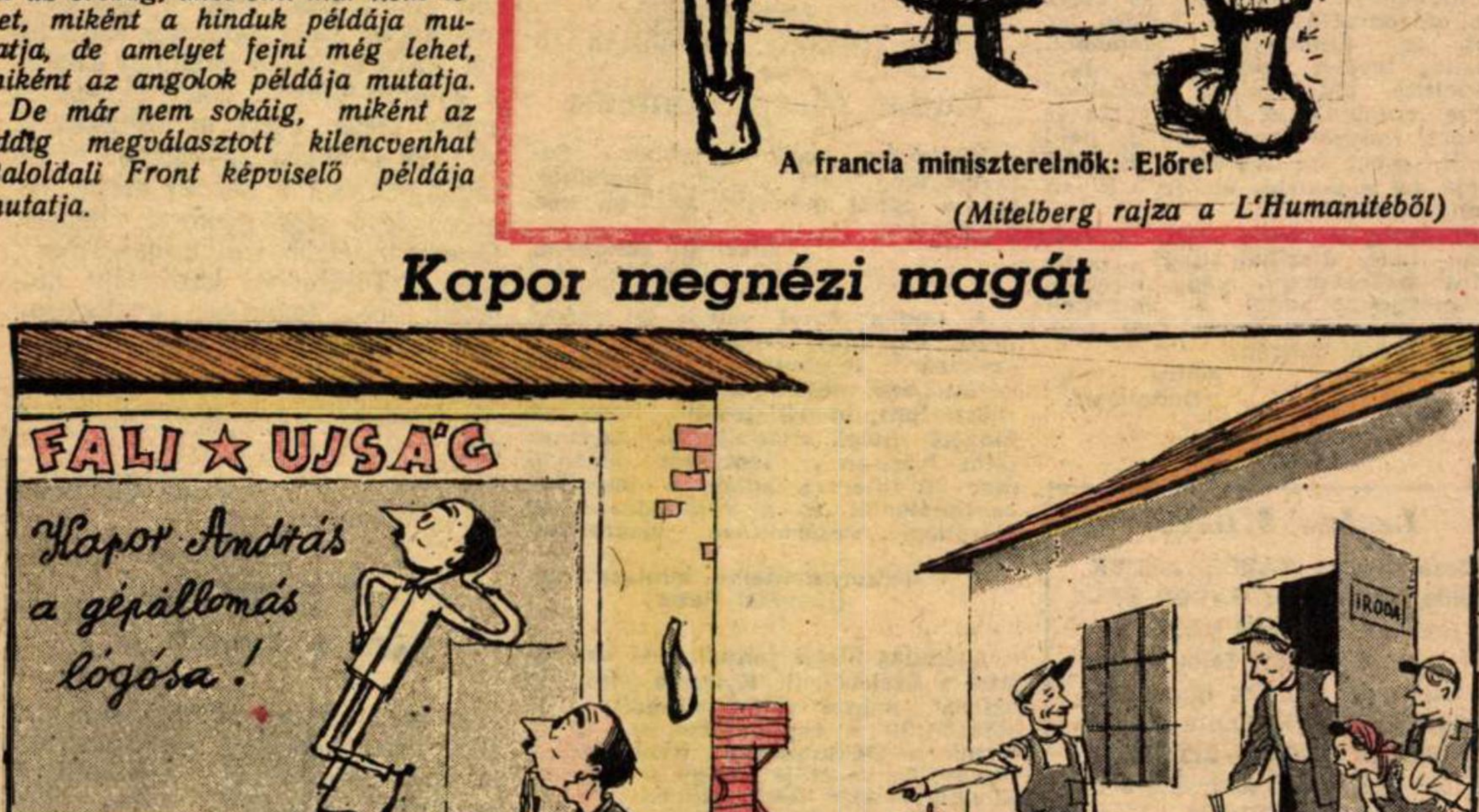
FALI ★ UJSÁG
Kapor András a gépállomás lógósa!
IRODA
PÁLYI JENŐ

— Kapor András itt van?
— Igen, már felébredt. Éppen most nézi magát a tükörben.

Üzemi konferálás

Üzemi kultúrestéken konferálni nem könnyű dolog. Három eset lehetséges: vagy a vállalatvezetőség van megelégedve, vagy a kultúrcsoport, vagy a közönség. Mindegyik megelégedés kizárja a másik kettőt. Így hát a legtöbb üzemi konferanszié nem is próbálja meg a lehetetlent, hanem a negyedik lehetőséget választja: úgy konferál, hogy önmagával meg legyen elégedve.

Persze sok függ attól, hogy az illető egyébként milyen beosztásban dolgozik a vállalatnál. Mert másképpen konferál az anyagkönyvelő, másképpen a levelező és ismét másképpen az irattáros. Mindegyik belevisz valami egyéni, a munkaköréből eredő bájt az előadásába, annyira, hogy nekem elég meghallgatnom pár szót egy üzemi konferánszból és máris megmondom, hogy a segédraktárnok, vagy az üzemgazdasági osztály vezetője áll-e a dobogón.

Igaz, hogy pl. ki nem ismerné fel a személyügyi előadót a konferánszíében a következő „vidám" bejelentésből:

„Most pedig Dalnoki Julianna kartársnő fog levizsgázni előttünk énektudásból. Nevezett munkateljesítménye legutóbbi áthelyezése után bizonyos mértékig visszaesést mutatott, és bizony alaposan össze kell szednie magát ahhoz, hogy jelenlegi beosztását megtarthassa! Nos, tessék Dalnoki kartársnő, jöjjön és énekeljen nekünk! Csak egész nyugodtan! Reméljük nem lesz itt is baj magával!"

Hát így! Hogy aztán Dalnoki Julianna kartársnő ezekután izgalmában először combig belép a súgólyukba, majd mikor a súgó visszatolja a színpadra, akkor az Aida nagy áriája helyett a „Virágéknál ég a világ" kezdetű népi dalt préseli ki sápadt ajkai közül — az már nem is olyan érthetetlen.

Vagy csodálatos-e hogy az eladási osztály h. vezetője így konferál: „Na és ami most jön — olyan még nem volt! Príma hanganyag, elsőrangú előadókészség, nagyszerű megjelenés — egyszóval én mondom, itt csalódás nem érheti a mélyen tisztelt közönséget! Erről jut eszembe az a vicc — ha ha-ha, bocsánat, muszáj nevetnem ha rágondolok — szóval két üzletszerző utazik a vonaton... ha-ha ha..."

Na ugye- hogy nem ördöngősség agnoszkálni a konferansziét?

Mert teszem azt, kiáll a függöny elé egy jól megtermett, szélesvállú, hatalmas tenyerű dolgozó, akinek még a vádlija is majd kicsattan a piros-pozsgától és az ujjait tördelve, de jó ízes dunántúli tájszólással bejelenti, hogy:

„...a következő nagysikerű dalosunk... millen sok derülést... és tapsnyilvánítási okot fog létesíteni a tisztelt publikum soraiban egyaránt..."

Nos én csak ránézek a bemondóra és máris tudom, hogy ő a vállalati ügyész. Hogy honnan? Ja, hát mert véletlenül „személlesen" ismerem és azt is tudom, hogy Vas megyéből származott fel egyenesen a Budapesti Ügyvédi Kamarába. A Legfelsőbb Bíróság előtt három óráig tud beszélni a legragyogóbb ékesszólással, de ha egy üzemi esten egy mondatot kell mondania a reflektorfényben, akkor olyan hidegrázást kap, mint egy kezdő maláriás a dzsungelben.

No de ez csak az a bizonyos kivétel, ami megerősíti a „szabállt".

A mult héten is elmentem egy nagy vállalatunk rendezvényére, ahol kijött a függöny elé egy jól fésült, nyiszlett, immár nem DISZkorú egyén és arcizmainak legcsekélyebb mozgatása nélkül elsuttogta a következő két mondatot:

„Önök persze most azt hiszik, kérem szépen, hogy én konferálni fogok. Hát erről ugyebár, kérem szépen, szó sem lehet!"

Itt hosszú szünetet tart, hogy kivárja a tapsorkán lecsillapultát. Én pedig már tudom, hogy az üzemi kultúrfelelős ezúttal egy hivatásos konferansziét nyert meg a műsorszámok bejelentésére...

VIDRÁNYI ISTVAN

TOTO
Vegyen TIPPSZELVÉNYT, nyerhet!

Akinek inge, vegye magára!

A grafikon nyilatkozik

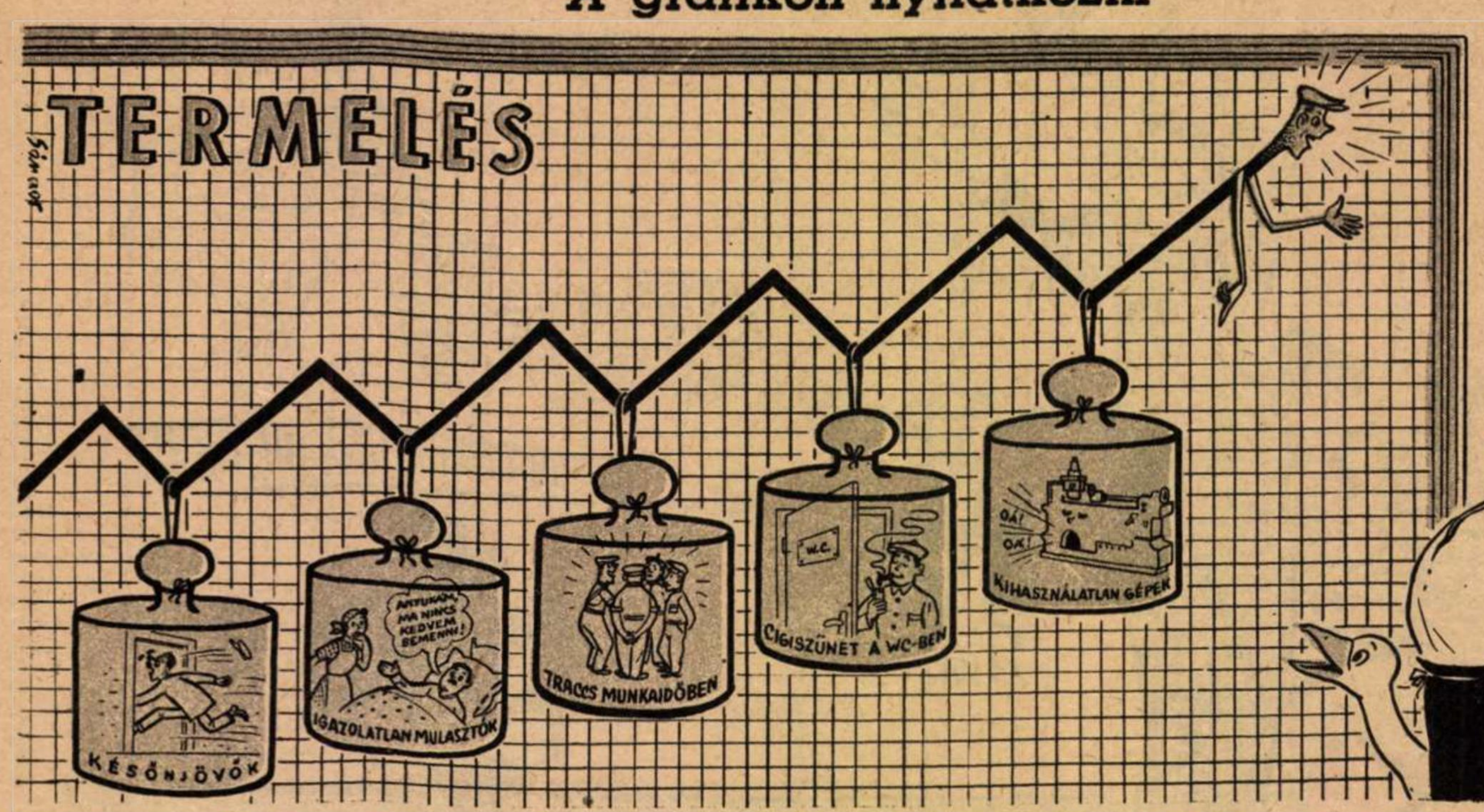

— Így is megyek felfelé, Ludas komám, de képzeld el, milyen magasra jutnék, ha ezek a súlyok nem akadályoznának!

Ennek sem szabad lennie

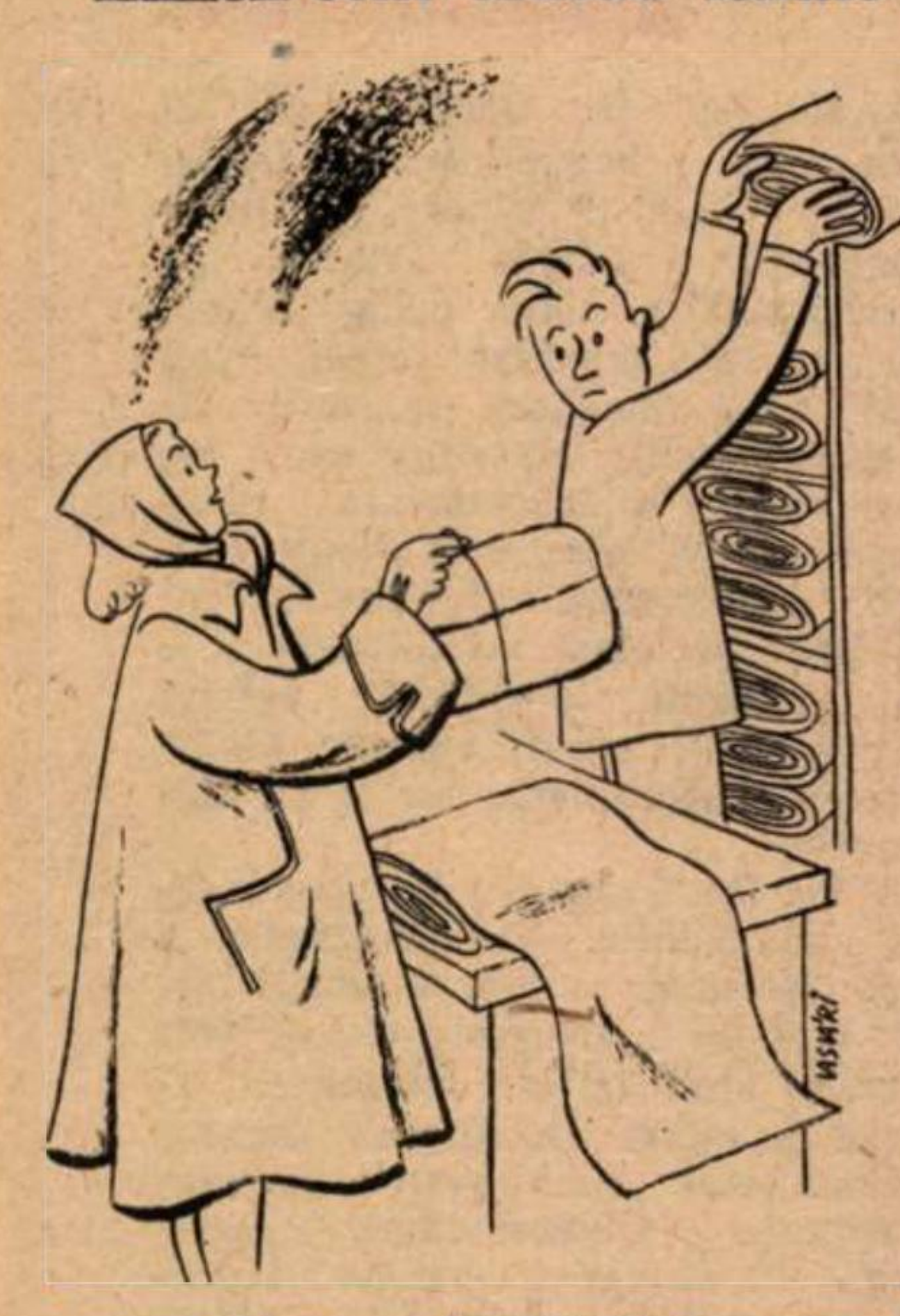

— Kérem, visszahoztam ezt az anyagot, mert hibás szövésű.

— Ez kérem importáru.

— Hogy-hogy?

— Úgy, hogy már külföldről is visszaküldték...

Egyes igazgatóknál már csak ez hiányzik

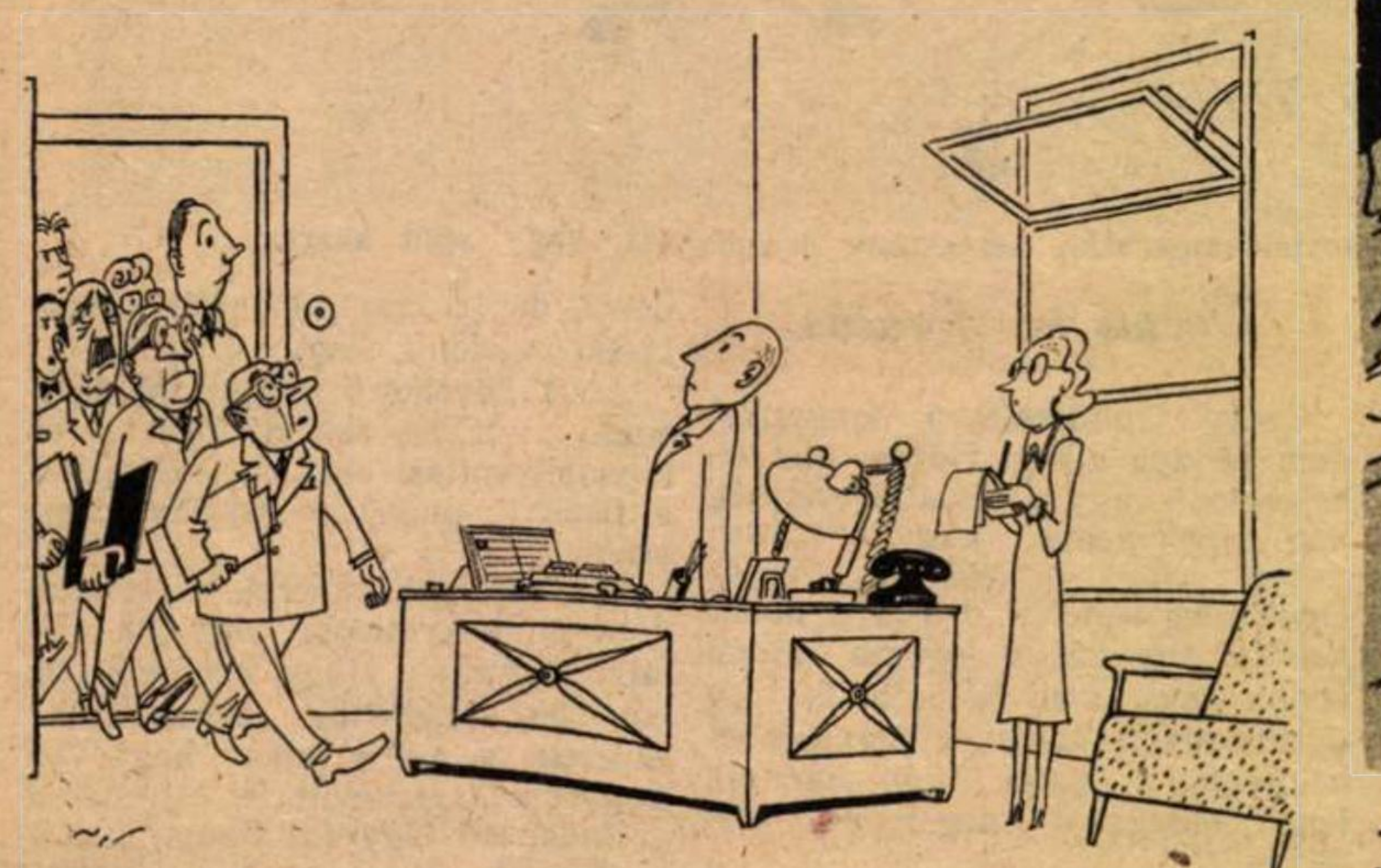

— Azért hivattam az osztályvezető elvtársakat, mert be kéne csukni ezt az ablakot, de egyedül nem merem vállalni érte a felelősséget...

Bürokrácia a köbön

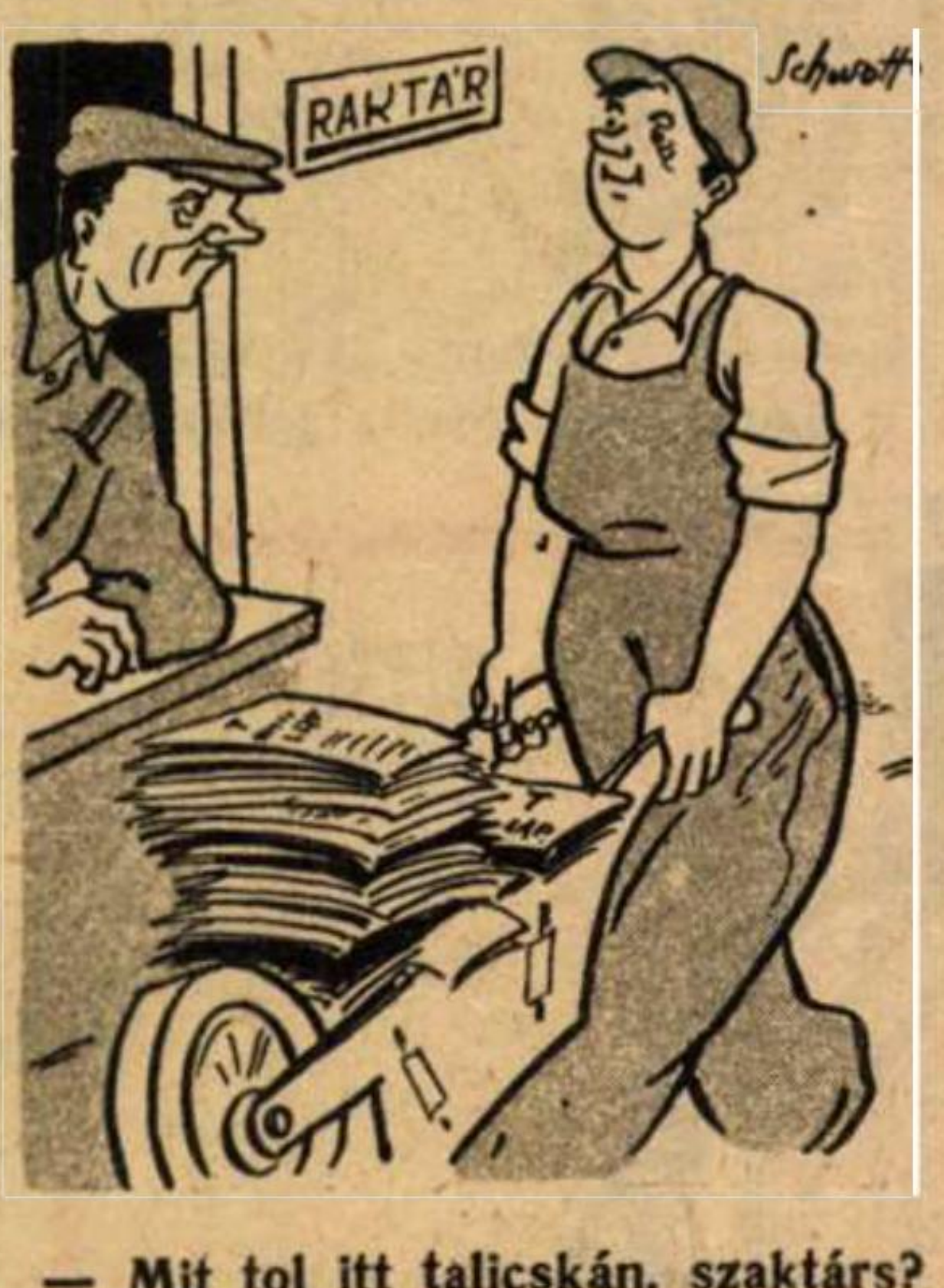

— Mit tol itt talicskán, szaktárs?

— Javítási lapokat egy szerszámról.

— És hol az a szerszám?

— A zsebemben.

Ha továbbra is liberálisan kezelik a lógósokat

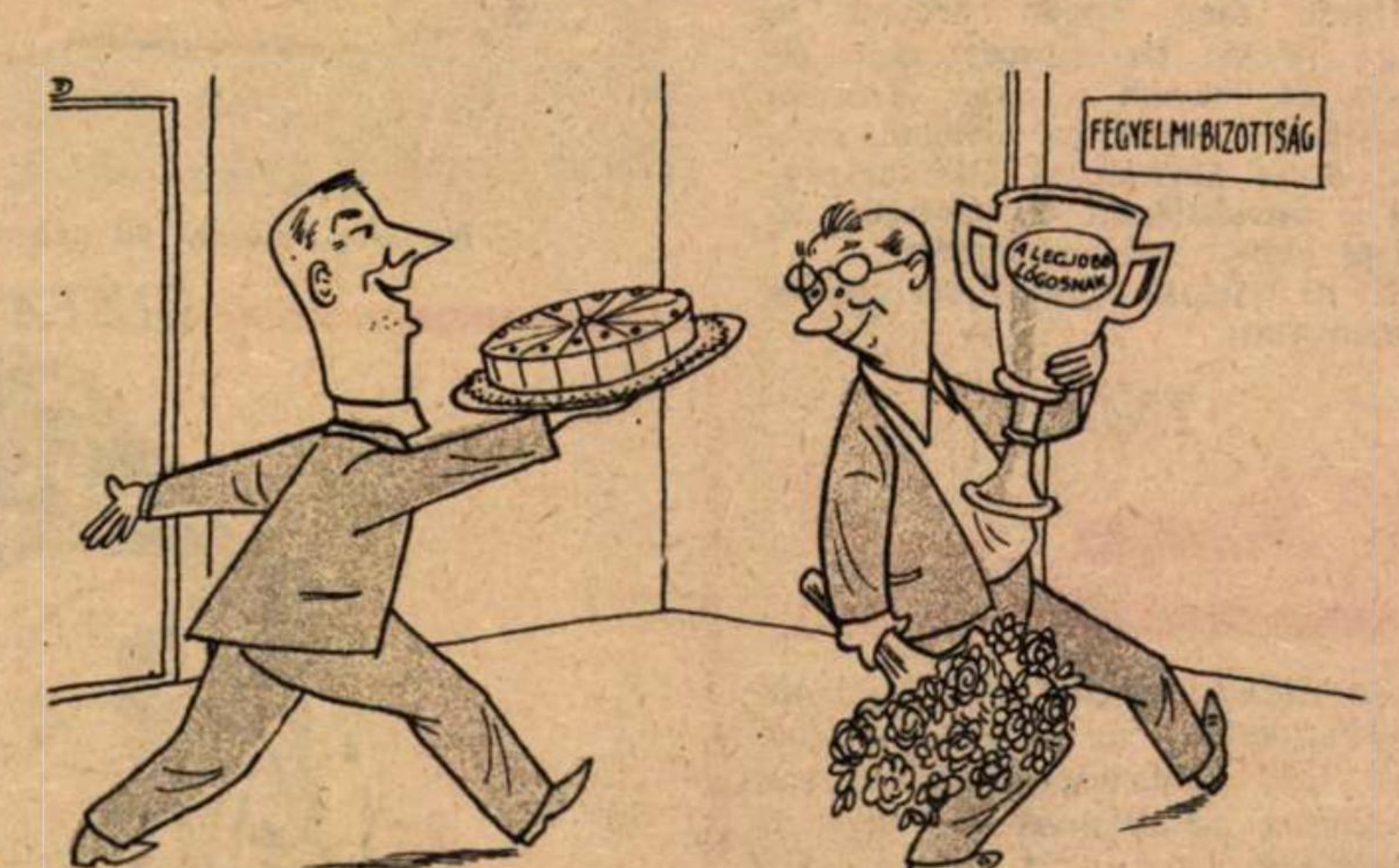

— Még egy tortát is küld a vállalatvezető a serleg mellé, igazán megérdemli a vádlott, hisz csak két hetet mulasztott igazolatlanul.

Kedves Ludas Matyi

Apuka és anyuka helyett én, Pistike szeretnélek megkérni arra, hogy a MÁV-kórház elé helyezzék vissza a villamosmegállót. Tudod, félévvel ezelőtt a villamos-igazgató bácsik elvették onnét és elhelyezték a villamosremiz elé, szemben az Állatkerttel.

Amikor a múltkor anyuka a kórházba vitt, — mert tudod, akkkor nagyon lázas voltam, — hallottam, hogy sok lábfájós vasutas bácsi méltatlankodott, mert a megálló most 2—300 lépésnyire van a MÁV-kórháztól: Az én apukám elmesélte az anyukámnak, hogy a MÁV-kórházban naponta 4—5000 beteg fordul meg és a kórház személyzete is több mint 700 ember. Azt is mondta az én apukám, hogy a kórház vezetősége fél év óta mindent megpróbált, hogy a kórházzal szembe állítsák vissza a megállót, de minden hiába. Én azt hiszem, hogy a villamos-igazgató bácsi nem szereti a beteg vasutas bácsikat, néniket és gyerekeket.

De, ha én írok neked, akkor azt is megírom, hogy a 8-as villamosra sokszor negyed órát is kell várni és a kórházban dolgozók nagyon nehezen tudnak emiatt pontosan beérni. Amikor panaszt tettek ezért, a villamosnál azt mondták, hogy ez nem igaz. Pedig igaz! Nézd csak meg, milyen rövid vonala van a nyolcasoknak és mégis rendetlenül és késve járnak. Sokszor elmegy hat-hét 21-es és 23-as kocsi is, amíg jön egy 8-as.

Kedves Ludas Matyi, nagyon szépen kérlek, gyere el a MÁV-kórházhoz és akkor meglátod, hogy igazat írtam és intézd el, hogy a MÁV-kórházzal szemben legyen a megálló.

PISTI

Le a bürokráciával!

Árúkapcsolás Kecelen

A keceli postahivatal dolgozói vagyunk. Mi kézbesítjük kerékpáron a táviratokat és expressleveleket. Természetesen ezt a munkánkat csak akkor tudjuk jól ellátni, ha lámpa van a kerékpárunkon. Sajnos a keceli földművesszövetkezetben már hónapok óta nem kaptunk zseblámpaelemet. Ha este megjött az elem, a reggeli nyitáskor érthetetlen módon már egy sem volt.

Megfigyeltük, hogy január 10-én elem és anód érkezett. Egyik szaktársunk nyomban a szövetkezetbe ment, hogy vásárolhasson. Az üzletvezető kijelentette, hogy csak az kaphat anódot, aki nálunk vásárolta a rádióját. Elemet pedig csak lámpával együtt adhat.

Nincs pénzünk ahhoz, hogy minden elemhez lámpát vegyünk, szaktársunk sem tud minden esetben a szükséges anódtelephez külön rádiót vásárolni. Megjegyezzük, hogy a községben 10 forintos áron lehet zseblámpaelemet vásárolni. Úgy érezzük, hogy ezen a helyzeten változtatni kell.

A keceli postahivatal dolgozói

Mi is ruhát kérünk

Csatlakozunk a Diósgyőri Gépgyár ipari tanulóinak kéréséhez. Az MTH nekünk is nyár óta ígéri az egyenruhát. Azt javasoljuk, hogy mielőtt a molyok lakmároznának a raktárban heverő egyenruhákon, adják ki nekünk. Versenyre hívjuk ki a Diósgyőri Gépgyár tanulóit: ki kapja meg előbb az egyenruhát. Szeretnénk, ha holtversenyben győznénk.

Zalamegyei Tanács v. b.
munkaerőgazdálkodási osztály
és az Ipari Iskola tanulói.

Köszönöm az ilyen dísztáviratot!

A múlt év december 27-én dísztáviratot adtam fel a II. kerületi Budakeszi-úti postahivatalnál. Három héttel előbb ugyanitt adtam fel egy dísztáviratot.

Mindkét esetben koradélutáni órákban voltam a póstán. Ennek ellenére úgy 5-én, mint 27-én éjjel 24 óra után kézbesítették a dísztáviratokat.

A kézbesítés úgy történt, hogy a táviratkézbesítő felébresztette a házfelügyelőket, majd hosszas csöngetés, dörömbölés után kiűzte az álmot az ünnepeltek szeméből.

Tegnap levelet kaptam az egyik ünnepelttől, aki erélyes szavakkal kikérte magának az ilyen viccet és megkért, máskor ne kívánjak neki semmit, mert ha legközelebb éjjel zavarja fel a távirat, akkor ő kíván nekem valamit.

Ami pedig a postát illeti, ott tudhatnák, hogy dísztáviratban rendszerint születésnapi, vagy névnapi jókívánságokat adnak a címzettek tudtára, aminek az ember csak nappal tud örülni igazán.

Zsitra István,
Budakeszi.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Szombathelyi villamos

Szombathelyen furcsa szokást vezettek be a villamoson. Az első perronon, amelyen 8—10 ember kényelmesen elfér, civilek nem tartózkodhatnak. Megtörténik, hogy a villamos zsúfolt, és az első perronon, a vezető mellett egy lélek sem áll. Úgy gondolom, hogy a szombathelyi villamos vezetősége meggondolatlanul adta ki ezt a rendeletet.

Pető János
gépkocsivezető,
Szombathely, Felsőőri-út 13.

Ludas Matyi elintézte

Köszönöm, hogy december 30-i levelemben kért üggyel foglalkoztál. A pénzt már január 2-án kézhezkaptam.

Bisztrán Sándorné,
Cegléd.

•

A Ludas Matyi január 3-i száma arról írt, hogy december 17-én a szekszárdi Népboltban 40 forintot kértek egy méter fenyőfáért. A minisztérium megállapította, hogy az EMÉRT helyi megbízottja tájékoztatta hibásan a Népboltot. Másnap már 20 fillérért adták a fenyőfák centiméterjét és a különbözetet az előzőnapi vásárlóknak visszafizették.

Belkereskedelmi Minisztérium
(Krivátsi Péter)

•

A Ludas Matyi január 10-i számában a Szekszárdi Nyomda által készített naptár hiányosságairól ír. Köszönjük a figyelmeztetést. Utasítottuk a Déldunántúli Nyomdaipari Egyesülés vezetőjét, hogy a hiba elkövetőit vonja felelősségre.

Könnyűipari Minisztérium
Klenk Frigyes főosztályvezető.

•

„Mérges taxisoffőr" című közleményükkel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. A gépkocsivezető beismerte, hogy a borravalóval kapcsolatban megjegyzést tett. Tekintettel az illető idős voltára, csak 50 forint pénzbírsággal sujtottuk. Vállalatunk egyébként minden olyan gépkocsivezetőt, aki a borravalóra csak a legcsekélyebb utalást teszi, fegyelmi úton elbocsátja.

Autotaxi Vállalat.

Panaszkodnak a gyömrő-tófürdői utasok

Gyömrő-Tófürdőről kétezer dolgozó jár naponta Budapestre. A MÁV tarifarendezése után Budapestig 37 forint 50 volt a havi bérlet ára. Most soron kívül 52 forintra emelték fel. A MÁV arra hivatkozik, hogy évekkel ezelőtt hibásan állapították meg a kilométertávolságot. Most rendezték ezt a hibát, ezért kellett a viteldíjat emelni. A gyömrő-tófürdői dolgozók szerint annak idején azért minősítették a tófürdői állomást ugyanolyan távolságúnak, mint a község másik végében levő régi gyömrői állomást (amely közelebb van Budapesthez), hogy a Tófürdőhöz közel lakó dolgozók ne tegyenek gyalogosan hosszú utat a másik megállóig.

Ezt a méltányos gyakorlatot kérik visszaállítani a gyömrői dolgozók.

SZÁZ ALÁÍRÁS

Még mindig nem nyitották ki!

A Ludas Matyi október 3-án közölte panaszunkat. A kis cikk címe ez volt: „Nyissák ki a balatonfüredi hordójelző hivatalt!". Azóta több, mint 3 hónap telt el, de a hordójelző hivatalt még mindig nem nyitották meg. Így a füredi termelők nem tudják a hordókat fejtés előtt hitelesíttetni. Pedig most már a tizenkettedik órában vagyunk, itt a borfejtés ideje. Talán másodszori csípésedre felébrednek álmukból az illetékesek.

Szabó Ernő,
Balatonfüred

Akinek inge, vegye magára!

A viszontbiztosító

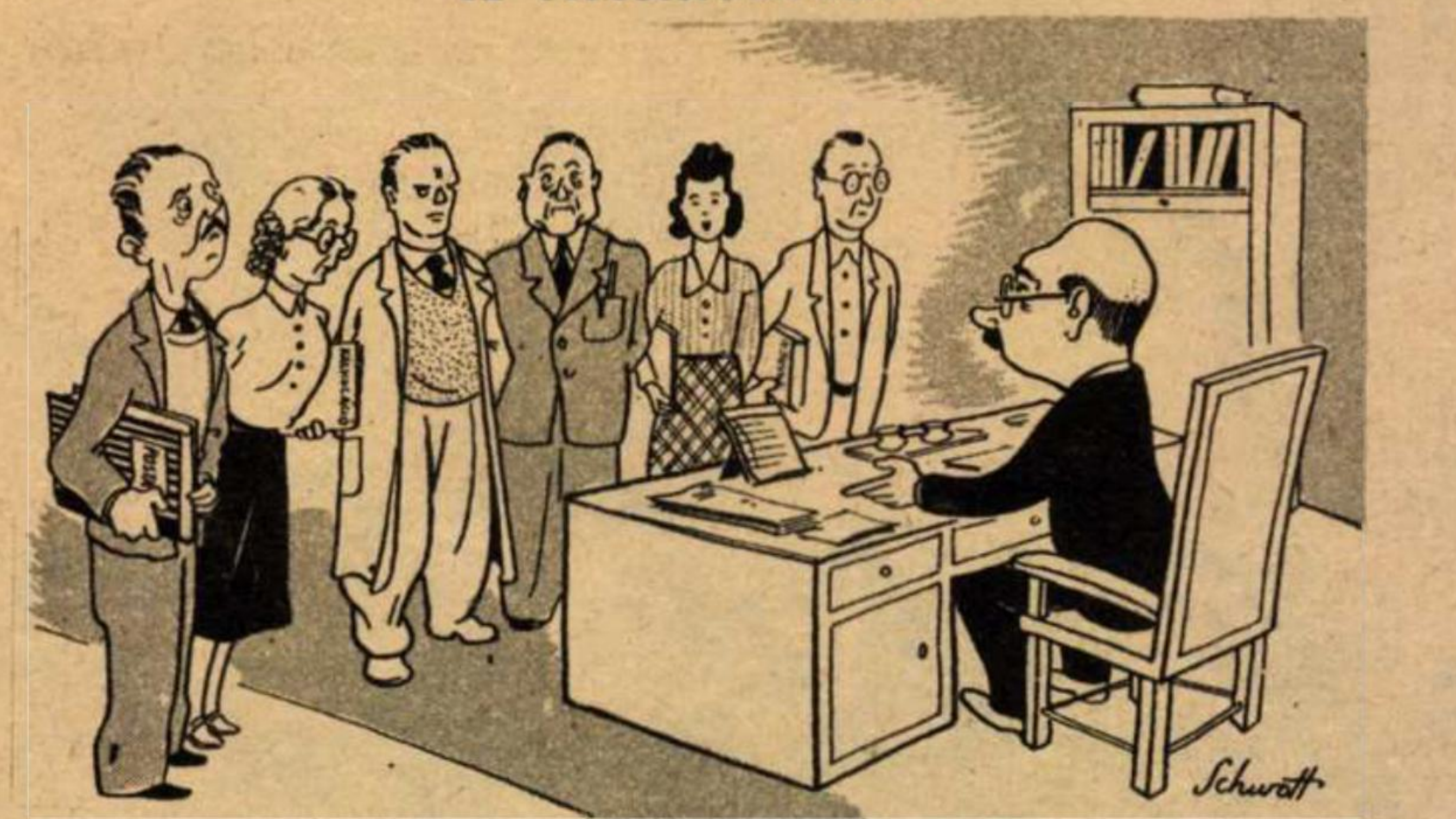

Osztályvezető: Miután kitárgyaltuk a béralap túllépésének sulyos következményeit, kérem mindenki külön véleményét, majd adják írásba, írják alá és két példányban juttassák el hozzám, egy hét mulva megkapják a vonatkozó utasításaimat. A minisztériumnak küldendő levelet pedig mindnyájan szignálják le...

Késõnjövők rapportja

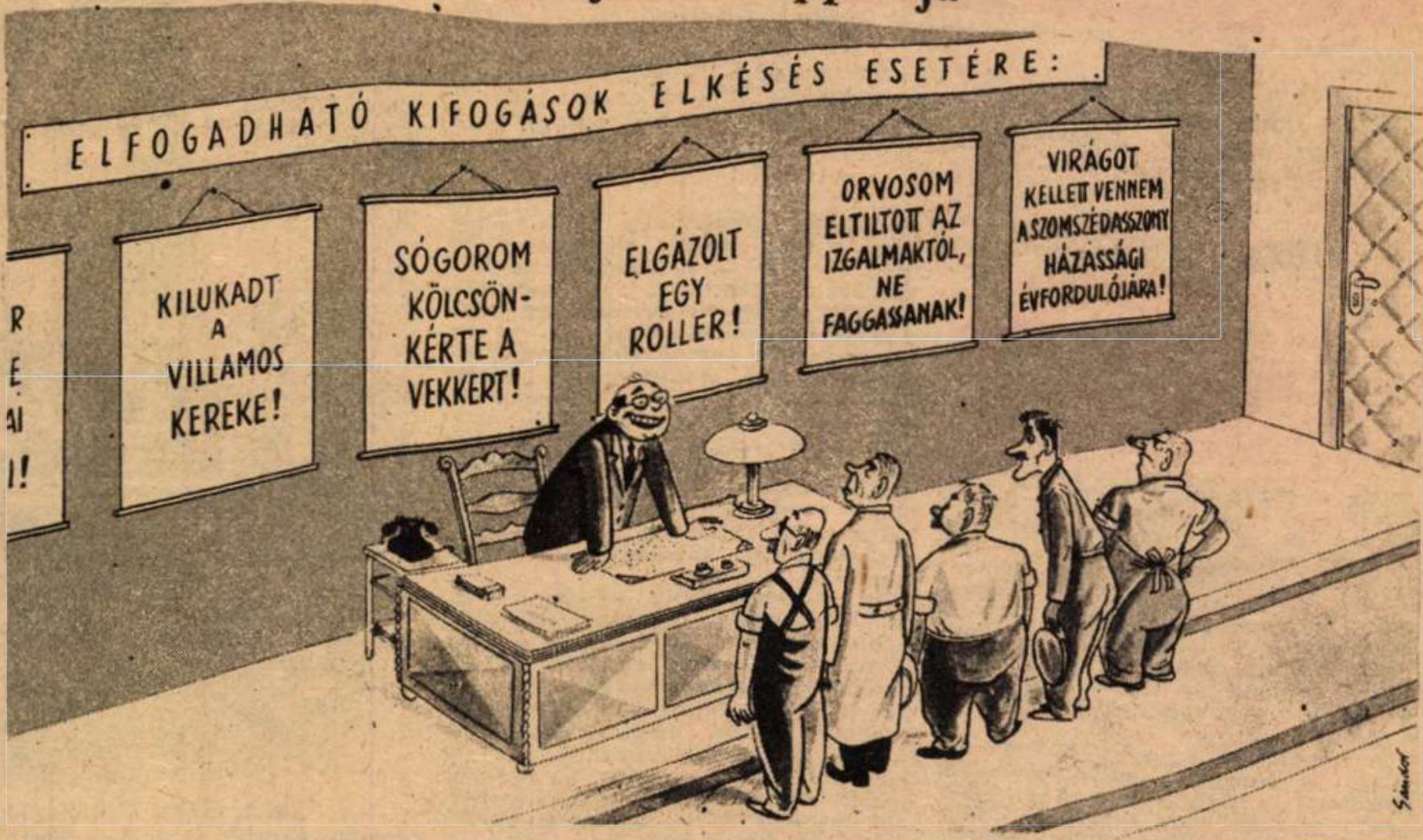
ELFOGADHATÓ KIFOGÁSOK ELKÉSÉS ESETÉRE:
KILUKADT A VILLAMOS KEREKE!
SÓGOROM KÖLCSÖNKÉRTE A VEKKERT!
ELGÁZOLT EGY ROLLER!
ORVOSOM ELTILTOTT AZ IZGALMAKTÓL, NE FAGGASSANAK!
VIRÁGOT KELLETT VENNEM A SZOMSZÉDASSZONY HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓJÁRA!
Sándor

— Na és most mondják el, barátaim, miért is késtek el?

LÓGÓS LALI GÉPE

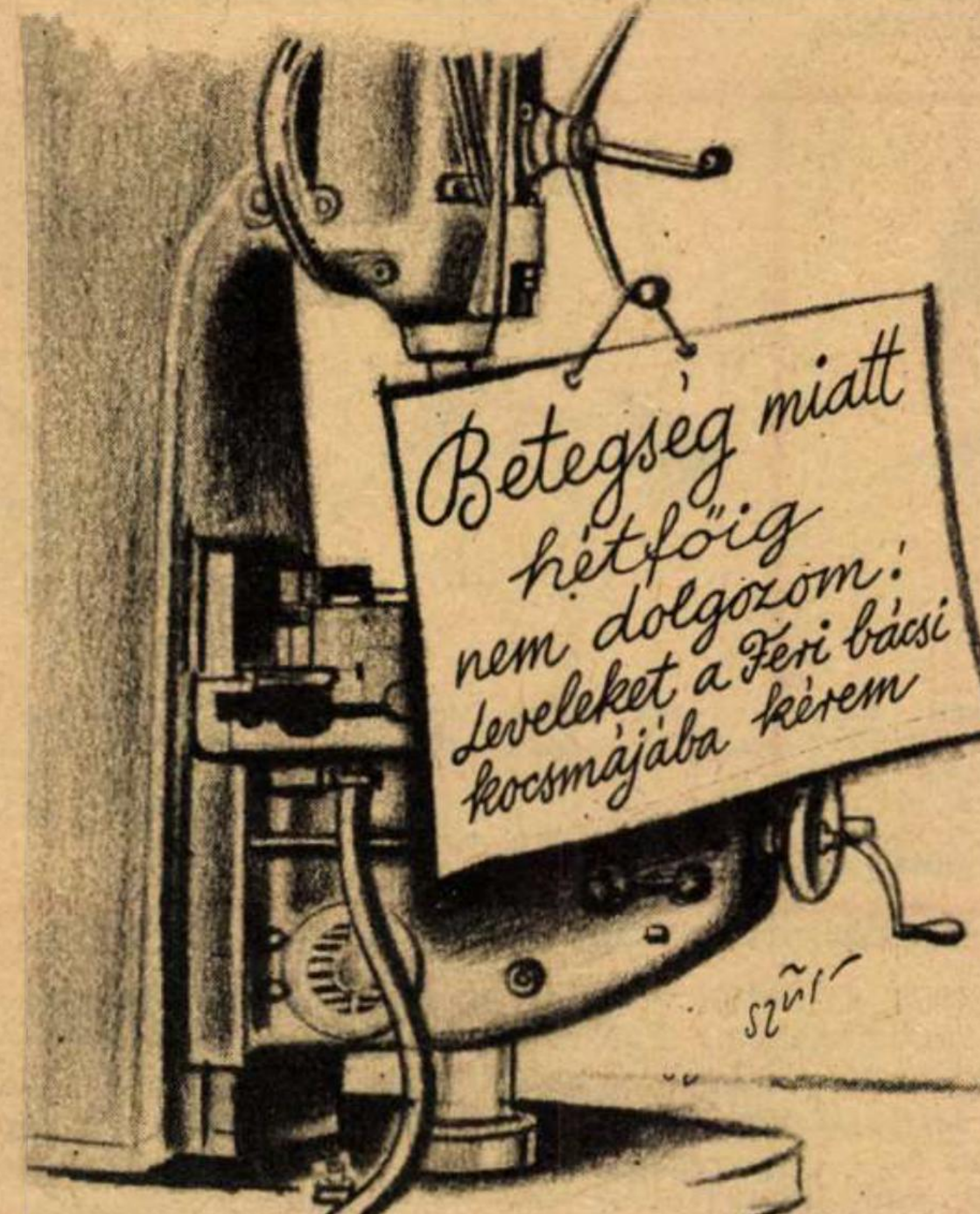
Betegség miatt hétfőig nem dolgozom! Leveleket a Feri bácsi kocsmájába kérem
Szűr

A helytelen kooperációról

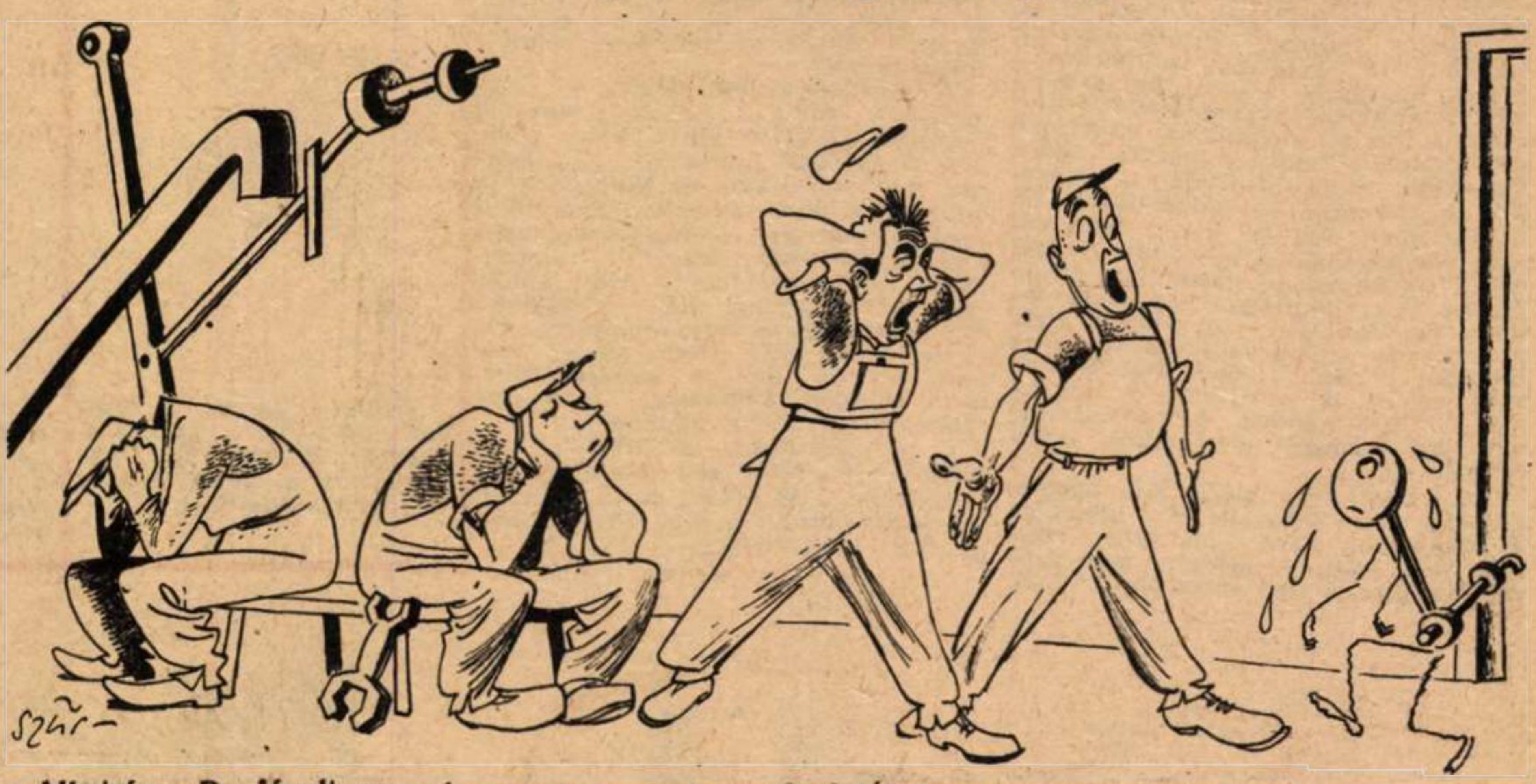

Alkatrész: De fáradt vagyok gyerekek, nyolc gyáron futottam keresztül, amíg kész lettem...

VCS

Írta: Jerzy Jesionowski

— Kartársak, — lépett be irodahelyiségünkbe távirattal a kezében a tanácselnök — mi az a VCS?

— VCS? VCS? — Vonogattuk a vállunkat. Egyikünk se tudta.

— Miről van tulajdonképpen szó? — kérdeztem.

— Táviratot kaptam a kerületből: „Van-e a városban VCS? Ha nincs, miért nincs?" És most találjátok ki, hogy mi ez? Ördög vigye az összes rövidítéseket, az ember már nem ismeri ki magát köztük.

— Nincs itt semmi baj, — mondta Cholewinszki — megkérdezzük a kerülettől.

— Mit képzelsz! — kiáltott fel a tanácselnök. — Hogy szégyenbe kerüljünk! Jót nevetnének rajtunk. Mintha azt kérdezném, hogy mit jelent az SOS. Ki kell találnunk.

A tanácselnök újabb cigarettacsomagért küldött, elfüstöltük azt is, de a talányt nem oldottuk meg. Abban mindannyian megegyeztünk, hogy ez is egy olyan rövidítés, mint az ÜB — Üzemi Bizottság, vagy mint a TT — Természetbarátok Társasága, vagy hasonlók, de hogy micsoda, arra senki sem jött rá.

— Idefigyeljen, tanácselnök, — mondta Cholewinszki — városunkban semmi olyan nincs, aminek VCS lenne a rövidítése. Egyszerűen azt válaszoljuk, hogy nálunk nincs és kész.

— Igen ám, édes öregem, csakhogy te megfeledkeztél a második kérdésről! — vetette ellen a tanácselnök. — „Ha nincs, miért nincs?" Én, mint a város feje, nem engedhetem még föltételezni sem, hogy valami, egy vállalat, vagy egyesülés, mely mindenütt másutt van, a mi városunkban nincs.

— Hát akkor alapítsuk meg a VCS-t! — szólalt meg Polednik, aki mindezideig hallgatott.

A tanácselnök rápislogott.

— Hogyan alapítsunk meg valamit, ha azt sem tudjuk, hogy mi az?

— Az nem számít, — védte ötletét Polednik, — mi nem tudjuk, de tudják mások. Megalapítani azért lehet.

— És hogyan?

— Egészen egyszerűen. Összehívunk egy gyűlést, felkérjük városunk néhány emberét, akikről feltételezhető, hogy tudják, mi az a VCS, hogy mondjanak beszédet, végül megválasztjuk az elnökséget és kész.

A tanácselnök néhány pillanatig gondolkodott.

— Tudjátok, ez nem is rossz gondolat, — mondta végül. — De hát ki van a városban, akiről feltételezhető, hogy tudja mit jelent az az átkozott VCS?

— Kabátek doktor bizonyára tud róla valamit, — mondta Polednik.

— Fialka szintén, — tettem hozzá.

— És Karolin iskolaigazgató is — ajánlotta Cholewinszki.

— Ez tehát három, — mormogta a tanácselnök. — Ennyi elég is lenne. És ki nyitja meg a gyűlést?

— Maga, — felelte Polednik.

— Én?

Néhány pillanatnyi gondolkodás után a tanácselnök beleegyezett. A gyűlés időpontját vasárnap délelőtt tíz órára tűztük ki az iskola tornatermében. Cholewinszki vállalta magára az egész megszervezést. Meghívta a választmány tagjait, felhívásokat tett közzé a lapokban és plakátokat nyomatott: „Mindanyian a VCS-be!" felírással.

A tornaterem zsúfolásig megtelt. A tűzoltózenekar eljátszotta a himnuszt és a tanácselnök fellépett a pódiumra, hogy elmondja megnyitóját.

— Polgártársak! Fölösleges bárkinek is megmagyarázni, milyen nagy jelentősége van a VCS-nek, különösen a mai világban. Ez elől a jelentőség elől, mely, hogy úgy mondjam, szimbolikus is, nem lehet kitérni és nem térhetünk ki mi sem...

Ebben a szellemben beszélt néhány percig, majd hatalmas taps közepette felkérte doktor Kabáteket, Fialkát és Karolin iskolaigazgatót, hogy foglalják el helyüket az előkészítő bizottságban az asztalnál.

Először Kabátek doktor szólalt fel. Megköszönte a tanácselnök részletes megnyitóját, majd csaknem egy negyedórát beszélt. A VCS-ről nem mondott egy szót sem. Én és Polednik némileg nyugtalankodni kezdtünk.

Fialka hosszan beszélt azokról a szükségszerűségekről, melyek létrehívták a VCS-t, de kitért, annak részletesebb tárgyalása elől, valamint az elől is, hogy teljes néven nevezze ezt a társulatot, melyet a mai napon megalapítottunk. Mikor nagy taps közben leült, már biztosak voltunk abban, hogy ő sem tud semmit a VCS-ről. Izgatottan vártuk hát, mit mond Karolin. Ő volt az utolsó reményünk.

Sajnos azonban benne is csalódnunk kellett. Néhány köhintés után többé-kevésbbé ugyanazt mondta el, mint az előtte szólók, csak ő jobban gesztikulált. Minket kivert a hideg verejték. Egyetlen kérdés a közönség soraiból olyan botrányt okozhatott, amilyen még nem volt.

A helyzetet a tanácselnök mentette meg, aki az iskolaigazgató beszéde után nyomban azt ajánlotta, hogy válasszák meg az elnökséget. A jelöltlistát általános lelkesedéssel elfogadták. Utána a tűzoltózenekar rázendített a himnuszra és a gyűlés véget ért.

Másnap reggel tőviratoztunk a kerületnek: „VCS van és működik. Tegnap nagygyűlést tartott. Részletes tudósítás levélben."

Nyomban ezután megírtuk a részletes tudósítást. Öt gépelt oldalt tett ki. Már éppen fel akartuk adni, mikor vörösen, mint egy dühös bika, berontott a szobánkba a tanácselnök.

— Ostobák! Ostobák! — kiabálta. — Ilyen botrányt!

— Mi történt? — kérdezte Polednik.

— Még van bátorságotok megkérdezni, hogy mi történt? — mondta szemrehányó hangon. — Egy perccel ezelőtt kaptam táviratot a kerülettől. Tudjátok mit jelent a VCS, ti szamarak?

Izgatottan vártuk a választ.

— Vízvezeték és csatornázás. A kerületből megkérdezték tőlünk, hogy van-e a városunkban vízvezeték és csatornázás. És mi alapítottunk egy egyesületet! Attól féltünk, hogy kinevetnek, ha megkérdezzük, hogy mi az a VCS, de most aztán alaposan nevetségessé tettük magunkat! Ezt a botrányt!

(Lengyelből fordította Hosszú Ferenc)

Négynapos diktálási verseny Washingtonban a Truman—Churchill találkozó alkalmával

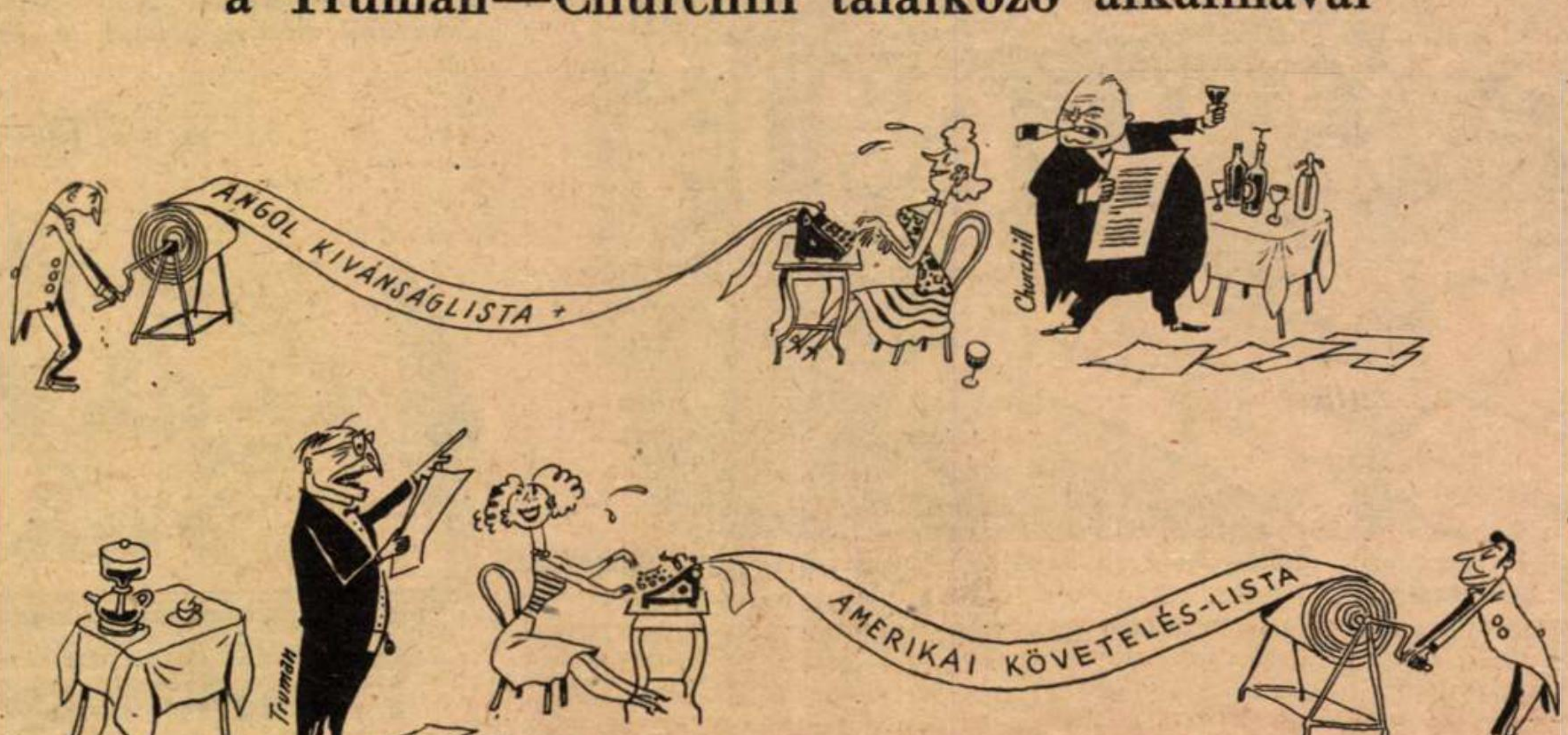

Ludas Matyi

A FERENCVÁROSI FŰTŐHÁZBAN

Gerő Ernő elvtársnak az országos aktíva-értekezleten tartott beszédéből:

„Éppen ma kaptam — nem először — egy elkeseredett levelet Bebrits elvtárstól, amelyet igen részletes táblázattal, analizissel támaszt alá, hogy mennyire megrontották a szén minőségét és ez hogyan teszi tönkre mozdonyainkat."

MEGY A GŐZÖS,

megy a gőzös (pl. a 459/c mozdony) Kanizsára . . . mondja a régi ismert népdal, de ez a mozdony, amiről a cikkben szó lesz, nem a „kanizsai, kanizsai állomásra" megy, hanem Pestre, de ez nem változtat a lényegen. A vonat áll a mozdonyból, a szerkocsiból és a vagonokból. Hogy némi szakmai ismeretet is elsajátítsanak, elmondom, hogy: „elől ül a masiniszta (+2 fűtő) ki a gépet, ki a gépet igazítja.

A népdal itt végetér, de nem ér véget a mozdony pályafutása. A mozdonyt a pályaudvarról a fűtőházba tolatják, ahol kiszerelik szénnel. Ez annyit jelent, hogy megtöltik a szerkocsit szénnel. Ahány ház annyi szokás. Ezentúl én is „kiszerelem" a szeneskannámat, mielőtt befűtök. Azután átgurítják a mozdonyt a kezelővágányra. A kezelővágányon már várják talpig feketében a specialista kezelőorvosok: lakatosok, fűtőházi szakmunkások satöbbi. Itt rövid és csalhatatlanul biztos eljárással kikúrálják a mozdonyt minden nyavalyájából. Először is jön az elejehúzás, amit már elfelejtettem, hogy micsoda, aztán kiszúrják, majd kifújatják a csöveket. A csöveken fut keresztül a gőz a kazánban. Azután jön a nagymosás: megmossák a mozdonyt kívülbelül. De akárhogy mosdatják, fehér sosem lesz, legfeljebb ragyogó fekete. Ez alatt a rövid kezelés alatt a mozdony újjászületik és ha nem tartanák vissza, talán mozdonyvezető nélkül is nekivágna a sineknek, fittyet hányva a menetrendnek. Ez azonban még eddig nem fordult elő.

Az viszont már előfordult, hogy a páciens nem érkezett meg idejében a fűtőházba. Arra gondoltam rögtön, hogy talán a mozdony nem szeret mosakodni. Szó sincs erről. Tóth II. Mihály elmondotta a termelési értekezleten, hogy miért nem tér meg idejében a mozdony a fűtőház szerető vágányaira. A mozdony ugyanis néha elcsavarog. Ez megdöbbentett. Elcsavarog? Te jó ég, egyszer még megtörténik, hogy valamelyik este találkozom a Nagydiófa utcában egy lokomotívval. Megmagyarázták azonban, hogy nem erről van szó. A vezetőség nem küldi vissza a mozdonyt mindjárt a befutás után a fűtőházba, pedig ez volna rendjén, hanem ide-oda tologatják. Ez a pár ki nem használt, fölösleges óra hátráltatja a fűtőház munkáját.

Az is megtörténik azonban, hogy nem a mozdony, hanem valamelyik fűtőházi munkás nem fut be a fűtőházba. Talán rossz sínekre váltott? Valóban, a munkafegyelmezetlenség vakvágányára futott az illető. Juhász Sándor például nem orvosdoktor, mégis két napot utalványozott ki magának a beteglapon az orvosa helyett. Nem ritka példány a kétlaki munkás sem, aki néha otthon marad egy-két napot. Nem ártana a munkafegyelem ellen vétőknek is felállítani egy fűtőházat, ahol megtisztítanák a múltból bennük maradt salaktól, jól megmosnák a fejüket, kiszerelnék őket egynéhány intelemmel és aztán lássuk, milyen sebességet érnek el. De ha ez sem használ, akkor ki kell őket vonni a forgalomból.

A mozdonyvezető felelős a mozdonyért, mint a hajóskapitány a hajójáért. Érthető tehát, hogy ellenőrzi a fűtőház munkáját és ismernie kell a lakatos és különösen a mozdonylakatos-szakmát. Ezenkívül még értenie kell a mozdonyvezetéshez, a fűtéstechnikához, a viccekhez, — ez nem vicc! — mert útközben szórakoztatnia kell a fűtőket. Ezt Pázmány elvtárs mondotta, aki tudja, mert fűtő. Nem utolsó sorban értenie kell a széptevéshez, mert minden állomáson akad egy szőke, vagy barna kislány.

A pártszervezet, a DISZ és az MNDSZ jól látja el feladatát, ez meglátszik a munkán. A fűtőházban így módosították a régi közmondást: gyorsan járj, tovább érsz!

MIKES GYÖRGY

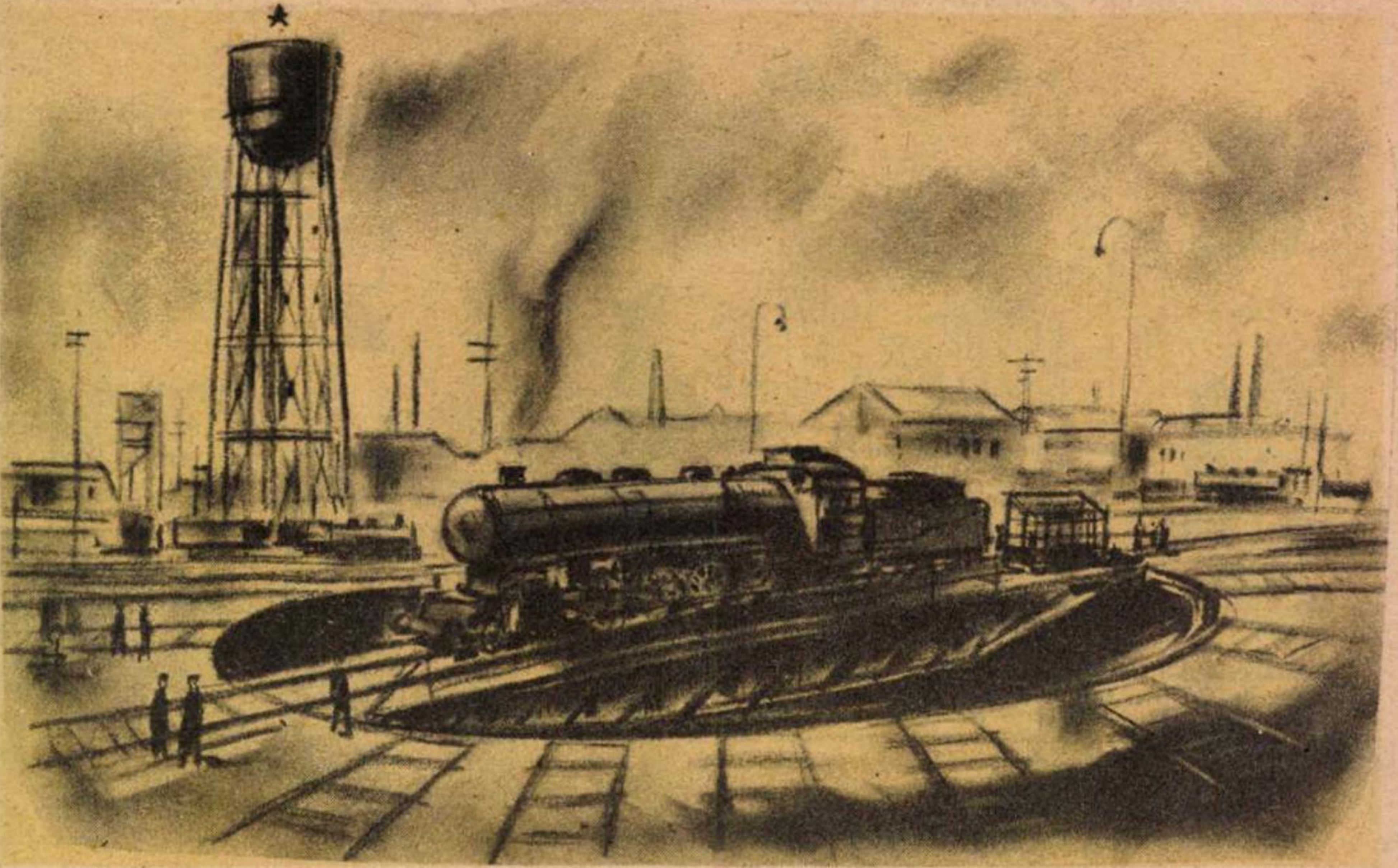

A Ferencvárosi Fűtőház két nevezetessége: a víztorony és a forgó mozdonyirányító. Az iszákos torony szomját állandóan 500 köbméter vízzel oltják.

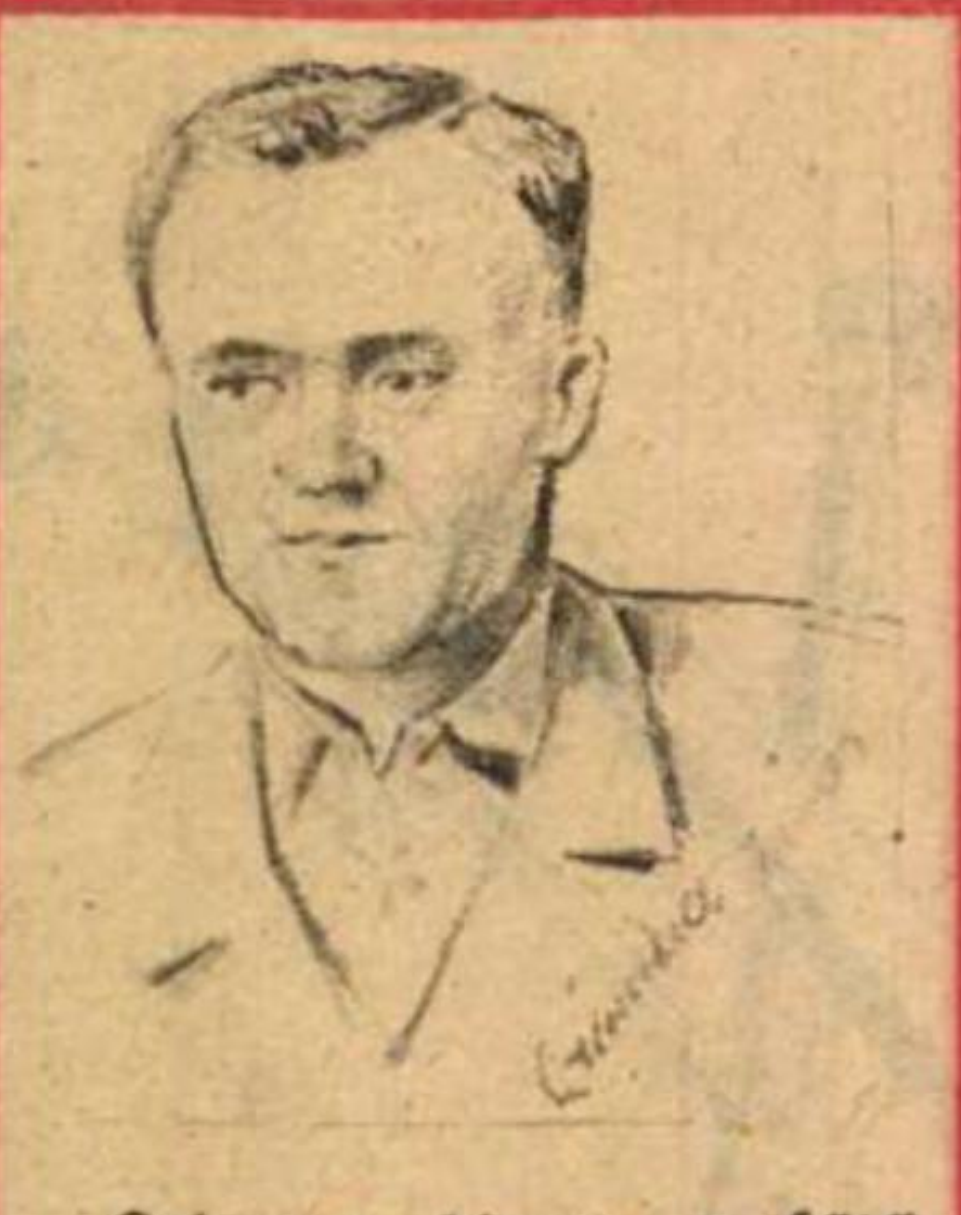

Czimma János, a fűtőház párttitkára. Eredményesen harcol az 500 km-es és a 2000 tonnás mozgalom sikereéért.

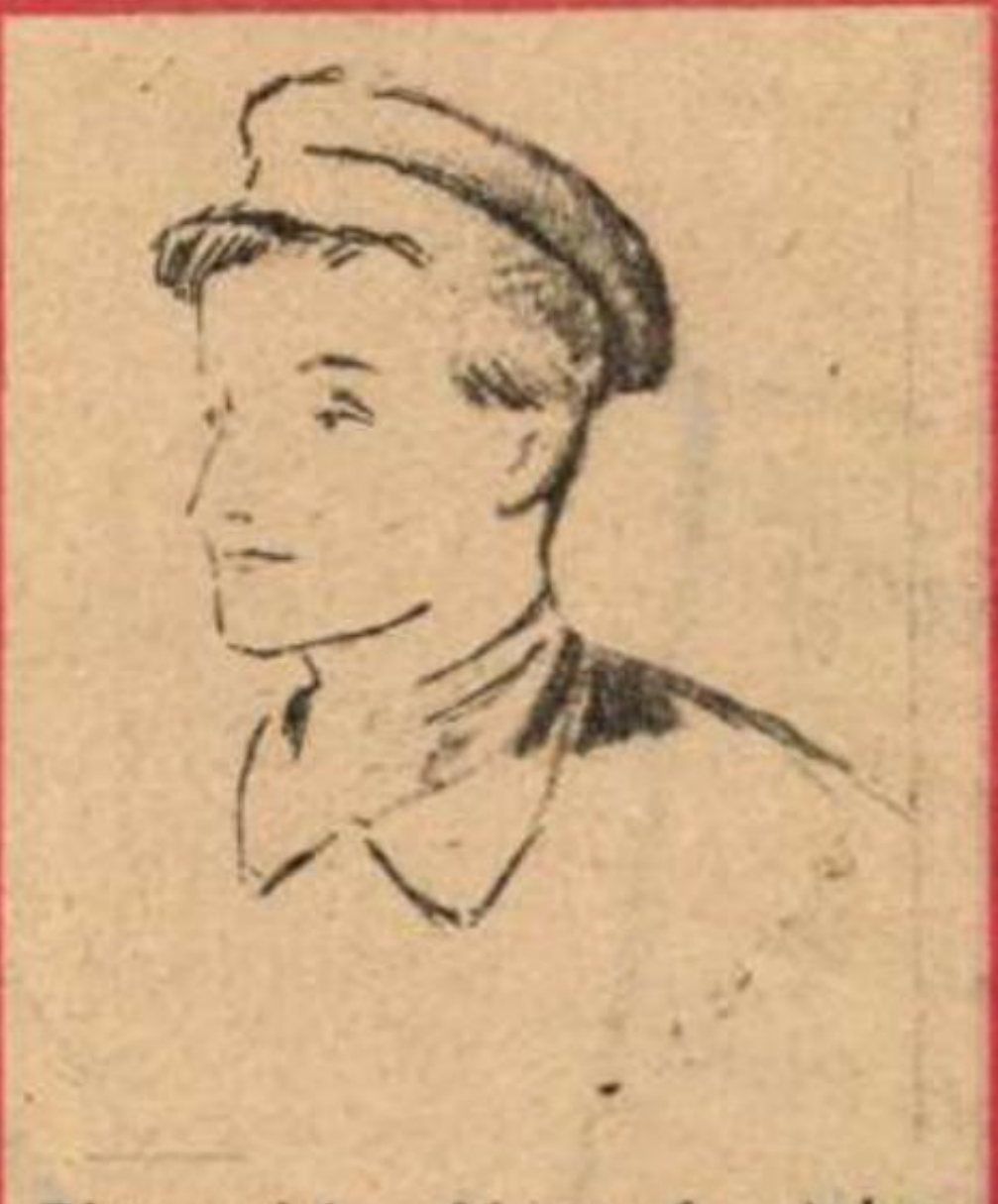

Piszeczki Jánosné takarítónőből lett mozdonylakatos. Ő az egyedüli nő a műhelyben. A mozdonyok kedvence, mihelyt meglátják, előre köszöntik.

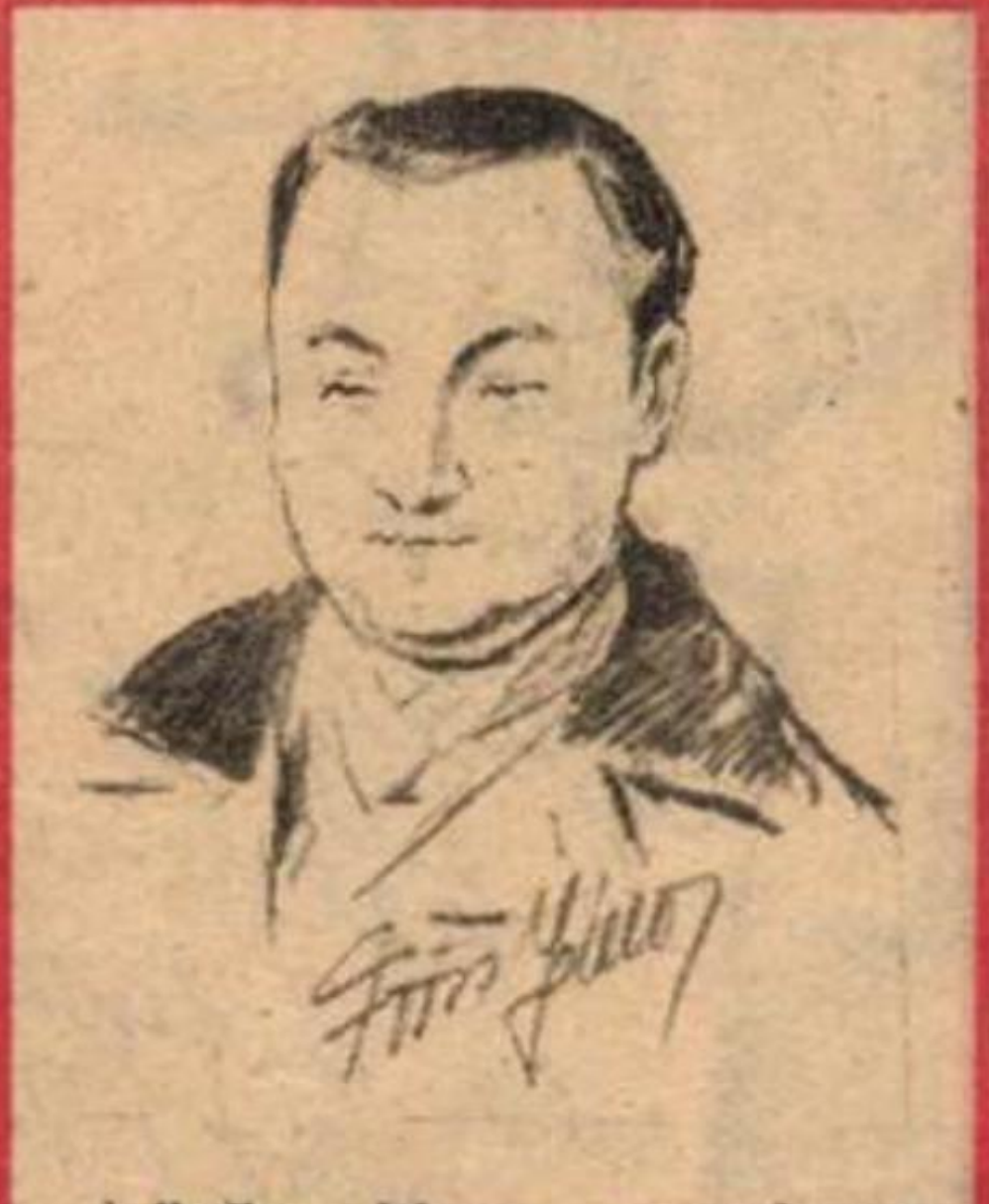

Vörös János sztahanovista főmozdonyvezető.

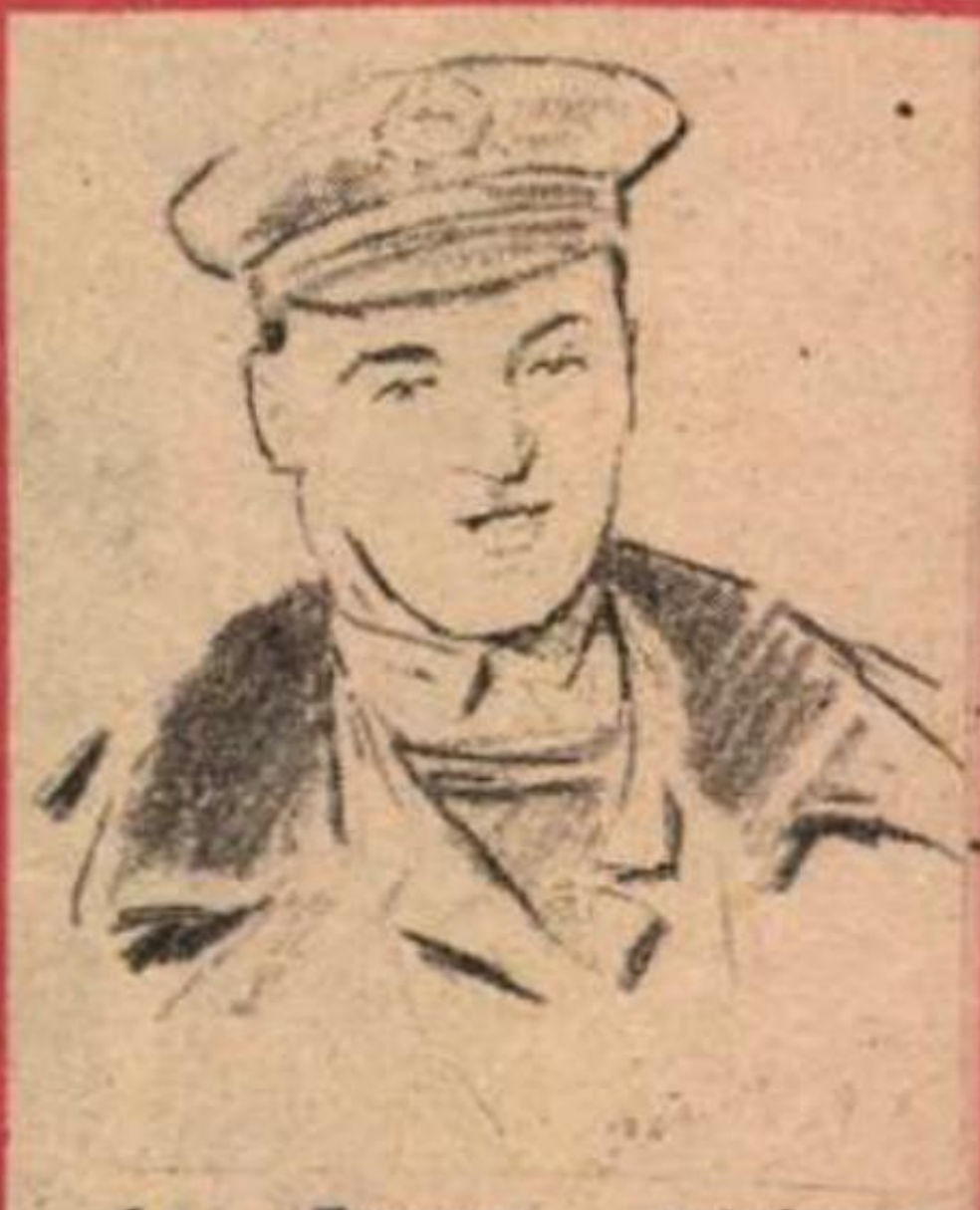

Ács Ferenc sztahanovista fűtő, aki nagyon boldog lenne, ha palát csak háztetőkön látna s nem a szénben.

SZEGÉNY KIS MOZDONY PANASZAI

Születtem a MÁVAG-ban és a 424-es nevet kaptam. Egészséges, stramm mozdony voltam, de mostanában betegeskedem. A gyomrommal van baj. Amíg rendes kosztot kaptam, vígan száguldottam végig a pályán, de egy idő óta rossz táplálékot kapok. Tudom, hogy a fűtőházi főnökök, főmérnökök, sztahanovista mozdonyvezetők, fűtők konziliumra gyűltek össze tűzszekrényemnél és megállapították, hogy a szénbányák bazaltköves, palás, homokos szénnel etetnek engem tiszta diószén, brikett vagy porszén helyett. Nem csoda, ha végre én is kifakadok.

Születésemtől fogva nagy gyomrom van. Étvágyam is kitűnő. Ezért a budapest—miskolci útvonalon egy gyomormosást is kaptam. Ezt remekül bírtam és a gyomormosás után még nagyobb gyorsasággal robogtam. De most? Amíg Miskolcra érek, hatszor is kimossák a gyomrom. A tűzszekrényem ugyanis tele van éghetetlen anyaggal. A homokhoz hozzátapad az agyag és pala, megsűrűsödik és tönkreteszi a beleimet. Nem kívánhatják, hogy minden bakterháznál megálljak, a közeli faluban patikát keressek és alucol cum belladonnát, szódabikarbónát, vagy papaverint vegyek be.

Persze a sok gyomormosás miatt állandóan kések és hiába harcolok az 500 kilométeres, 2000 tonnás, „Mosástól mosásig", vagy a „Minden út jövedelmezőségéért" mozgalmakért, a dolgozókat és az árut nem tudom idejében munka- és rendeltetési helyére szállítani.

Magánügyemről is kell valamit mondanom. Legutóbb találkozóm volt új szerelmemmel, az egészen fiatal (1951-ben született) 303-as mozdonnyal, de mire én az ötszöri tűzszekrény-tisztítás miatt elkésve Miskolcra értem, a 303-as már rég elrobogott. Örökre megsértődött pontatlanságom miatt. Megtudtam, hogy azóta egy öreg 411-es típusú mozdony udvarol neki.

Abbahagyom panaszaim felsorolását, mert bízom abban, hogy megjavul a szén, a bányászok nagyobb szeretettel gondolnak rám és a jövőben nem kell Miskolcig ötször kimosatni tűzszekrényemet.

Egyébként tudok én dicsérni is. Mozdonyvezetőm és két fűtőm most lett sztahanovista. Remekül dolgoznak! Mióta fűtőim minden lapát után becsukják az ajtót, nem fájdul meg annyira kazánom torka, mint azelőtt. Jobban tartom a meleget is. Most már csak az kell, hogy a két fűtő ne a kezével, hanem a lábával, pedálszerűen csukhassa be a tűzszekrény ajtaját. Hallom, már kísérletképpen be is vezették ezt a módszert, de a gyakorlatban még nem vált be. No, de azért vannak mérnökeink, hogy ezen segítsenek.

(p)

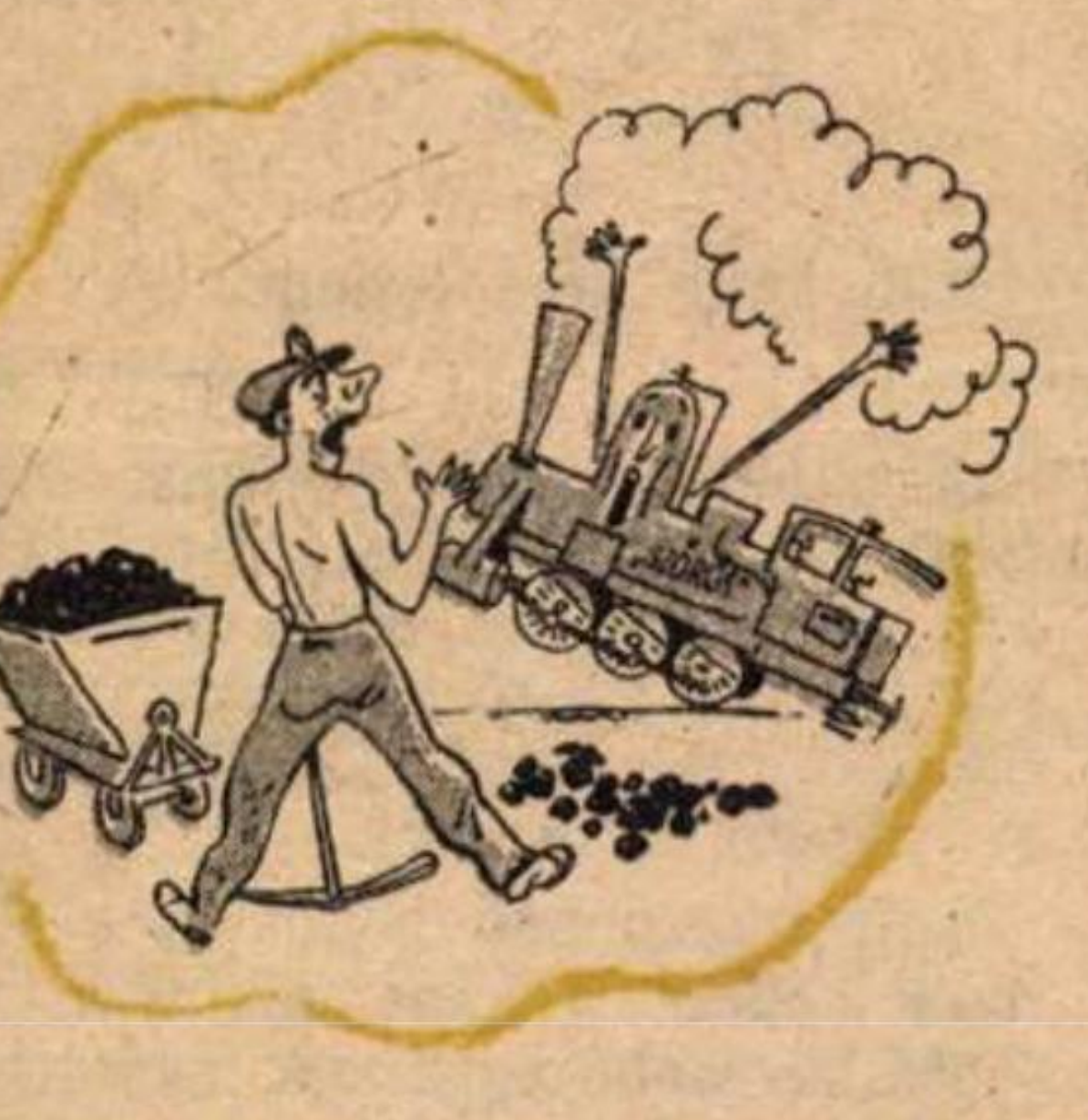

MOZDONY: Már megint köves szénnel akar etetni, bányász elvtárs? Mit szólna, ha maga találna a túróscsuszájában egy nagy darab bazaltot?

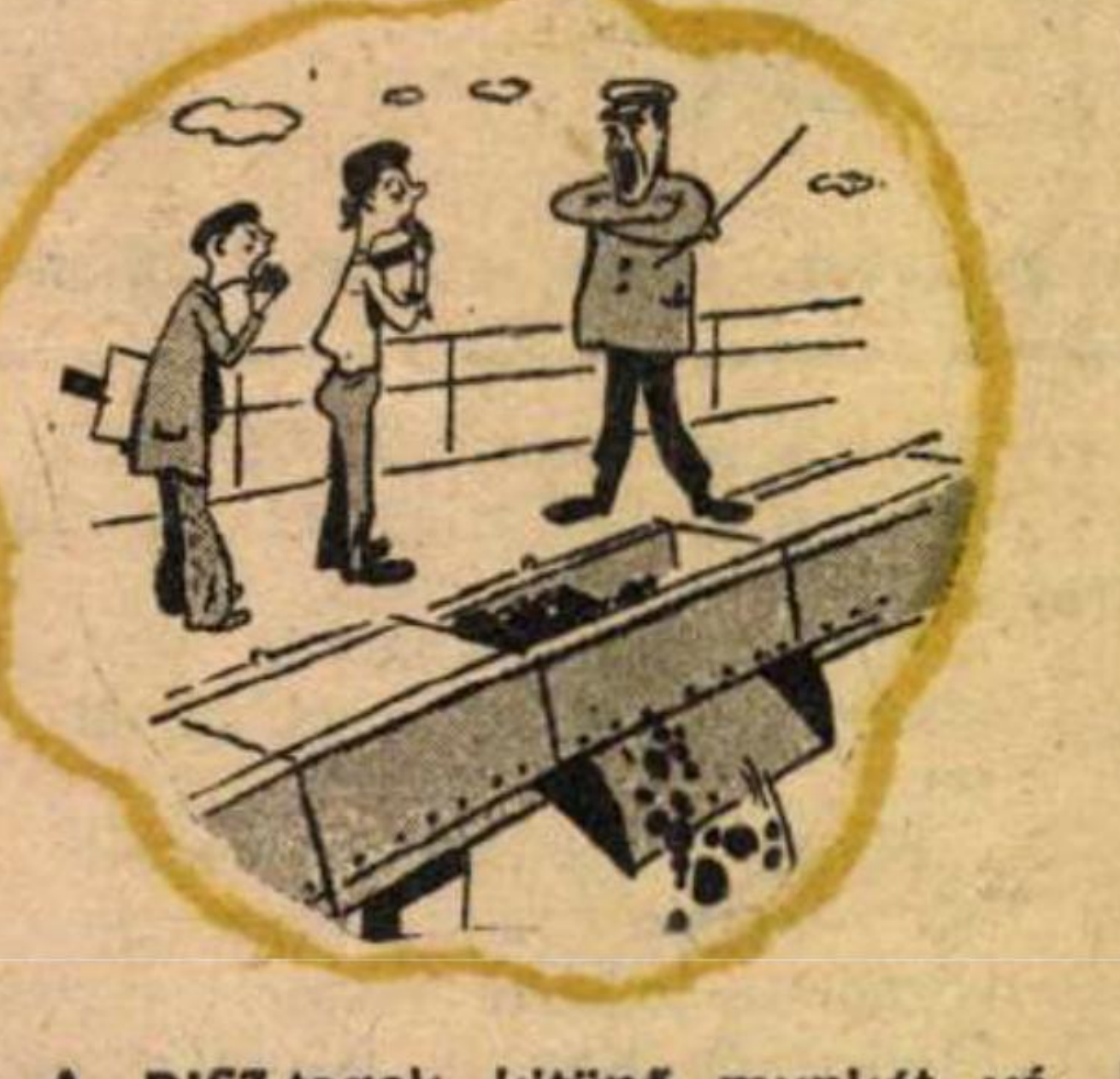

A DISZ-tagok kitűnő munkát végeznek a fűtőházban. Az iskolában is jól tanulnak, de a „buktatóból" néha megbuknak.

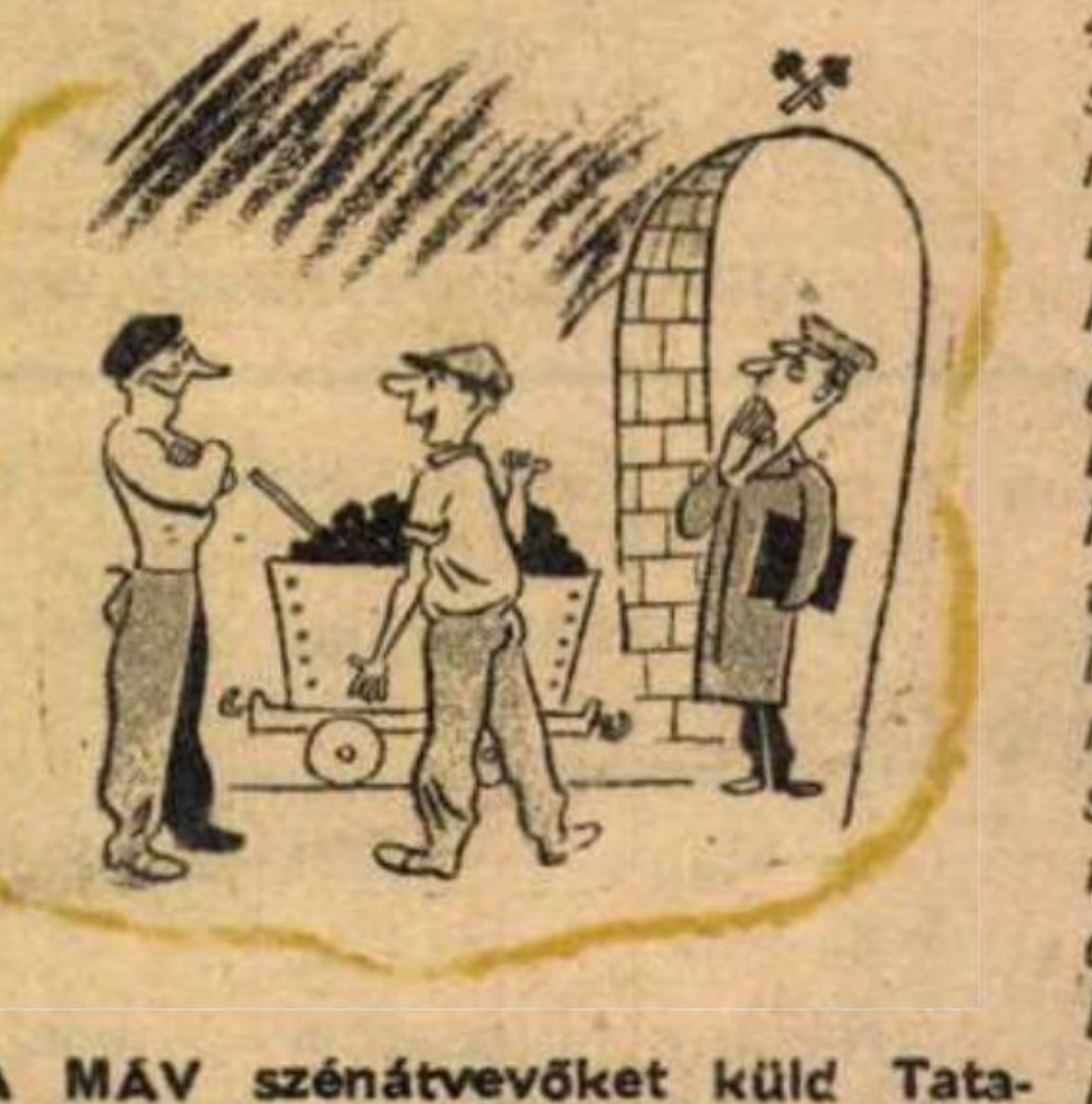

A MÁV szénátvevőket küld Tatabányára, de ez a kiküldetés hiábavaló. A szénátvevő ugyanis hiába kifogásolja a szén minőségét, nem hallgatják meg, egy szava sem lehet. Ezt a hibát orvosolni kell.

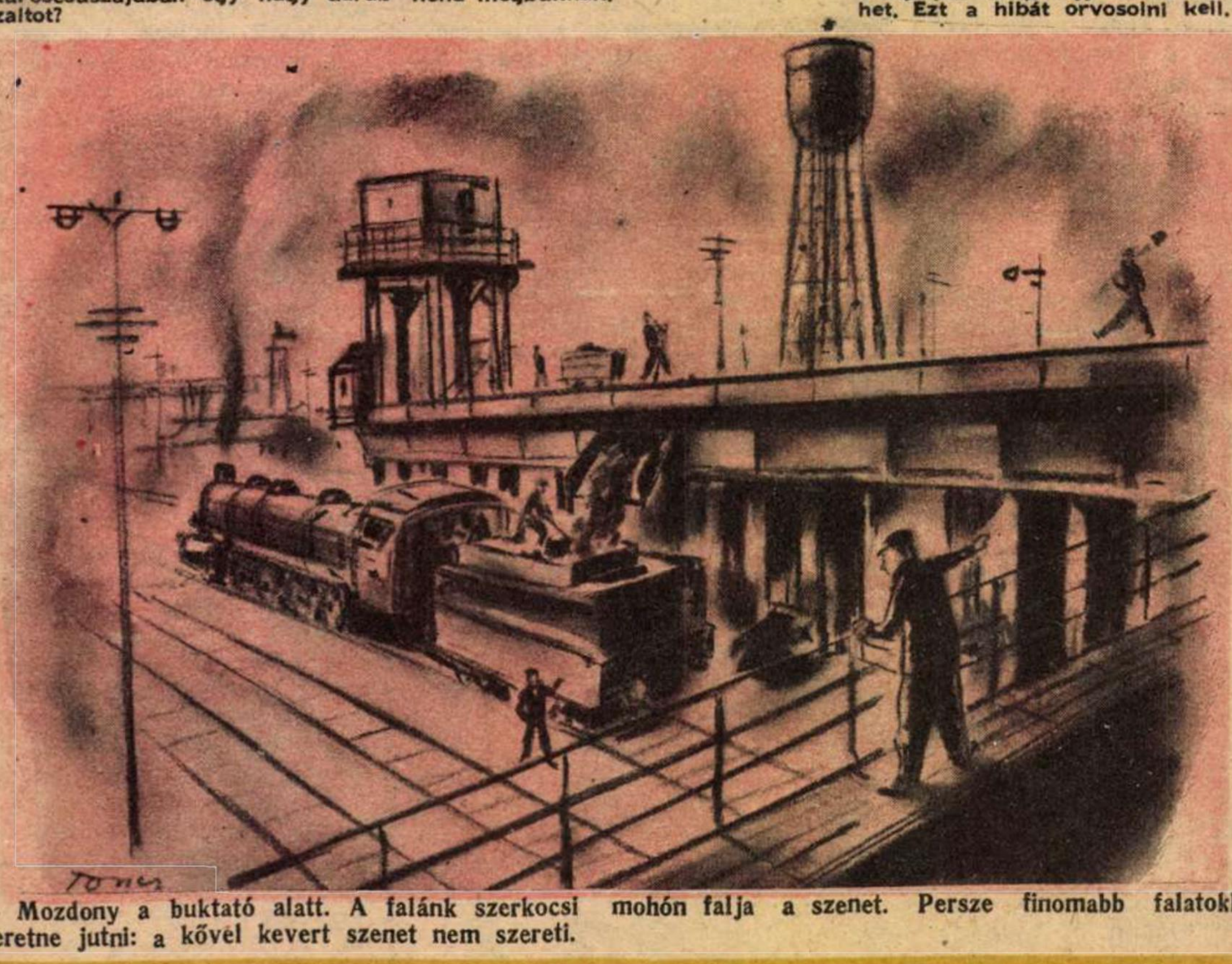

Mozdony a buktató alatt. A falánk szerkocsi mohón falja a szenet. Persze finomabb falatokhoz szeretne jutni: a kővel kevert szenet nem szereti.

Jövő héten: A BUDAPESTI KONZERVGYÁRBAN

A FŰTŐ RÉMES ÁLMA,

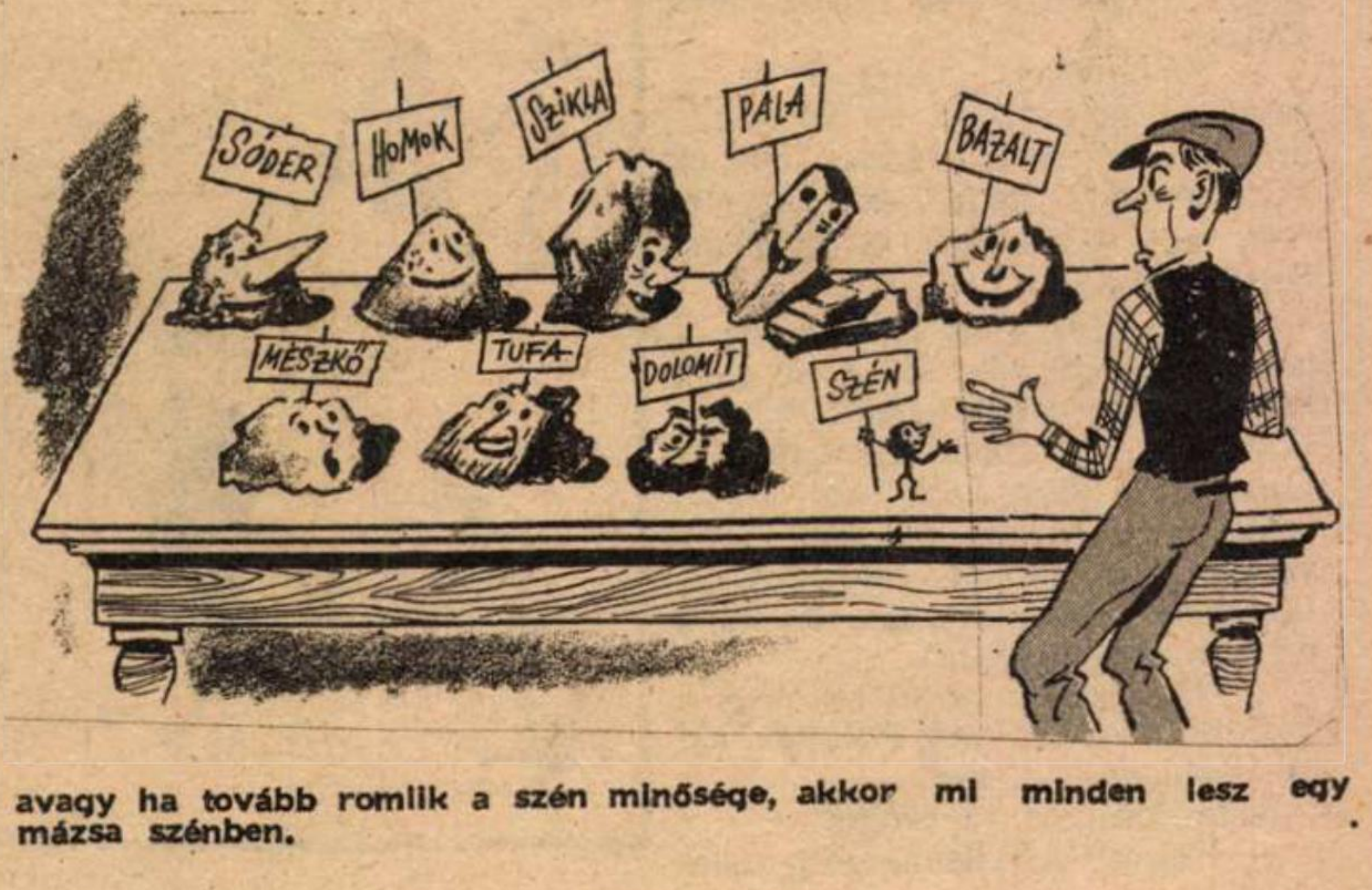

avagy ha tovább romlik a szén minősége, akkor mi minden lesz egy mázsa szénben.